

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 156
Δρχ 6

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΞΟΜΟΣΙΑΣ ΑΠΟ 30 ΜΑΪΟΥ ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΤΗΣ 5ΗΣ ΙΟΥΝΙΟΥ ΕΧΟΥΝ ΩΣ ΑΚΟΛΟΥΘΩΣ:

- 1) Διὰ τὰς υποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 9 — 10 π. μ. τοῦ Σαββάτου (31), 8.30 — 10.30 μ.μ. τῆς Δευτέρας (2).
- Δευτερευνόντως 12.30 — 2 μ.μ. τῆς Τρίτης (3).
- 2) Διὰ τὰ χρηματικά ζητήματα 4.45 — 7 μ.μ. τῆς Τετάρτης (4) καὶ 2.15 — 4 μ.μ. τῆς Πέμπτης (5).
- 3) Διὰ τὰ τυχερά παιγνίδια: Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς (1) καὶ 10.30 — 2.45 μ.μ. τῆς Πέμπτης (5).
- 4) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων: 12 — 1 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (1), 7 — 8 π.μ. τῆς Δευτέρας (2).
- 5) Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς συναντήσεις 10.30 — 4.30 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (30).
- Δευτερευνόντως 6.45 — 9.30 μ.μ. τῆς Τετάρτης (4).
- 6) Διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας 12 — 1.30 μ.μ. τῆς Πέμπτης (5).
- 7) Διὰ τὸ μέλλον σας: — 6 — 7 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (30). 4.30 — 5.45 τῆς Τετάρτης (4).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΑΡΕΤΟΥΣΑΝ. — Τὸ ὄνειρό σας δὲν πραγματοποιήθη ὅχι ὡς κατὰ τὸν τρόπον ποὺ τὸ φαντάζεσθε σεις. Ἡ ἐγκατάλειψις ἐκ μέρους τοῦ φίλου σας καὶ ἡ περιφρόνησις τὴν ὁποίαν σας δεικνύει δὲν πρέπει νὰ σας ἐκπλήττουν καθόλου. Ἐξήστε ἕως σήμερα μίαν ζωὴν κάθε ἄλλο παρὰ εὐπρεπῆ, εἰς μίαν διαρκή ἀναζητήσιν ἐρωτικῶν σχέσεων, ποὺ κατέστρεψαν ἀνταναρτώτως τὴν ψὴμν σας. Τὸ ὅτι αὐτὸς ἀπεκάλυψε ἀφηνειῶς ὅλο αὐτὸ τὸ θλιβερόν παρελθόν δὲν ἀποτελεῖ σφάλμα, ἀλλὰ μίαν κακὴν σύμπτωσιν γιὰ σάς. Μοῦ γράφετε: «Τὸν ἐφαναζοῦμαι ἀντώνιον ἀνδρῶν μήπως ἐγκτεται κατὰ τὴν ἀντίληψιν σας, εἰς τὸ νὰ διδῇ συγχωροχάρτια εἰς τίς γυναῖκες ποὺ συναντᾷ εἰς τὸν δρόμον του καὶ νὰ ἀφοσιώνεται εἰς τὴν ἡθικὴν των ἀνὴρῶν; Διότι, παρακάτω, προσέτετε με ἐλλυκρίνειαν, ποὺ δὲν τὴν ἐχαρακτηρίζουν κυνισμόν: «Δὲν τὸν ἀγαποῦσα... Ἐγὼ ὡς τὰς αὐτὸς ἀνδρῶν σὴ ζωὴν μου, ποὺ δὲν μπορῶ πᾶν νὰ δώσω μίαν ἐξακριβωμένην θέσιν σὲ κανένα. Ἀλλὰ ὁ ἄλλος (111) μποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ μίαν ἀντικειμενικὴν θέσιν καὶ νὰ με θυγαλὴ ἀπὸ τὴν ἀδελφότητά στήν ὁποίαν ἐρίσκομαι... Καὶ ὡς δὲν τὸ ἔκαμει...» Εὐτυχῶς γι' αὐτὸν καὶ πιθανόν καὶ γιὰ σὰς ἀγαπητὴ φίλῃ. Καμμία μεταβολὴ τοῦ τύπου τὸν ὁποῖον φαντάζεσθε. Θὰ διατηρήσετε τὴν λάμψιν σας καὶ θὰ ἐξοικονομήσετε νὰ σημειώσετε προσκαίρους ἐπιτυχίας. Δὲν βλέπω τίποτε ἄλλο. Σὰς παρακαλῶ νὰ συζητήσετε τὴν εὐκρινείαν μου.

ANNY ΣΤΙΜΣΟΝ. — Φίλαρε, σκεῖται καὶ ἀλαφρότης. Αἱ δύο αὐταὶ λέξεις σὰς χαρακτηρίζουν πλήρως. Ἐχετε τὸν πόθον τοῦ χρήματος καὶ καὶ περιφρονεῖτε τὰ μέσα εἰς τὰ ὁποῖα θὰ χρειασθῇ νὰ καταφυγεῖτε διὰ νὰ ἐπιτύχετε τὸν σκοπὸν σας. Προσέξτε! Ὁ πόθος αὐτὸς παρασύρει κάποτε πολὺ μακρὰν. Μεγάλαι οικονομικαὶ δυσχερεῖαι εἰς τὴν οἰκονομίαν σας. Ἡ σήμερινή σας θέσις εἶναι πολὺ ἐπιφορὰ. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μὴν καταρθώσετε νὰ τὴν διατηρήσετε. Τὸ αἰσθηματικὸν διὰ τὸ ὅποιον μοῦ γράφετε στερεοῖται σοβαρότερος καὶ ἐκ μέρους σας καὶ ἐκ μέρους τοῦ φίλου σας. Περνᾶτε καὶ οἱ δύο τὸν κόπον σας καὶ κοφθεῖται δὲν ὅχι καὶ πολὺ περιφρόνησι. Ὁπωσδήποτε, μπορεῖτε νὰ μοῦ στείλετε τὴν ἡμέ-

ρουμενίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας ὑπενηθίζοντάς μου συγχρόνως καὶ τὴν ἰδικήν σας.

ΛΑΓΓΕΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ. — Ἡ προσοχὴ τὴν ὁποῖαν σας δείχνουν σας ἔχει γεμίσει ἀπὸ μίαν μεγάλην εἰρήσιν καὶ σὰς βασανίζει μετὰ τρελὰ ὄνειρα καὶ ἐλπίδες. Ἡ προσοχὴ ὅμως αὐτὴ δὲν σημαίνει καθόλου καὶ τὴν ὑπαρξίν σοβαρῶν αἰσθημάτων. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐχετε μίαν φυσικὴν νοητείαν καὶ κατὰ τὸ ἀσυνήθιστον εἰς τὴν ὁλὴν ἐμφάνισιν σας, ποὺ κάνει τοὺς ἄλλους νὰ σας προσέχουν καὶ νὰ σας ἐξωφρίζουν ἀνάμεσα στὶς ἄλλες. Μὴ μοῦ μιλάτε περὶ ἐρωτός. Δὲν ἐκτύπησε ἀκόμη τὴν πόρτα τῆς καρδιάς σας. Ὁ γάμος σας θὰ γίνῃ εἰς πολὺ νεαρὰν ἡλικίαν, τὸ δὲ πρόσωπον ποὺ μέλλοντος συζύγου σας θὰ εἶναι πιθανότατα ἐκ τοῦ σημερινοῦ περιβάλλοντός σας. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξαγγράψετε ἐλευθέρως ὅταν βελθεῖτε.

ΞΑΝΘΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ. — Τρυφερός, ἀλλ' ἐπιπόλαιος καὶ ραβδωτός χαρακτήρ. Ὑγεία ἀρκετὰ καλὴ. Θὰ εὐνοήσῃτε ἀπὸ τὴν τύχην καὶ θὰ ἴδῃτε πολλὰ ἀπὸ τὰ ὀνειρά σας πραγματοποιούμενα. Εἰς τὸ σημερινόν σας φλέρτ δὲν ἀποδίδω μασίαν. Θὰ ἐμπνεύσετε δραδύτερον ἕνα φλογερὸν αἰσθηματικὸν, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ὀδηγήσῃ εἰς γάμον ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων ἱκανοποιητικῶν. Εἰς ἡλικίαν σχετικῶς πολὺ νεαρὰν. Τὸ ἐλάττωμα γιὰ τὸ ὅποιον μοῦ γράφετε δὲν ὀφείλεται ἀσφαλῶς εἰς ὀργανικὴν πάθησιν. Πρόκειται περὶ μίαν προσωρινὴν ἀναμείανσιν τοῦ ὁργανισμοῦ σας. Σὰς συνιστᾷ νὰ ἀποσπῇτε εἰς ἕνα εἰδικὸν λατρὸν διὰ νὰ περῶσθε.

ΕΡΜΑΙΟΝ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ. — Παρασύρεσθε ἀπὸ τὴν νοσηρὰν φαντασίαν σας εἰς σκέψεις καὶ πράξεις ἀσυμμότους γιὰ σάς. Μετῴμιοντες καὶ φιλονεικῶντες χαρακτήρ. Παντελὴς ἑλληνικὴ πρωτοβουλία. Χρειάζεται νὰ ἐπιδείξετε μεγαλύτεραν σταθερότητα. Νὰ μὴν ἀποδύητε εἰς τὴν ἐργασίαν δὲ ἀπὸ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε. Θεωρῶ πολὺ ἀμφίβολον τὴν ἐπιτυχίαν σας. Περιπτώσιν γάμου δὲν βλέπω. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ πισώσῃτε εἰς τὸ ζήτημα αὐτό.

ΜΕΔΟΥΣΑΝ. — Θὰ εὐνοήσῃτε ἀπὸ τὴν τύχην. Καλὸς καὶ εὐτυχὴς γάμος κατὰ τὴν αἰσθηματικὴν. Ἡ κοινωνικὴ σας θέσις καὶ ἡ οἰκονομικὴ σας κατάσταση θὰ βελτιωθῶν ἀισθητῶς. Εἰς τὴν σημερινὴν σας οἰκονομίαν καὶ ἔχετε μερικὰς στενοχωρίας. Τὰ αἰσθηματικὰ διὰ τὰ ὁποῖα μοῦ γράφετε εἶναι παροδικὰ καὶ ἐπιπόλαια. Δὲν ἀποδίδω καμμίαν σημασίαν εἰς αὐτά. Ἡμέρας Τετάρτη. Λίθος ὁπλίον. Χρῶμα ἀνοιχτὸ γκρίζο. Ἀριθμὸς 6.

ΠΟΛΙΚΟΝ ΑΣΤΕΡΑ Α 42 Ω. — Εὐκόλος προσαρμογὴ πρὸς τὰς περιστάσεις, συνοδευομένη ὅμως καὶ ἀπὸ ἀχαλίνωτον ἐγωισμόν, ποὺ δὲν σας κάνει διόλου συμπαθὴ εἰς τοὺς ἄλλους. Αἱ προσπάθειαι σας εἶναι καλὰ καὶ σταθεραί. Πρέπει ὅμως νὰ ἀναπτύξετε περισσότερο τὴν πρωτοβουλίαν σας καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ ἐπιτύχετε ἀπὸ μερὶς εὐκαιρίας, ποὺ θὰ σας παρουσιασθῶν ἰσχυρῶς. Σὰς προλέγω με κίνδυνον νὰ ἐπαισθῶν τὸν ἐγωισμόν σας, ὅτι θὰ εὐδοκιμήσετε εἰς τὴν ζωὴν. Γάμον σύντομον δὲν προβλέπω. Τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σας ἀπασχολῇ.

ΑΥΧΗΣΑΝΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ. — Ἡ ζωὴ σας ὡς σήμερον ὁπλίζει γεμάτη ἀπὸ παρολτομὰ σχέδια καὶ ἀπὸ οἰκτρὰ καὶ ἀναξίαν λόγου πραγματοποιήσεις. Ἐχετε χάσει τὸ αἰσθηματικὸν μέτρον, τὸ ὁποῖον θὰ μποροῦσε νὰ σας ὀδηγήσῃ εἰς ἕνα ἀσφαλὴ δρόμον. Μὰ τὴν ἀλήθειαν παραπαλεῖτε καὶ φοβεῖσθε, μὲ τὴν τακτικὴν ποὺ ἀκολουθεῖτε ἐλάχισται πιθανότητες ὑπάρχουν νὰ βελτιώσετε τὴν κατάστασιν σας. Καὶ, ἐν τούτοις, λαμβανόμενον ὅτι ὁπλὴν τὸν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας ζῆτε, τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἦτο καθόλου δυσκόλο γιὰ σάς. Λοιπόν, ἀκούσατε με, φίλε μου. Παραμερίστετε δὲν αὐτὰ τὰ πολυλόκα σχέδια ποὺ ἀπασχολοῦν τὸ μυαλό σας καὶ ἀκολουθεῖτε ἕνα καὶ μόνον. Δεδομένου ὅτι τὸ οἶκο

νομικὸν πρόβλημα δὲν σας ἀπασχολεῖ ἀμέσως, θὰ ἠμπορούσατε νὰ ἀφοσιώσῃτε περισσότερο εἰς τὴν ἐπισημὴν σας καὶ νὰ φέρετε εἰς πέρας τὸ ἔργον τοῦ ὁποῖον εἴχατε κατὰ νουν. Αὐτὸ εἶναι μίαν θετικὴν καὶ ἐπισημὴν προσπάθειαν. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι οὐτοίαι.

ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΑ ΑΥΓΗ. — Εἶναι πολὺ πρόωρον νὰ ἐμψύχῃτε ἀπὸ τὴν ἐπισημὴν σας καὶ νὰ φέρετε εἰς πέρας τὸ ἔργον τοῦ ὁποῖον εἴχατε κατὰ νουν. Αὐτὸ εἶναι μίαν θετικὴν καὶ ἐπισημὴν προσπάθειαν. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι οὐτοίαι.

ΙΠΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ. — Τολμηρὸς καὶ κατακτητικὸς χαρακτήρ. Αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἐνέργειαι σας εἶναι παρόλτομοι καὶ σὰς συνιστᾷ νὰ θέατε κατὰ τὴν ὁλὴν. Φιλέριδες καὶ μαχητικαὶ διαθέσεις. Τὸ ἐλάττωμα σας εἶναι ὅτι γίνεσθε ἀντιπαθητικὸς μετὰ τὸν περιβάλλοντός σας. Θὰ ἔχετε πολλὰς καὶ σοβαρὰς ἐρωτικὰς κατακτήσεις. Ἀπὸ τῆς ἰδικῆς σας ὁμῶς πλευρᾶς δὲν θὰ ἀποδώσετε καμμίαν σημασίαν εἰς αὐτάς. Σταδιοδρομία καλὴ καὶ ταχὺ. Νὰ ἀκολουθεῖτε ἐλευθέρως ἐπαγγελίαν, ποὺ θὰ σας ἐξασφαλίσῃ μεγαλύτερας πιθανότητας ἐπιτυχίας. Θὰ εὐνοήσῃτε ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου καὶ θὰ ἀποκτήσετε μεγάλην ἀνεξαρτησίαν.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ ΤΗΣ ΝΥΚΤΑΣ 666. — Ἐχετε, ἀγαπητὴ φίλη, πολὺ δύστροπον χαρακτήρα. Δὲν κατορθώνετε νὰ ἱκανοποιηθῇτε μετὰ τίποτε, διότι καὶ σεις ἡμεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ ἐξωφρίσετε τὰς αἰσθηματικὰς καὶ τὰς τάσεις σας. Ἡ ἀναισθησία καὶ τὸ ἀνυπόμονον αὐτὸ φερόμενός σας δὲν εἶναι πρὸς ὄφελός σας καὶ πρέπει νὰ εὐνοήσῃτε εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ τὸν χαρακτήρα σας. Ράθυμος διάθεσις. Ἐλλειψὲς ἐπαρκούς καλαισθητικῆς. Ἐνὰ ἄλλο ἐλάττωμα σας εἶναι ὅτι κουράζεσθε πολὺ εὐκόλως ἀπὸ τὰς αἰσθηματικὰς καὶ ἀπὸ τὰς ὁδῶν. Ἐτῇ 1943 καὶ 1948. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς νεαρὰν ἡλικίαν, κατὰ τὴν φλογερὴν αἰσθηματικὴν. Πρέπει νὰ προσέξετε εἰς τὴν συζυγικὴν σας ζωὴν, διότι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὴν καταστρέψετε μετὰ τὰς ἰδιοτροπίας σας. Ὁ οἰκονομικὸς σας ἀνταγωνισμὸς θὰ εἶναι πρὸς τὸ παρὸν στενοχώριος. Βραδύτερον δὲ καλυτερεύσει. Γενικῶς τὴν χαρακτηρίζει κάποια ἀσάφεια. Ἡ ὕψις σας εἶναι καλὴ. Μερικὰ ἀσθενεῖα χωρίς μεγάλην σοβαρότητα.

ΧΑΡΟΚΑΥΜΕΝΗΝ, Μύτικα. — Ἀντιλαμβάνομαι τὰς θλίψεις καὶ τὰς στενοχωρίας σας. Ὅλη σας ἡ προσοχὴ πρέπει νὰ στραφῇ εἰς τὴν ἀνατροφήν τῶν παιδιῶν σας. Θὰ δοκιμάσετε μεγάλας χαρὰς ἀπὸ αὐτὸ. Ἡ ζωὴ σας σήμερον ἐμφανίζεται ἀρκετὰ στενοχώριος, ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς οἰκονομικῆς ἀπόψεως. Βραδύτερον ὅμως θὰ βελτιωθῇ αἰσθητῶς. Ὑπάρχει μίαν περιπτώσιν αὐτῆς τοποθετικῆς πολὺ δραδύτερον. Γενικῶς, θὰ ἡθελᾷ νὰ σας συστήσω νὰ πρυτανεύσῃτε εἰς ὅλας τὰς ἀποφάσεις σας ἡ ἀγάπη καὶ ἡ στοργὴ πρὸς τὰ παιδιὰ σας.

ΑΡΙΘΜ. 183. — Νὰ χρησιμοποιοῦσθε ἐπιφωλεότερον τὰς ἱκανότητάς μετὰ τὰς ὁποίας σας ἐρίσκει ὁ φύσις καὶ νὰ μὴν ἀφήνετε εἰς τὸ μέλλον νὰ σας διαφεύγουν εὐκαιρίας, ὅπως πολλάκις συνέβη κατὰ τὸ παρελθόν. Ἡ ἐξελίξις σας ἐμφανίζει μίαν σημαντικὴν ποδοδὸν ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους. Σύντομον ἀποκατάστασιν δὲν βλέπω. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ τὴν οἰκονομικὴν καὶ θὰ εἶναι οἰκονομικῶς ἐπιφωλεῖς. Ὁ χαρακτήρ σας εἶναι ἀνίσχυρος καὶ ἀσταθής. Σὰς λείπει ἡ δύναμις τῆς προσήλωσεως. Ἡ θέλησις σας ὀρίσταιται πολὺ ἀμφιταλαντεύσεις.

ΡΟΔΟΝ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ. — Σὰς ἀπῆλθον ἡδὴ. Ἀδίκως συνειπνάζετε παρολτομὰς.

ΜΥΛΟΠΕΤΡΑΝ. — Κατὰ τὴν ἐρῶν διέπλησιν ὅτι ἐπιστολὴν σας δὲν ἐλήφθη ἀπὸ τὸν μὲνός Μαρτίνου εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ». Πιθανότατα συνεπὲς ἀπολάσσει πολλὰς δοκιμασίας. Τελί

κῶς, ἡ ἐπιτυχία θὰ στείλῃ τὰς προστάσεις σας. Θὰ ἐπιτύχετε ἀσάφιστα πλεονεκτήματα ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐπιπέδου. Θὰ τύχετε σοβαρῶν ὑποστηρίξεων. Μὴν παρασύρεσθε εἰς αἰσθηματικὰς περιπέτειας. Ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα, δὲν πρόκειται νὰ παίξουν σοβαρὸν ρόλον εἰς τὴν ζωὴν σας. Θὰ νυμφευθῇτε εἰς ὀρίμον ἡλικίαν κατὰ τὴν σοφῶς αἰσθηματικὴν. Ἡ ὕψις σας θὰ σὰς βοηθήσῃ εἰς τὰς προσπάθειάς σας.

ΙΠΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ. — Τολμηρὸς καὶ κατακτητικὸς χαρακτήρ. Αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἐνέργειαι σας εἶναι παρόλτομοι καὶ σὰς συνιστᾷ νὰ θέατε κατὰ τὴν ὁλὴν. Φιλέριδες καὶ μαχητικαὶ διαθέσεις. Τὸ ἐλάττωμα σας εἶναι ὅτι γίνεσθε ἀντιπαθητικὸς μετὰ τὸν περιβάλλοντός σας. Θὰ ἔχετε πολλὰς καὶ σοβαρὰς ἐρωτικὰς κατακτήσεις. Ἀπὸ τῆς ἰδικῆς σας ὁμῶς πλευρᾶς δὲν θὰ ἀποδώσετε καμμίαν σημασίαν εἰς αὐτάς. Σταδιοδρομία καλὴ καὶ ταχὺ. Νὰ ἀκολουθεῖτε ἐλευθέρως ἐπαγγελίαν, ποὺ θὰ σας ἐξασφαλίσῃ μεγαλύτερας πιθανότητας ἐπιτυχίας. Θὰ εὐνοήσῃτε ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου καὶ θὰ ἀποκτήσετε μεγάλην ἀνεξαρτησίαν.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ ΤΗΣ ΝΥΚΤΑΣ 666. — Ἐχετε, ἀγαπητὴ φίλη, πολὺ δύστροπον χαρακτήρα. Δὲν κατορθώνετε νὰ ἱκανοποιηθῇτε μετὰ τίποτε, διότι καὶ σεις ἡμεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ ἐξωφρίσετε τὰς αἰσθηματικὰς καὶ τὰς τάσεις σας. Ἡ ἀναισθησία καὶ τὸ ἀνυπόμονον αὐτὸ φερόμενός σας δὲν εἶναι πρὸς ὄφελός σας καὶ πρέπει νὰ εὐνοήσῃτε εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ τὸν χαρακτήρα σας. Ράθυμος διάθεσις. Ἐλλειψὲς ἐπαρκούς καλαισθητικῆς. Ἐνὰ ἄλλο ἐλάττωμα σας εἶναι ὅτι κουράζεσθε πολὺ εὐκόλως ἀπὸ τὰς αἰσθηματικὰς καὶ ἀπὸ τὰς ὁδῶν. Ἐτῇ 1943 καὶ 1948. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς νεαρὰν ἡλικίαν, κατὰ τὴν φλογερὴν αἰσθηματικὴν. Πρέπει νὰ προσέξετε εἰς τὴν συζυγικὴν σας ζωὴν, διότι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὴν καταστρέψετε μετὰ τὰς ἰδιοτροπίας σας. Ὁ οἰκονομικὸς σας ἀνταγωνισμὸς θὰ εἶναι πρὸς τὸ παρὸν στενοχώριος. Βραδύτερον δὲ καλυτερεύσει. Γενικῶς τὴν χαρακτηρίζει κάποια ἀσάφεια. Ἡ ὕψις σας εἶναι καλὴ. Μερικὰ ἀσθενεῖα χωρίς μεγάλην σοβαρότητα.

ΧΑΡΟΚΑΥΜΕΝΗΝ, Μύτικα. — Ἀντιλαμβάνομαι τὰς θλίψεις καὶ τὰς στενοχωρίας σας. Ὅλη σας ἡ προσοχὴ πρέπει νὰ στραφῇ εἰς τὴν ἀνατροφήν τῶν παιδιῶν σας. Θὰ δοκιμάσετε μεγάλας χαρὰς ἀπὸ αὐτὸ. Ἡ ζωὴ σας σήμερον ἐμφανίζεται ἀρκετὰ στενοχώριος, ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς οἰκονομικῆς ἀπόψεως. Βραδύτερον ὅμως θὰ βελτιωθῇ αἰσθητῶς. Ὑπάρχει μίαν περιπτώσιν αὐτῆς τοποθετικῆς πολὺ δραδύτερον. Γενικῶς, θὰ ἡθελᾷ νὰ σας συστήσω νὰ πρυτανεύσῃτε εἰς ὅλας τὰς ἀποφάσεις σας ἡ ἀγάπη καὶ ἡ στοργὴ πρὸς τὰ παιδιὰ σας.

ΑΡΙΘΜ. 183. — Νὰ χρησιμοποιοῦσθε ἐπιφωλεότερον τὰς ἱκανότητάς μετὰ τὰς ὁποίας σας ἐρίσκει ὁ φύσις καὶ νὰ μὴν ἀφήνετε εἰς τὸ μέλλον νὰ σας διαφεύγουν εὐκαιρίας, ὅπως πολλάκις συνέβη κατὰ τὸ παρελθόν. Ἡ ἐξελίξις σας ἐμφανίζει μίαν σημαντικὴν ποδοδὸν ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους. Σύντομον ἀποκατάστασιν δὲν βλέπω. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ τὴν οἰκονομικὴν καὶ θὰ εἶναι οἰκονομικῶς ἐπιφωλεῖς. Ὁ χαρακτήρ σας εἶναι ἀνίσχυρος καὶ ἀσταθής. Σὰς λείπει ἡ δύναμις τῆς προσήλωσεως. Ἡ θέλησις σας ὀρίσταιται πολὺ ἀμφιταλαντεύσεις.

ΡΟΔΟΝ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ. — Σὰς ἀπῆλθον ἡδὴ. Ἀδίκως συνειπνάζετε παρολτομὰς.

ΜΥΛΟΠΕΤΡΑΝ. — Κατὰ τὴν ἐρῶν διέπλησιν ὅτι ἐπιστολὴν σας δὲν ἐλήφθη ἀπὸ τὸν μὲνός Μαρτίνου εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ». Πιθανότατα συνεπὲς ἀπολάσσει πολλὰς δοκιμασίας. Τελί

ΑΡΙΘΜ. 183. — Νὰ χρησιμοποιοῦσθε ἐπιφωλεότερον τὰς ἱκανότητάς μετὰ τὰς ὁποίας σας ἐρίσκει ὁ φύσις καὶ νὰ μὴν ἀφήνετε εἰς τὸ μέλλον νὰ σας διαφεύγουν εὐκαιρίας, ὅπως πολλάκις συνέβη κατὰ τὸ παρελθόν. Ἡ ἐξελίξις σας ἐμφανίζει μίαν σημαντικὴν ποδοδὸν ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους. Σύντομον ἀποκατάστασιν δὲν βλέπω. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ τὴν οἰκονομικὴν καὶ θὰ εἶναι οἰκονομικῶς ἐπιφωλεῖς. Ὁ χαρακτήρ σας εἶναι ἀνίσχυρος καὶ ἀσταθής. Σὰς λείπει ἡ δύναμις τῆς προσήλωσεως. Ἡ θέλησις σας ὀρίσταιται πολὺ ἀμφιταλαντεύσεις.

ΡΟΔΟΝ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ. — Σὰς ἀπῆλθον ἡδὴ. Ἀδίκως συνειπνάζετε παρολτομὰς.

ΜΥΛΟΠΕΤΡΑΝ. — Κατὰ τὴν ἐρῶν διέπλησιν ὅτι ἐπιστολὴν σας δὲν ἐλήφθη ἀπὸ τὸν μὲνός Μαρτίνου εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ». Πιθανότατα συνεπὲς ἀπολάσσει πολλὰς δοκιμασίας. Τελί

κῶς, ἡ ἐπιτυχία θὰ στείλῃ τὰς προστάσεις σας. Θὰ ἐπιτύχετε ἀσάφιστα πλεονεκτήματα ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐπιπέδου. Θὰ τύχετε σοβαρῶν ὑποστηρίξεων. Μὴν παρασύρεσθε εἰς αἰσθηματικὰς περιπέτειας. Ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα, δὲν πρόκειται νὰ παίξουν σοβαρὸν ρόλον εἰς τὴν ζωὴν σας. Θὰ νυμφευθῇτε εἰς ὀρίμον ἡλικίαν κατὰ τὴν σοφῶς αἰσθηματικὴν. Ἡ ὕψις σας θὰ σὰς βοηθήσῃ εἰς τὰς προσπάθειάς σας.

ΙΠΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ. — Τολμηρὸς καὶ κατακτητικὸς χαρακτήρ. Αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἐνέργειαι σας εἶναι παρόλτομοι καὶ σὰς συνιστᾷ νὰ θέατε κατὰ τὴν ὁλὴν. Φιλέριδες καὶ μαχητικαὶ διαθέσεις. Τὸ ἐλάττωμα σας εἶναι ὅτι γίνεσθε ἀντιπαθητικὸς μετὰ τὸν περιβάλλοντός σας. Θὰ ἔχετε πολλὰς καὶ σοβαρὰς ἐρωτικὰς κατακτήσεις. Ἀπὸ τῆς ἰδικῆς σας ὁμῶς πλευρᾶς δὲν θὰ ἀποδώσετε καμμίαν σημασίαν εἰς αὐτάς. Σταδιοδρομία καλὴ καὶ ταχὺ. Νὰ ἀκολουθεῖτε ἐλευθέρως ἐπαγγελίαν, ποὺ θὰ σας ἐξασφαλίσῃ μεγαλύτερας πιθανότητας ἐπιτυχίας. Θὰ εὐνοήσῃτε ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου καὶ θὰ ἀποκτήσετε μεγάλην ἀνεξαρτησίαν.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ ΤΗΣ ΝΥΚΤΑΣ 666. — Ἐχετε, ἀγαπητὴ φίλη, πολὺ δύστροπον χαρακτήρα. Δὲν κατορθώνετε νὰ ἱκανοποιηθῇτε μετὰ τίποτε, διότι καὶ σεις ἡμεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ ἐξωφρίσετε τὰς αἰσθηματικὰς καὶ τὰς τάσεις σας. Ἡ ἀναισθησία καὶ τὸ ἀνυπόμονον αὐτὸ φερόμενός σας δὲν εἶναι πρὸς ὄφελός σας καὶ πρέπει νὰ εὐνοήσῃτε εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ τὸν χαρακτήρα σας. Ράθυμος διάθεσις. Ἐλλειψὲς ἐπαρκούς καλαισθητικῆς. Ἐνὰ ἄλλο ἐλάττωμα σας εἶναι ὅτι κουράζεσθε πολὺ εὐκόλως ἀπὸ τὰς αἰσθηματικὰς καὶ ἀπὸ τὰς ὁδῶν. Ἐτῇ 1943 καὶ 1948. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς νεαρὰν ἡλικίαν, κατὰ τὴν φλογερὴν αἰσθηματικὴν. Πρέπει νὰ προσέξετε εἰς τὴν συζυγικὴν σας ζωὴν, διότι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὴν καταστρέψετε μετὰ τὰς ἰδιοτροπίας σας. Ὁ οἰκονομικὸς σας ἀνταγωνισμὸς θὰ εἶναι πρὸς τὸ παρὸν στενοχώριος. Βραδύτερον δὲ καλυτερεύσει. Γενικῶς τὴν χαρακτηρίζει κάποια ἀσάφεια. Ἡ ὕψις σας εἶναι καλὴ. Μερικὰ ἀσθενεῖα χωρίς μεγάλην σοβαρότητα.

ΧΑΡΟΚΑΥΜΕΝΗΝ, Μύτικα. — Ἀντιλαμβάνομαι τὰς θλίψεις καὶ τὰς στενοχωρίας σας. Ὅλη σας ἡ προσοχὴ πρέπει νὰ στραφῇ εἰς τὴν ἀνατροφήν τῶν παιδιῶν σας. Θὰ δοκιμάσετε μεγάλας χαρὰς ἀπὸ αὐτὸ. Ἡ ζωὴ σας σήμερον ἐμφανίζεται ἀρκετὰ στενοχώριος, ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς οἰκονομικῆς ἀπόψεως. Βραδύτερον ὅμως θὰ βελτιωθῇ αἰσθητῶς. Ὑπάρχει μίαν περιπτώσιν αὐτῆς τοποθετικῆς πολὺ δραδύτερον. Γενικῶς, θὰ ἡθελᾷ νὰ σας συστήσω νὰ πρυτανεύσῃτε εἰς ὅλας τὰς ἀποφάσεις σας ἡ ἀγάπη καὶ ἡ στοργὴ πρὸς τὰ παιδιὰ σας.

ΑΡΙΘΜ. 183. — Νὰ χρησιμοποιοῦσθε ἐπιφωλεότερον τὰς ἱκανότητάς μετὰ τὰς ὁποίας σας ἐρίσκει ὁ φύσις καὶ νὰ μὴν ἀφήνετε εἰς τὸ μέλλον νὰ σας διαφεύγουν εὐκαιρίας, ὅπως πολλάκις συνέβη κατὰ τὸ παρελθόν. Ἡ ἐξελίξις σας ἐμφανίζει μίαν σημαντικὴν ποδοδὸν ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους. Σύντομον ἀποκατάστασιν δὲν βλέπω. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ τὴν οἰκονομικὴν καὶ θὰ εἶναι οἰκονομικῶς ἐπιφωλεῖς. Ὁ χαρακτήρ σας εἶναι ἀνίσχυρος καὶ ἀσταθής. Σὰς λείπει ἡ δύναμις τῆς προσήλωσεως. Ἡ θέλησις σας ὀρίσταιται πολὺ ἀμφιταλαντεύσεις.

ΡΟΔΟΝ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ. — Σὰς ἀπῆλθον ἡδὴ. Ἀδίκως συνειπνάζετε παρολτομὰς.

ΜΥΛΟΠΕΤΡΑΝ. — Κατὰ τὴν ἐρῶν διέπλησιν ὅτι ἐπιστολὴν σας δὲν ἐλήφθη ἀπὸ τὸν μὲνός Μαρτίνου εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ». Πιθανότατα συνεπὲς ἀπολάσσει πολλὰς δοκιμασίας. Τελί

ΑΡΙΘΜ. 183. — Νὰ χρησιμοποιοῦσθε ἐπιφωλεότερον τὰς ἱκανότητάς μετὰ τὰς ὁποίας σας ἐρίσκει ὁ φύσις καὶ νὰ μὴν ἀφήνετε εἰς τὸ μέλλον νὰ σας διαφεύγουν εὐκαιρίας, ὅπως πολλάκις συνέβη κατὰ τὸ παρελθόν. Ἡ ἐξελίξις σας ἐμφανίζει μίαν σημαντικὴν ποδοδὸν ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους. Σύντομον ἀποκατάστασιν δὲν βλέπω. Θὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ τὴν οἰκονομικὴν καὶ θὰ εἶναι οἰκονομικῶς ἐπιφωλεῖς. Ὁ χαρακτήρ σας εἶναι ἀνίσχυρος καὶ ἀσταθής. Σὰς λείπει ἡ δύναμις τῆς προσήλωσεως. Ἡ θέλησις σας ὀρίσταιται πολὺ ἀμφι

Π Ε ρ ί λ η ψ ι ς π ρ ο η γ ο υ μ ε ν ο ν .
Η Ύδρ είναι κόρη του κόμητος Ζεράρ ντε Ζιρά και της κομπίσης Νάντιας. Άλλα από γέννησής της, ο πατέρας της έλαβε ένα άνωμμο γράμμα όπου του έλεγε ότι η μικρή που γεννήθηκε είναι κόρη της γυναικός του και του φίλου του Ροδόλφου ντε Τρενύ. Έξω φρενών ο κόμης παίρνει την νεογέννητη και την δίνει σε μία μέγαιρα Μαργκό, να την ανατρέφει. Αυτός φεύγει για το Μαρκό, κο και η Νάντια μένει απελπισμένη, με μόνη παρηγοριά τὸ αγοράκι της Άλδέρτο.
Τὰ χρόνια περνούν δυστυχισμένα για τὴ μικρή Ύδρ. Η Μαργκό την βασανίζει και τώρα που έγινε μία όμορφη κοπέλλα, την σπρώχνει να γίνει ερωμένη του Φερνάνδου Φροντέ. Η Ύδρ αρνείται, αλλά αναγκάζεται να δέχεται πότε - πότε να πηγαίνει περίπατο μαζί του. Μία μέρα, στο δάσος της Βουλώνης της επιτίθεται ο Φερνάνδος. Η Ύδρ φωνάζει θοήθεια. Εκείνη τη στιγμή περνάει τὸ χαιά από εκεί ο Άλδέρτος (ο αδελφός της, που δὲν την γνωρίζει βέβαια). Σπεύδει να σώσει τὴν ἀγνωστὴ κοπέλλα. Λογοφέρνει με τὸν Φερνάνδο Φροντέ (που δὲν τὸν εἶνε ἀγνωστός, ἐπειδὴ ἔρχεται συχνά στο σπίτι ὡς παλιός φίλος τοῦ πατέρα του). Στὸ τέλος μονομαχοῦν, ο Φερνάνδος τραυματίζεται ἐλαφρά και ἀποσιελίζεται. Ἀπειλῶντας τὸν Ἀλδέρτο ὅτι θὰ μαρτυρήσει κάποιο μυστικό του στὴ μητέρα του, ἀποσπᾶ τὴν ὑπόσχεσή του ὅτι δὲν θ' ἀναφέρει λέξη γιὰ τὴ μονομαχία.

Ο Ἀλδέρτος ἔρρισκε μιά καλή θέσι παιδαγωγὸ γιὰ τὴν Ύδρ. Η Μαργκό, ἐλπὼντας πὼς ἡ ὀθὴν κόρη της δὲν γυρίζει σπύτη, νομίζει πὼς πῆγε να συγκατοικήσει με τὸν Φερνάνδο και εἶνε ἐνθουσιασμένη. Ἀλλὰ λίγες ἡμέρες μετὰ ο Φερνάνδος πᾶει να ζήσει τὴν Ύδρ στο σπίτι της και τότε ἀποκαλύπτεται ἡ ἐξαφάνισις της Ύδρ. Για κακή της τύχη, ο Φερνάνδος βλέπει τυχαία τὴν Ύδρ με τὸ παιδάκι της κυρίας Βαλέρ, πηγαίνει στο σπίτι όπου εἶνε παιδαγωγὸς ἡ κοπέλλα και τὴν κατηγορεῖ τόσο, πὸν τὴν εἰσώνουν.

Ἀπληγισμένη ἡ Ύδρ γυρίζει στο σπίτι της Μαργκό. Ἀρχίζουν πάλι τις πιέσεις τους γιὰ τὸ Φερνάνδο, τόσο πὸν ἡ Ύδρ φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι της και πηγαίνει στὴς φίλες της Σολάνς. Ο Ἀλδέρτος και ἡ Σολάνς ἀγαποῦνται, αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο μυστικό τους. Τὴ στιγμή ὅμως πὸν πᾶει ἡ Ύδρ στὴς Σολάνς, ἀντικρίζει μιά τραγική σκηνή. Η μητέρα της Σολάνς πεθαίνει. Ἀπληγισμένη πηγαίνει ἡ Ύδρ ἔρημη, τὰ ἔχει ματὰ της τὴν φέρνον πρὸς τὸν Σηκουάν, στο πάρκο. Κάθετα σ' ἓνα πάγκο τσιουρούζοντας. Ἀπὸ ἐκεῖ περνάει τυχαία ο Ροδόλφος ντε Τρενύ, και τὴς προσφέρεται να τὴν βοηθήσει. Ἀλλὰ ἡ Ύδρ, ἀρνείται. Τὸ ἄλλο πρωὶ πέφτει στὸν Σηκουάνα γιὰ να πνιγῇ. Τὴν σώζουν. Η κόμισσα Νάντια ντε Ζιρά περνάει τυχαία ἀπὸ ἐκεῖ τὴν στιγμή της αυτοκτονίας. Τὴν παίρνει στο σπίτι της, όπου συνέχεται ἡ κοπέλλα και γνωρίζεται με τὸν Ροδόλφο. Ἀλλὰ πηγαίνει και ο Φερνάνδος να ἐπισκεφθῇ τὴν κόμισσα και ἡ Ύδρ της ἐξομολογείται ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ἀνὼθρωπος πὸν τὴν ἔφερε στο σημείο να θέλῃ να σκοτωθῇ. Η Νάντια τὴν κρατεῖ σπύτη και τὴς καλεῖ δημιουργὴ μαζί με τὸν γιὸ της Ἀλδέρτο, ἓνα εὐτυχισμένο περὶ ἄλλον. Μία μέρα πὸν τὴν ἔρχκε μὴν ο Ροδόλφος ντε Τρενύ τὴς ἐξομολογείται ὅτι τὴν ἀγαπᾷ.

Εκείνη τὴ στιγμή μπαίνει στο δωμάτιο ἡ Νάντια, πὸν ἀγαπάει χρόνια κρυφὰ τὸν Ροδόλφο. Η Νάντια ἐξομολογείται στὴ μητέρα της ὅτι ἐνὼ πᾶνει με τὴν ἰδέα διὰ ο Ροδόλφος ἀγαπάει τὴν Ύδρ, ἐν τούτοις δὲν τὴν ἐπλεεῖ. Μία μέρα ἔρχεται ἡ Μαργκό, ἡ με

230ν

— Δὲν πρόκειται να μὸ δώσετε δωρεάν τις πληροφορίες, εἶπε με ἀξιοπρέπεια ἡ κόμισσα, και ἔβγαλε ἓνα πορτοφόλι.

Τους ἔδωσε μερικά χαρτονομίσματα και ἔπειτα εἶπε:

— Ἀν οἱ πληροφορίες ποὶ θὰ μὸ δώσετε εἶνε ἱκανοποιητικές, θὰ πάρει και ἄλλα χρήματα.

Τὸ ἀνδρόγυνο κυτάχθηκε εὐχαριστῆμένο. Κάτι ψιθύριζαν μετὰς τους και ο-ό τέλος ο Ζερῶμ, σηκώνοντας τους ὄμους, εἶπε:

— Γιατί ὄχι, στο κάτω - κάτω... Δὲ μὲς ζῆνει πιά τίποτε να τὸ κρατήσωμε μυστικό. Ἀφοῦ δὲν ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσή του ἔκρινε να μὲς δινῇ λεφτά γιὰ τὴν διατροφή της μικρῆς...

— Ἐμπρός, λοιπὸν, τί θέλετε να ρωτήσετε; ἔκαμε ἡ Μαργκό κοφτά.

— Σὰς ρώτησα, εἶπε με συγκίνηση ἡ κόμισσα, πὼς ἦταν ὁ ἀνὼρρας πὸν ἔφερε τὴ μικρή...

— Ἦταν ἓνας νέος ψηλός, μελαγχρινός και ὁμορφος, ἀποκρίθηκε ἡ Μαργκό, φαίνονταν ἀριστοκράτης.

— Καὶ τί σας εἶπε;

— Ἦταν παραγμένο, ἀποκρίθηκε ο Ζερῶμ, πολὺ παραγμένο μάλιστα. Μὰς εἶπε να ἀναθεωρήσει τὴ μικρή και ὅτι ἄς μὰς στέλνῃ κάθε μῆνα λεφτά.

— Φαίνεται να ἐνδιαφέρεται γὰ τὸ παιδί; Σὰς παρακάλεσε να τὸ προσέχετε;

— Μπὶ... Ὅχι και τόσο. Δὲν μὰς εἶπε να τὸ προσέχωμε.

— Μάλιστα, ἔμενα μὸ ἔκαμε ἐντύπωση πὼς τὸ ἐπέταξε ἐκεῖ στο κρεββάτι και οὕτε ἐγὼ ρισε να τὸ ἰδῇ, εἶπε ἡ Μαργκό.

— Καὶ ἡ μικρούλα πὼς ἦταν;

— Ὡ, ἦταν ἓνα ξανθὸ και ὁμορφο μωρό... Στάθηκε ἡ Νάντια λίγη ὄρα. Ὅλα αὐτὰ συμφωνοῦσαν τόσο καταπληκτικά με τὴν δική της ἱστορία, με τις ὑποψίες της. Ἐτοὶ ἀσφαλὸς θὰ εἶχε ἀφήσει ο Ζερῶμ τὸ παιδί της, ἔτσι ἀσπλαγχνά, χωρίς συγκίνηση. Σὲ λίγο ρώτησε:

— Μήπως ἔχετε τίποτε ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸν ἦταν μωρὸ τὸ παιδί;

— Δὲν ἔχομε τίποτε, ἀποκρίθηκε ἡ Μαργκό γρήγορα, με ἑλαφρὴ κακία πάλι.

— Μὰ γιὰ σκεφθῆτε καλά, παρακάλεσε ἡ Νάντια.

— Φαίνεται πὼς σας ἐνδιαφέρει πολὺ αὐτὴ ἡ ἱστορία, εἶπε κυτάχοντας τὴν ὀπιστά στὰ μάτια ο Ζερῶμ.

Προσπάθησε να πάρῃ ὕψος ἀδιάφορο ἡ Νάντια και ἀποκρίθηκε.

— Βέβαια με ἐνδιαφέρει, γιὰτὶ ἀπὸ χθες ἡ Ύδρ ἔχει καὶ μὸ ἀνακαλύψει τους ἀληθινὸς γονεῖς της. Γιὰ χατήρι της λοιπὸν ἦλθα να σας ρωτήσω. Καὶ στο κάτω - κάτω ὅσοις νᾶχτε και σεις ὁφελος ἀν ἐρεθοῦν οἱ γονεῖς της, ἐπρόσθεσε με διπλωματία ἡ κόμισσα.

Πάλι κυτάχθηκαν οἱ δύο τους και συνέν νοήθηκαν ψιθύριστά.

— Κάτι ἔχομε, εἶπε στο τέλος ο Ζερῶμ, ἓνα μικρὸ ἐνθύμιο... Ἀλλά...

— Ἀλλὰ θέλετε να πληρωθῆτε, ἔ; ἔκαμε περιφρονητικά ἡ κόμισσα. Ἐνοια σας. Δεῖ.

Στὸ ἐρχόμενο

Τα χῶ,
μιὰ πονεμένη
βασιλοπούλα
στοὺς κρεμαστοὺς κήπους τῆς
Βαβυλώνας
Τὸ δραματικότερο ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ζετέ μου τὸ ἐνθύμιο και ὅλο αὐτὸ τὸ πορτοφόλι εἶνε δικὸ σας.

Εξύγισαν με τὰ μάτια τὸ πορτοφόλι ο Ζερῶμ και ἡ Μαργκό. Τὰ μάτια τους ἐγυάλισαν. Καὶ ἡ Μαργκό, με ὕψος πάντα δυσὸρε στημένο τάχα, πῆγε και ἀνοίξε ἓνα μπαούλο.

Σὲ λίγο ἦρθε κρατώντας ἓνα χαρτάκι τοῖ γυμένο. Τὸ ἐξετύλιξε προσεκτικά και ἀπὸ μέσα ἔβγαλε ἓνα μικρὸ χρυσοῦ εἰκονισματικό της Παναγίας.

— Νά, εἶπε, αὐτὸ ἦταν κρεμασμένο οὐδὸ και μὸ τοῦ παιδιοῦ. Τὴν ἀλυσίδα τὴν πούλησα με.

Τῶπιασε ἡ Νάντια στὰ χέρια της και ἔκλεισε γιὰ μιά στιγμή τὰ μάτια της. Τὴς ἐρχόταν ζάλη. Αὐτὴ ἡ ἀναπάντεχη ἀποκάλυψις ἐκόντευε να τὴν σκοτώσει. Θάθελε να πέσει στὰ πόδια αὐτῆς τὴς γυναικας και να της φιλήσει τὰ χέρια. Ἡ ψυχὴ της ἐξεπλήλιζε ἀπὸ εὐγνωμοσύνη και ἄς μὴν τὸ εἶχαν κἀμει να τὴν βοηθήσουν να βῇ τὸ παιδί της γιὰ τί ποτε ἄλλο παρὰ γιὰ να κερδοσκοπήσουν.

Ἐπρεπε ὅμως να δείξῃ ψυχραιμία ἡ Νάντια. Ἐπρεπε να μὴν προδώσει τὸ ἱερὸ μυστικό της. Ἀπὸ αὐτὸ ἐξήρτατο ἡ εὐτυχία της και πὸν πολὺ ἡ εὐτυχία και ἡ ζωὴ τῆς κόρης της. Ἀν ἐμάθαιναν αὐτοὶ οἱ δύο τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστικό, θὰ τὴν ἐξασάνιζαν ὅλη της τὴ ζωὴ με πιέσεις, με ἐξαναγκασμούς.

Τὴν ἐκύτταξαν και οἱ δύο στὰ μάτια.

— Λοιπὸν; ἔκαμε ἡ Μαργκό κοφτά. Καταλάβατε τίποτε ἀπὸ αὐτὴ τὴν εἰκονίστα;

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁσο πὸν ἀπλὰ μποροῦσε ἡ Νάντια. Δὲν μπορεῖ να με φωτίσει μιά τέτοια κοινὴ εἰκόνα. Μήπως ἔχετε κανὲν ἄλλο ἐνθύμιο, τίποτε πὸν να ξεχωρίζῃ... κανένα γράμμα...

— Ὅχι, ἀποκρίθηκαν και οἱ δύο τους.

Σηκώθηκε ἡ Νάντια. Κατάρθωσε να προχωρήσει πρὸς τὴν ἔξοδο, ἐνῶ τὰ πόδια της ἔτρεμαν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε εὐγενικά, ὅς ἀν τὴν σύχησα... ἀλλὰ τὴν λυπήθηκε τὴ μικρή. Θὰ στενοχωρηθῇ πὸν δὲν μπορεῖ να ὦρὸ κανένα ἔχνος τῆς οἰκογενείας της.

— Ὡστε ἐπιμένετε να τὴν κρατήσετε τὴ μικρή; ἔκαμε ἡ Μαργκό ξεχνώντας πὼς κρατοῦσε ἓνα πορτοφόλι γεμάτο, στο χέρι της και παίρνοντας πάλι ὁφες ἐξήρτικό.

— Ὅσο θέλει μὰ μείνῃ μαζί μου, ἀποκρίθηκε ἡ κόμισσα και ἔφυγε γρήγορα. γιὰτὶ ἐνοιῶσε δάκρυα εὐτυχίας να τὴν πνίγουν.

Στὴν παραχρὴ της, δὲν ἐπρόσθεξε, καθὼς ἔφευγε, πὼς πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ πλάγινοῦ δωματίου ἐπρόσθεσε ἓνα ἀνδρικό κεφάλι. Δυὸ μάτια ἀστράφον με κακία καθὼς τὴν παρακολούθησαν να ἀπομακρύνεται και δὲν χεῖλη ἐγέλασαν εἰρωνικά. Ἦταν ο Φερνάνδος πὸν εἶνε ἔλθει γιὰ να ρωτήσῃ νᾶ της Ύδρ και μὸς ἀντελήφθη πὼς ἦταν μέσα ἡ Νάντια, ἐκρύφθηκε και τ' ἄκουσε ὅλα.

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΖΙΡΩ

Τρικλίζοντας σάν μεθυμένη, ἔφθασε ἡ Νάντια στο σπίτι της. Μόλις εἶδε τὴν Ύδρ, τὴν ἀρπάξε στὴν ἀγκαλιά της και τὴν ἐφίλησε σάν τρελλή. Σάστισε ἡ μικρή. Δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια της Νάντιας, μὰ ἐφαίνονταν πὼς ἦταν δάκρυα χαρᾶς. Ὡστόσο, μ' ὅλη της τὴν παραχρὴ, ἀποφάσισε πὼς τὸ πὸν φρόνιμο ἦταν να μὴ φανερώσῃ ἀκόμα τὸν λᾶχιστον τὴν ἀλήθεια οὕτε στὴν ἰδία τὴν Ύδρ. Μόνον στὴ μητέρα της θὰ τῶλεγε. Ἐτοὶ ἀφῆσε τὴν κοπέλλα ἐκπληκτικὴ γι' αὐτὴ τὴν τρυφερότητα και τὴν παραχρὴ, και κλεισθηκε με τὴ μητέρα της. Δάκρυα ἔτρεξαν και στὰ μάγουλα της γεροντίσσης, καθὼς ἐχωρίστηκε τὸ Θεὸ γιὰ τὴ θοήθειά του. Ἐκεῖ, ἐπᾶνω στὴν χαρὰ τους και στὴ συγκίνησή τους, ἔφερε ο ταχυδρόμος ἓνα γράμμα. Παραξενεθηκε ἡ Νάντια ὅταν εἶδε πὼς ἦτο γράμμα ἀπὸ τὸν ἀνδρα της, γιὰτὶ ἦξερε πὼς ο κόμης της ἔγραφε μονάχα μιά φορὰ τὸ μῆνα. Τ' ἀνοίξε με κακὸ προαισθημα και ἐδιάδασε λίγα λόγια:

«Αποφάσισα να ἔλθω στο Παρίσι. Δὲν ξέρω ἂν θὰ ἐγκατασταθῶ αὐτοῖ γιὰ πάντα ἡ ὄχι... Ἐξαρτάται ἀπὸ πολλὰ. Θέλω ὅμως να ἰδῶ τὸν γιὸ μου, και να κανονίσω διάφορες ὑποθέσεις. Φθάνω σὲ λίγες μέρες...»

Τὸ γράμμα ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια της Νάντιας.

— Μὴν κᾶνῃς ἔτσι, τὴς εἶπε ἡ μητέρα της. Ἐπρεπε να χεῖρσαι πὸν ἐπὶ τέλος ἐρχεται.

— Ἀν δὲν εἶχα ὀρη τὴν κόρη μου, θὰ χαιρόμουν, ἀποκρίθηκε ἡ κόμισσα. Τώρα ὅμως τρέμω. Τί θὰ γίνῃ;

— Ἐγὼ τὸ θεωρῶ εὐτύχημα πὸν ἔρχεται, ἐπείμεινε ἡ κυρία ντε Σεβεράκ. Παρακαλοῦσα πάντα τὸ Θεὸ να συναντηθῆτε. Ἐπέρσασιν τόσο χρόνια. Τώρα, χωρίς πάθος πιά, μὰ προφορικὴ ἐξήγησις μπορεῖ να τὸν πείσει πὼς ἔσφαλε...

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἐλπίζω, εἶπε ἡ Νάντια κοινώντας θλιμμένη τὸ κεφάλι. Ἀν συλλογιζόταν πὼς ὀπῆρχε κάποια πιθανότητα να σφάλλῃ, δὲν θὰ μὸ ἔστειλεν κάθε μῆνα γράμμα

τα τόσο ἀπειλητικά.

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς δὲν θᾶχῃ τὴν ἱδια ἀκαμψία...

— Μητέρα, εἶπε ἡ Νάντια. Τρέμω. Δὲν μπορῶ να σκεφθῶ πὼς θᾶρθῇ ο Ζερῶρ και θὰ ὀρῇ στο σπίτι τὴν Ύδρ, τὴν κόρη της ἀμαρτίας, ὅπως τὴ νομίζε. Θὰ εἶνε τρομερὸς στὴν ἐκδίκησή του ἀν μᾶθῃ πὼς εἶνε ἡ κόρη μου.

— Καὶ τί σκέπτεσαι να κᾶνῃς;

— Ἐπίσσε ἡ Νάντια τὸ κεφάλι της με τὰ δύο της χέρια. Τὰ δάκρυα ἐκύλησαν καυτὰ στὰ μάγουλά της.

— Πρέπει να φύγῃ ἀπὸ δὴ ἡ Ύδρ.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!... Καὶ πὸν να πᾶ ἡ δυστυχὴ μικρή!...

— Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω! μουρμούρισε ἡ Νάντια.

— Δὲν θὰ πῆς τίποτε στοὺν Ἀλδέρτο; Ἦσως αὐτὸς θὰ μπορεῖ να σκεφθῇ κάτι.

— Ὅχι, μητέρα, ὁ Ἀλδέρτος δὲν πρέπει να μᾶθῃ τίποτε. Γιὰ τὴν εὐτυχία του, πρέπει να ὑποδεχθῇ με χαρὰ τὸν πατέρα του. Θὰ εἶνε δυστυχὴς ἂν τὰ μᾶθῃ ὅλα αὐτὰ και δὲν θέλω να θυσιάσω τὴν εὐτυχία τοῦ ἐνὸς παιδιοῦ μου, ἔστω και ἂν πρόκειται γιὰ τὸ ἄλλο μου τὸ παιδί.

— Λοιπὸν; Τί θὰ κᾶνῃς; Δὲν θὰ συμβουλεύθῃς κανένα;

— Σκέπτομαι να ἐκμυστηρευθῶ στοὺν Ροδόλφο.

Τὴν ἐκύτταξε ἡ κυρία ντε Σεβεράκ στὰ μάτια.

— Γιὰ φαντάσου, εἶπε σιγὰ... Ὁ Ροδόλφος ν' ἀγαπᾷ τὴν κόρη σου!...

Δάκρυα ἐπλημύρισαν τὰ μάτια της Νάντιας.

Τὸν ἀγάπησε πολὺ, ψιθύρισε. Καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀγάπη πὸν αἰσθάνθηκε γιὰ τὴν Ύδρ, κατάρθωσε να μὴν τὴν ἐπλεῖω... Ἀς εἶνε εὐτυχισμένη ἡ κορούλα μου με τὸν ἀνδρα πὸν ἐλάτρεψα ἐγὼ κρυφὰ και θασανιστὶ κα τόσο χρόνια.

— Καὶ ο Ροδόλφος σ' ἀγάπησε, εἶπε ἡ μητέρα της. Καὶ τώρα, αὐτὸς ο ἔρωσ του πρὸς τὴν Ύδρ εἶνε συνέχεια τῆς ἀγάπης του πρὸς ἐμένα. Γιὰτὶ, τώρα πὸν τὸ ξέρω πὼς εἶνε κόρη σου, ὅλπω ὅτι σοῦ μοιάζει σὲ ἀρκέτὰ. Ὅχι ἄεθαινα στο χαρακτήριστικά. Ἀλλὰ κατὶ δικὸ σου ἔχει. Τὸ χαμόγελό σου, τὴ μιά σου. Αὐτὰ ἀγάπησε ο Ροδόλφος.

— Ἀς εἶνε εὐτυχισμένη ἡ κορούλα μου, θασανιστὴ κα τόσο στὴ ζωή!... Θὰ τὰ πῶ ὅλα τοῦ Ροδόλφου ἀπὸς πὸν θὰ ἔλθῃ και κατὶ θὰ σκεφθῇ αὐτὸς.

— Καὶ πρέπει να λάβῃς μίαν ἀπόφασι ὅσο γίνεσαι πὸν γρήγορα, γιὰτὶ δὲν ξέρεις ἂν αἰριο κίολας δὲν ἔλθῃ ο ἀνδρας σου. Βέβαια, και ἂν ἰδῇ ἐδὼ δύο - τρεῖς μέρες τὴν Ύδρ, δὲν χαλάει ο κόσμος.

— Δὲν πρέπει να τὴν ἰδῇ καθόλου, ἐφῶναξε ἡ κόμισσα με τρέμο. Δὲν ξέρω ποῖος θὰ τοῦ τᾶ πῆ, μὰ, μητέρα, ἔχω τὴν ἰδέα πὼς ο ἔχθρὸς πὸν ἐξήλεψε τότε τὴν εὐτυχία μου, αἰγούρα θὰ με παρακολουθῇ και θὰ τοῦ τὸ μαρτυρήσει.

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν πρέπει να πάρῃς μίαν ἀπόφασι.

Η ΥΒΕΤ ΦΕΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Παραξενεῦθηκε ἡ Ύδρ ὅταν εἶδε τὴν κόμισσα με τὸν Ροδόλφο να κλεινῶνται μέσα πολλὴ ὄρα. Ὅλα της ἐφαίνονταν παράξενα ἡμέρα. Πῶς πᾶν ἀπὸ ὅλα τὸ ὕψος της Νάντιας. Ἦ κόμισσα δὲν ἐξεκολλοῦσε τὰ μάτια της ἀπὸ πάνω της, και πολλὰς φορὲς, καθὼς τὴν ἐκύτταξε, ἐδάκρυζε.

Ὅταν ἐπὶ τέλους ὀθῆκαν ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ο Ροδόλφος και ἡ κόμισσα ἐφαίνονταν και οἱ δύο τους πολὺ συγκινημένοι.

— Ύδρ, εἶπε ἡ Νάντια, μιλούσαμε γιὰ σένα ο κύριος ντε Τρενύ και ἐγὼ.

— Ἀθελά κοκκίνισε ἡ κοπέλλα.

— Ὁ κύριος ντε Τρενύ, συνέχισε ἡ κόμισσα, ἔχει γιὰ σένα τις καλὲρες διαθέσεις.

— Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα και τοῦρριξε μιά ντροπαλὴ μοτιά.

— Ἀκουσε, Ύδρ, εἶπε ο Ροδόλφος γλυκά. Σοῦ εἶπα μιά μέρα κάτι. Τὸ ἐπανελάσε και στὴν κόμισσα... Σκέπτομαι μιά μέρα να γίνῃς κυρία ντε Τρενύ.

Δὲν ὑπόρσε ν' ἀποκριθῇ ἡ Ύδρ. Ἐνοιῶσε μόνον πὼς ἡ καρδιά της ἐκόντευε να σπᾶσῃ ἀπὸ τὸν χτύπο.

— Βέβαια, αὐτὸ θὰ γίνῃ ἀργότερα, εἶπε γρήγορα ἡ Νάντια. Πρέπει στο μετὰξ να μορφοθῇ, να γίνῃς ἀξία σύζυγος τοῦ ἀγαπῇ τοῦ μᾶς Ροδόλφου.

— Εἶμαι τόσο παραγμένη, ἔτραυλισε ἡ κοπέλλα.

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, μικρή μου, εἶπε ἡ κόμισσα χαϊδεύοντας τὴν τρυφερά. Γι' αὐτὸ, δὲν θέλω με πῆς τίποτε γιὰ τὴν ὄρα. Μόνον, ἂν ἔχῃς ἀντίρρηση να γίνῃς κυρία ντε Τρενύ, θέλω με μὰς τὸ πῆς.

— Ὡ, ὄχι! ἐφῶναξε σχεδὸν ἡ κοπελλίστα κι' ἔπειτα κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἦ συνέχεια.

Μιά κυρία καθὼς πρέπει...

Θὰ μὰς συγχωρήσουν οἱ κυρίες και πρὸ παντός ἐκείνες τοῦ καλοῦ κόσμου, ἂν τους δῶ σῶμε μερικά μαθήματα, ὄχι βέβαια καλῆς συμπεριφοράς, ἀφοῦ ὑποτίθεται ὅτι τὴν ἔχουν, ἀλλὰ μαθήματα ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ὁποίων θὰ μπορέσουν να κάμουν καλύτερη ἐντύπωση στὴν κοινωνία.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει να ἐξέρετε και να πιστέψετε ὅτι ἀνώτερες γυναικες δὲν ὑπάρχουν. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἀνδρες εἶνε πάντα διατεθειμένοι να διακρίνουν στὴ γυναικα πὸν ἄγαπᾶνε κάποιαν ἀνωτερότητα, γι' αὐτὸ δὲν εἶνε δύσκολο να πείσετε τοὺς ἄλλους πὼς εἶσαστε ἀνώτερες. Ἀρκεῖ να μὴ λᾶτε τις θλακεῖες και να μὴ κᾶνετε τις ἀγένειες τῶν ἄλλων γυναικῶν.

Ὅταν μιά κυρία ἐγαίνῃ ἀπὸ ἓνα δημόσιο κέντρο, ἐλέπετε τὰ ἐλέμματα τῶν ἄλλων γυναικῶν να διασταυρῶνται με εἰρωνικά χαμόγελα και σχόλια.

Ἀν οἱ κυρίες αὐτὲς εἶνε μόνες τους, χῶνον ἀφῶνον διλητήριο ἐπάνω στο φῶρεμα, στὰ παπούτσια και στο καπέλλο ἐκείνης πὸν ἔφυγε. Ἀν εἶνε και ἀνδρας μαζί, τότε ἀρχίζουν ὁπαιγνιμοὺς γιὰ τις ἀπιστίες πὸν κάνει στοὺν ἀνδρα της, ἡ γιὰ τὴν διαγωγή της τὸν καιρο

Τὸ διηγηματικό σας
τοῦ ἐνὸς λεπτοῦ

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ὁ Μένος και ο Παυλῆς, παλῆοι φίλοι, ἐκάθονταν σ' ἓνα παγκάκι τοῦ Ζαπτείου και ἐδιάδαν μίαν ἐφημερίδα τοῦ περασμένου μηνος, γιὰ να ξεχνοῦν τὰ δασανά τους και τὴν ἀπενηνία τους. Σαφινικά ο Μένος ἐσπρωξε τὸν Παυλῆ με τὸν ἀγκῶνα του.

— Ἀκούτε τί διάδασα ἐδῶ, τοῦ εἶπε. Κόποιος μῆκε σ' ἓνα παπουτσάδικο και ἐδήλωσε ὅτι ἦθελε ν' ἀγοράσῃ παπούτσια.

Ἐδοκίμασε διάφορα ζευγάρια γιὰ να διαλέξῃ, ὅσπου ὀρθηκε ἐκείνο πὸν τοῦ ἄρεσε. Σηκώθηκε τότε και ἔκαμε μερικά ὅματα μέσα στο κατάστημα, γιὰ να βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τὸν ἐσφιγγαν πουθενὰ τὰ παπούτσια ἔκείνα. Σαφινικά, ἐνῶ ὀρισκόταν μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα, πῆκε ὀρημτικά ἓνας κύριος, τοῦ ἔοικας δὺο χαστούκια και τ

Ηρωϊσμός ΤΗΣ ΟΡΙΜΟΤΗΤΟΣ

Υπο ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Βραδακι. Έκεινη, σαράντα περίπου χρόνων, πολύ καμψη, σφιγμένη με εξαιρετική κοκetterία μέσα σ' ένα μπλε νουάρ κιμονό, με μεγάλα πορτοκαλλιά λουλούδια κεντημένα απάνω του, άκουσε υπομονητικά την έρωτική φλυαρία Έκεινου, που με την πειστική γλώσσα των τριάντα του χρόνων, προσπαθεί να την παρασύρει στην απλήστη άγκαλιά του.)

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ καλά... Μ' αγαπάτε... Υστερα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έχει άστε ρω... Σας αγαπά. Σαν τρελός!

ΕΚΕΙΝΗ: Έ, λοιπόν; Τι θέλετε να γίνει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, ρωτάτε... Είστε για να ρωτάτε; Έχετε έναν τρόπο να συγκρατήτε την αφηρησμένη έρωτική όρμη της καρδιάς μου...

ΕΚΕΙΝΗ (μελαγχολικά): 'Η καρδιά σας είναι νέα... Ο παλμός της γεμάτος ζωή... Το αίμα που διοχετεύει στις φλέβες σας, ζεστό και κατακόκινο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ενώ έσεις, γεράσατε... Δεν είν' έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, φυσικά, έτσι είναι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ελάτε... Μην προσπαθήτε να με πείσετε ότι έσεις, ή γυναίκα με τη μεγάλη εξυπνάδα, που μπορεί κομμάτι φορά να λέτε κάθε άλλο παρά εξυπνα και σωστά πράγματα...

ΕΚΕΙΝΗ: Με λέτε, δηλαδή, κάπως περιφραστικά, ανόητη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σας έλεγα γρήγορα;... Μά είναι για να γελάει κανείς. (Γελάει. Το γέλιο του αντηχεί κάπως ψεύτικο.)

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί να γελάτε;... Γρήγορα δεν είμαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ας μη μιλάμε γι' αυτό το ζήτημα... Πώς να σας πω... Με πειράζει...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους της): Γιατί...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά... Δεν επιτρέπω σε κανένα να βρίζει το ιδανικό μου... Και το ιδανικό μου είσατε εείς...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα χαμόγελο): 'Οραίο κι αυτό... Και ποιος το βρίζει το ιδανικό σας, όπως λέτε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εσείς...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, σά να λέμε, αυτός που βρίζει και το αντικείμενο της βρισιάς, συμπίπτουν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι μια πολύ περίεργη περίπτωση...

ΕΚΕΙΝΗ: Και θέλετε τώρα σείς να με υπερασπισθήτε έναντι των δικών μου χειλιών;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν το βρίσκω φυσικό;

ΕΚΕΙΝΗ (τόν κυττάζει προσοικειμένα): Είσατε ρωμαντικός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΗ: Ζήτη στα σύννεφα. Δεν σας άρεσει να προσγειωθείτε... Είσατε ένας διαρ...

κής αεροναύτης του όνειρου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αυτό το βρίσκετε ελάττωμα;

ΕΚΕΙΝΗ: Φρικτό. Δεν είσατε ποτέ μέσα στα πράγματα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλετε να με προσγειώσετε λίγο, όπως λέτε;...

ΕΚΕΙΝΗ (άναστενάζει έλαφρά): Είναι λιγάκι αδυνηρό μά θα προσπαθήσω... (Σβύνει το τσιγάρο της) Με γνωρίσατε εδώ και λίγον καιρό και είχατε την ιδιοτροπία να με πολιορκήσετε κι' ένα δειλινό και εξαιρετικά ευγενικό φλέρτ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξασίσταται): Την ιδιοτροπία;

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακόπτετε, γιατί δεν θα συνεχίσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλά... και...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν απομακρύνει): 'Ησυχία... Δεν είπαμε; Ξέρετε, τα γηρατειά είναι λιγάκι επίμονα στις ιδιοτροπίες τους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν; Τότε, τί σημασία έχουν τα χρόνια, ΕΚΕΙΝΗ (του πιάνει το...

λά. Δεν θα σας διακόψω άλλη φορά...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Η ιδιοτροπία σας συνεχίστηκε ως το σημείο να μου προτείνετε να γίνωμε έρωτικό ζευγάρι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι πιο φυσικό!

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Τι πιο τερατώδες... Είσατε σε μίαν ηλικία που οι άνδρες λέγονται ακόμα παιδιά... Είμαι σε μίαν ηλικία, που οι γυναίκες λέγονται πια γρηές...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξαλλος): Είναι ανεξήγητη ή επιμονή σας σ' αυτή τη φοβερή άναγκη βία...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): 'Αν είχα παντρευτή δεκαεννιά χρόνια, γινόμουν άμέσως μητέρα, και ή κόρη μου παντρευότανε στη ίδια ηλικία με μένα, σήμερα θα ήμουν γιαγιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας όρκίζομαι πως δεν έχω δη ποτέ κορίτσι ή κορί χρονών με τη φρεσκάδα, την παιδιαστική φρεσκάδα, τη δική σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί τότε δεν ο νάβω το φως, παρά σάς αφήνω στο μισοσκοτάδι αυτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας έχω δη τόσες φορές και στο πιο όπλε...

το φως...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έχετε δη μακιγιαρισμένη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μή μου πητε πως είναι το μακιγιαρίσμα που σας κάνει γοητευτική...

ΕΚΕΙΝΗ: Δε νομίζω πως θα μπορούσα να σας ψυχράνω με το να σας μπάσω στο μπουνούρ μου, σαν την λαίδη Μπέτσου του Μώμ. Δεν είμαι τόσο τέρας, ούτε η σχετική μου όμορφη όφειλεται αποκλειστικά στην έπισκευή...

Αντίθετα, μάλιστα, νομίζω πως άνηκα κάπως στις προνομιοχες γυναίκες της γής, που διατηρούν περισσότερον καιρό από τις άλλες τη φρεσκάδα τους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν; Τότε, τί σημασία έχουν τα χρόνια, ΕΚΕΙΝΗ (του πιάνει το...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται): Δυστυχώς, ναι, φίλε μου, για μένα, πρώτα - πρώτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεί να την άγκαλιάσει): Σας λατρεύω...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν απομακρύνει): 'Ησυχία... Δεν είπαμε; Ξέρετε, τα γηρατειά είναι λιγάκι επίμονα στις ιδιοτροπίες τους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θάδινά τα νικά μου και τη ζωή μου, για να κερδίσω τα γερατειά σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Κακά είναι τα ψέματα. 'Η ζωή όλη σας χαμογέλαει. 'Όλες οι γυναίκες είναι δικές σας... Αφήστε με έμένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οχι... Δε θα σας αφήσω...

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει το ρολόγάκι της, ψυχρά): Σας έδωσα, φίλε μου, όση ώρα είχα να σας δώσω... Καληνύχτα σας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με διώχνετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Είν' άπαραίτητο. (Τόν πάει ως την έξωπορτα. Σιγά): Είναι η τελευταία κοίκεταριά της ζωής μου. Συγχωρέστε την...

(Αφού Έκεινος βγή, Έκείνη κλείνει την έξωπορτα σιγά και γυρίζει στο σαλόνι της. Είναι μόνη. 'Η μοναξιά τη δαρώνει και την πνίγει. 'Ανοίγει ένα παράθυρο και παρακολουθεί Έκεινον να προχωρή σκυφτός, ανάμεσα στην ανθισμένη δενδροστοιχία. Και τότε, ενώ άργοκυλά ένα δάκρυ στο μάγουλό της, ή καρδιά της σκιρτά στην ιδέα πως αυτή ή 'γρηά» είναι ακόμα ικανή να δημιουργήσει έναν έρωτα και μίαν άπογοήτευσι στην καρδιά ενός νέου άντρα).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΠΑΡΑΔΑΣΙΣ

ΓΑΤΩΝ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Όπως είναι γνωστόν, οι γάτες πρώτα τρώνε κι έπειτα νίδονται. Για τη συνήθειά τους αυτή υπάρχουν ή ακόλουθη παράδοσις στους Άραβας:

Κάποτε, μιά γάτα έπιασε έναν σπουργίτη και έκάθισε να τον φάη. 'Ενώ λοιπόν τόν έσφγιγε μέσα στα νύχια της και τόν έκυνταζε με λαίμαργία, ο σπουργίτης της έλεπε:

— Καμιά καλοαναθρεμμένη γάτα δεν τρώει άν προητέρα δεν έχη νύχτι.

Η παρατήρησις αυτή έφάνηκε λογική στη γάτα, που έόρκωσε το πόδι της και άρχισε, κατά τη συνήθειά της, να νίδεται.

Στο μεταξύ ο σπουργίτης δεν έχασε καιρό, άνοιξε τα φτερά του και έπέταξε στον αέρα.

Η γάτα έθύμωσε για το πάθημά της και ώρκιστηκε από τότε να τρώη πρώτα και έπειτα να νίδεται, όπως και γίνεται μεχρι σήμερα.

25

Η φλόγα της ζήλειας κατακαίει τα στήθεα της πα...

μορφες κορής, ή απελοπίου οργάνει το λογικό της: 'Η 'Αγοίστις, ή μυστηριώδης ίερέα της Κυβέλης, το όνειρο που φλογίζει την φαντασία των προσκυνητών της θεάς και του καλλους της, αυτή ή πυρκαα των αισθησεων, δοκιμαζει με την σειρά της τον αβασταχτο πόνο της άμφιδό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δειλιά): Και... θα με διώξετε;...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται): Δυστυχώς, ναι, φίλε μου, για μένα, πρώτα - πρώτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεί να την άγκαλιάσει): Σας λατρεύω...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν απομακρύνει): 'Ησυχία... Δεν είπαμε; Ξέρετε, τα γηρατειά είναι λιγάκι επίμονα στις ιδιοτροπίες τους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θάδινά τα νικά μου και τη ζωή μου, για να κερδίσω τα γερατειά σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Κακά είναι τα ψέματα. 'Η ζωή όλη σας χαμογέλαει. 'Όλες οι γυναίκες είναι δικές σας... Αφήστε με έμένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οχι... Δε θα σας αφήσω...

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει το ρολόγάκι της, ψυχρά): Σας έδωσα, φίλε μου, όση ώρα είχα να σας δώσω... Καληνύχτα σας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με διώχνετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Είν' άπαραίτητο. (Τόν πάει ως την έξωπορτα. Σιγά): Είναι η τελευταία κοίκεταριά της ζωής μου. Συγχωρέστε την...

(Αφού Έκεινος βγή, Έκείνη κλείνει την έξωπορτα σιγά και γυρίζει στο σαλόνι της. Είναι μόνη. 'Η μοναξιά τη δαρώνει και την πνίγει. 'Ανοίγει ένα παράθυρο και παρακολουθεί Έκεινον να προχωρή σκυφτός, ανάμεσα στην ανθισμένη δενδροστοιχία. Και τότε, ενώ άργοκυλά ένα δάκρυ στο μάγουλό της, ή καρδιά της σκιρτά στην ιδέα πως αυτή ή 'γρηά» είναι ακόμα ικανή να δημιουργήσει έναν έρωτα και μίαν άπογοήτευσι στην καρδιά ενός νέου άντρα).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΠΑΡΑΔΑΣΙΣ

ΓΑΤΩΝ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Όπως είναι γνωστόν, οι γάτες πρώτα τρώνε κι έπειτα νίδονται. Για τη συνήθειά τους αυτή υπάρχουν ή ακόλουθη παράδοσις στους Άραβας:

Κάποτε, μιά γάτα έπιασε έναν σπουργίτη και έκάθισε να τον φάη. 'Ενώ λοιπόν τόν έσφγιγε μέσα στα νύχια της και τόν έκυνταζε με λαίμαργία, ο σπουργίτης της έλεπε:

— Καμιά καλοαναθρεμμένη γάτα δεν τρώει άν προητέρα δεν έχη νύχτι.

Η παρατήρησις αυτή έφάνηκε λογική στη γάτα, που έόρκωσε το πόδι της και άρχισε, κατά τη συνήθειά της, να νίδεται.

Στο μεταξύ ο σπουργίτης δεν έχασε καιρό, άνοιξε τα φτερά του και έπέταξε στον αέρα.

Η γάτα έθύμωσε για το πάθημά της και ώρκιστηκε από τότε να τρώη πρώτα και έπειτα να νίδεται, όπως και γίνεται μεχρι σήμερα.

25

Η φλόγα της ζήλειας κατακαίει τα στήθεα της πα...

μορφες κορής, ή απελοπίου οργάνει το λογικό της: 'Η 'Αγοίστις, ή μυστηριώδης ίερέα της Κυβέλης, το όνειρο που φλογίζει την φαντασία των προσκυνητών της θεάς και του καλλους της, αυτή ή πυρκαα των αισθησεων, δοκιμαζει με την σειρά της τον αβασταχτο πόνο της άμφιδό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δειλιά): Και... θα με διώξετε;...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται): Δυστυχώς, ναι, φίλε μου, για μένα, πρώτα - πρώτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεί να την άγκαλιάσει): Σας λατρεύω...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν απομακρύνει): 'Ησυχία... Δεν είπαμε; Ξέρετε, τα γηρατειά είναι λιγάκι επίμονα στις ιδιοτροπίες τους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θάδινά τα νικά μου και τη ζωή μου, για να κερδίσω τα γερατειά σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Κακά είναι τα ψέματα. 'Η ζωή όλη σας χαμογέλαει. 'Όλες οι γυναίκες είναι δικές σας... Αφήστε με έμένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οχι... Δε θα σας αφήσω...

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει το ρολόγάκι της, ψυχρά): Σας έδωσα, φίλε μου, όση ώρα είχα να σας δώσω... Καληνύχτα σας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με διώχνετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Είν' άπαραίτητο. (Τόν πάει ως την έξωπορτα. Σιγά): Είναι η τελευταία κοίκεταριά της ζωής μου. Συγχωρέστε την...

(Αφού Έκεινος βγή, Έκείνη κλείνει την έξωπορτα σιγά και γυρίζει στο σαλόνι της. Είναι μόνη. 'Η μοναξιά τη δαρώνει και την πνίγει. 'Ανοίγει ένα παράθυρο και παρακολουθεί Έκεινον να προχωρή σκυφτός, ανάμεσα στην ανθισμένη δενδροστοιχία. Και τότε, ενώ άργοκυλά ένα δάκρυ στο μάγουλό της, ή καρδιά της σκιρτά στην ιδέα πως αυτή ή 'γρηά» είναι ακόμα ικανή να δημιουργήσει έναν έρωτα και μίαν άπογοήτευσι στην καρδιά ενός νέου άντρα).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΠΑΡΑΔΑΣΙΣ

ΓΑΤΩΝ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Όπως είναι γνωστόν, οι γάτες πρώτα τρώνε κι έπειτα νίδονται. Για τη συνήθειά τους αυτή υπάρχουν ή ακόλουθη παράδοσις στους Άραβας:

Κάποτε, μιά γάτα έπιασε έναν σπουργίτη και έκάθισε να τον φάη. 'Ενώ λοιπόν τόν έσφγιγε μέσα στα νύχια της και τόν έκυνταζε με λαίμαργία, ο σπουργίτης της έλεπε:

— Καμιά καλοαναθρεμμένη γάτα δεν τρώει άν προητέρα δεν έχη νύχτι.

Η παρατήρησις αυτή έφάνηκε λογική στη γάτα, που έόρκωσε το πόδι της και άρχισε, κατά τη συνήθειά της, να νίδεται.

Στο μεταξύ ο σπουργίτης δεν έχασε καιρό, άνοιξε τα φτερά του και έπέταξε στον αέρα.

Η γάτα έθύμωσε για το πάθημά της και ώρκιστηκε από τότε να τρώη πρώτα και έπειτα να νίδεται, όπως και γίνεται μεχρι σήμερα.

25

Η φλόγα της ζήλειας κατακαίει τα στήθεα της πα...

μορφες κορής, ή απελοπίου οργάνει το λογικό της: 'Η 'Αγοίστις, ή μυστηριώδης ίερέα της Κυβέλης, το όνειρο που φλογίζει την φαντασία των προσκυνητών της θεάς και του καλλους της, αυτή ή πυρκαα των αισθησεων, δοκιμαζει με την σειρά της τον αβασταχτο πόνο της άμφιδό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δειλιά): Και... θα με διώξετε;...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται): Δυστυχώς, ναι, φίλε μου, για μένα, πρώτα - πρώτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεί να την άγκαλιάσει): Σας λατρεύω...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν απομακρύνει): 'Ησυχία... Δεν είπαμε; Ξέρετε, τα γηρατειά είναι λιγάκι επίμονα στις ιδιοτροπίες τους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θάδινά τα νικά μου και τη ζωή μου, για να κερδίσω τα γερατειά σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Κακά είναι τα ψέματα. 'Η ζωή όλη σας χαμογέλαει. 'Όλες οι γυναίκες είναι δικές σας... Αφήστε με έμένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οχι... Δε θα σας αφήσω...

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει το ρολόγάκι της, ψυχρά): Σας έδωσα, φίλε μου, όση ώρα είχα να σας δώσω... Καληνύχτα σας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με διώχνετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Είν' άπαραίτητο. (Τόν πάει ως την έξωπορτα. Σιγά): Είναι η τελευταία κοίκεταριά της ζωής μου. Συγχωρέστε την...

(Αφού Έκεινος βγή, Έκείνη κλείνει την έξωπορτα σιγά και γυρίζει στο σαλόνι της. Είναι μόνη. 'Η μοναξιά τη δαρώνει και την πνίγει. 'Ανοίγει ένα παράθυρο και παρακολουθεί Έκεινον να προχωρή σκυφτός, ανάμεσα στην ανθισμένη δενδροστοιχία. Και τότε, ενώ άργοκυλά ένα δάκρυ στο μάγουλό της, ή καρδιά της σκιρτά στην ιδέα πως αυτή ή 'γρηά» είναι ακόμα ικανή να δημιουργήσει έναν έρωτα και μίαν άπογοήτευσι στην καρδιά ενός νέου άντρα).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΠΑΡΑΔΑΣΙΣ

ΓΑΤΩΝ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Όπως είναι γνωστόν, οι γάτες πρώτα τρώνε κι έπειτα νίδονται. Για τη συνήθειά τους αυτή υπάρχουν ή ακόλουθη παράδοσις στους Άραβας:

Κάποτε, μιά γάτα έπιασε έναν σπουργίτη και έκάθισε να τον φάη. 'Ενώ λοιπόν τόν έσφγιγε μέσα στα νύχια της και τόν έκυνταζε με λαίμαργία, ο σπουργίτης της έλεπε:

— Καμιά καλοαναθρεμμένη γάτα δεν τρώει άν προητέρα δεν έχη νύχτι.

Η παρατήρησις αυτή έφάνηκε λογική στη γάτα, που έόρκωσε το πόδι της και άρχισε, κατά τη συνήθειά της, να νίδεται.

Στο μεταξύ ο σπουργίτης δεν έχασε καιρό, άνοιξε τα φτερά του και έπέταξε στον αέρα.

Η γάτα έθύμωσε για το πάθημά της και ώρκιστηκε από τότε να τρώη πρώτα και έπειτα να νίδεται, όπως και γίνεται μεχρι σήμερα.

25

Η φλόγα της ζήλειας κατακαίει τα στήθεα της πα...

μορφες κορής, ή απελοπίου οργάνει το λογικό της: 'Η 'Αγοίστις, ή μυστηριώδης ίερέα της Κυβέλης, το όνειρο που φλογίζει την φαντασία των προσκυνητών της θεάς και του καλλους της, αυτή ή πυρκαα των αισθησεων, δοκιμαζει με την σειρά της τον αβασταχτο πόνο της άμφιδό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δειλιά): Και... θα με διώξετε;...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται): Δυστυχώς, ναι, φίλε μου, για μένα, πρώτα - πρώτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεί να την άγκαλιάσει): Σας λατρεύω...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν απομακρύνει): 'Ησυχία... Δεν είπαμε; Ξέρετε, τα γηρατειά είναι λιγάκι επίμονα στις ιδιοτροπίες τους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θάδινά τα νικά μου και τη ζωή μου, για να κερδίσω τα γερατειά σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Κακά είναι τα ψέματα. 'Η ζωή όλη σας χαμογέλαει. 'Όλες οι γυναίκες είναι δικές σας... Αφήστε με έμένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οχι... Δε θα σας αφήσω...

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει το ρολόγάκι της, ψυχρά): Σας έδωσα, φίλε μου, όση ώρα είχα να σας δώσω... Καληνύχτα σας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με διώχνετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Είν' άπαραίτητο. (Τόν πάει ως την έξωπορτα. Σιγά): Είναι η τελευταία κοίκεταριά της ζωής μου. Συγχωρέστε την...

(Αφού Έκεινος βγή, Έκείνη κλείνει την έξωπορτα σιγά και γυρίζει στο σαλόνι της. Είναι μόνη. 'Η μοναξιά τη δαρώνει και την πνίγει. 'Ανοίγει ένα παράθυρο και παρακολουθεί Έκεινον να προχωρή σκυφτός, ανάμεσα στην ανθισμένη δενδροστοιχία. Και τότε, ενώ άργοκυλά ένα δάκρυ στο μάγουλό της, ή καρδιά της σκιρτά στην ιδέα πως αυτή ή 'γρηά» είναι ακόμα ικανή να δημιουργήσει έναν έρωτα και μίαν άπογοήτευσι στην καρδιά ενός νέου άντρα).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΠΑΡΑΔΑΣΙΣ

ΓΑΤΩΝ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Όπως είναι γνωστόν, οι γάτες πρώτα τρώνε κι έπειτα νίδονται. Για τη συνήθειά τους αυτή υπάρχουν ή ακόλουθη παράδοσις στους Άραβας:

Κάποτε, μιά γάτα έπιασε έναν σπουργίτη και έκάθισε να τον φάη. 'Ενώ λοιπόν τόν έσφγιγε μέσα στα νύχια της και τόν έκυνταζε με λαίμαργία, ο σπουργίτης της έλεπε:

— Καμιά καλοαναθρεμμένη γάτα δεν τρώει άν προητέρα δεν έχη νύχτι.

Η παρατήρησις αυτή έφάνηκε λογική στη γάτα, που έόρκωσε το πόδι της και άρχισε, κατά τη συνήθειά της, να νίδεται.

Στο μεταξύ ο σπουργίτης δεν έχασε καιρό, άνοιξε τα φτερά του και έπέταξε στον αέρα.

Η γάτα έθύμωσε για το πάθημά της και ώρκιστηκε από τότε να τρώη πρώτα και έπειτα να νίδεται, όπως και γίνεται μεχρι σήμερα.

γής. 'Ο 'Αττίς δέν άρρησε νά φανή.

Ήραϊος σάν τόν Φοίβο, δ-
ταν ξεπροβάλλει τό πρώινό ό-
δηγώντας τό τέθριππο άρμα
του, ενώ τά σάν τις άκτίμες
μαλλιά του ανεμίζονταν και
έωπεύανε τούς τορνευτούς ώ-
μους του, πηδώντας τούς θά-
μνους γιά νά φθάση γοργά
κοντά στην άγάπη του, ό πανέ-
μορφος νέος έπλησίαζε, στέλ-
νοντας της μέ τό χαμόγελό
του τόν χαιρετισμό της καρ-
διάς του.

Α. πόσο εύχαριστήμένος ή
ταν ό 'Αττίς αυτό τό πρωί.
Είχε κάθε λόγο νά πιστεύει
πως όλες αί υποθέσεις του θα
εκανονίζονταν και πως θα μπο-
ρούσε σέ λίγο και τόσο σύντο-
μα, νά φύγη μέ την άγάπη
του μακριά από την έπικίνδυ-
νη προτίμηση της 'Αλκιβιάς,
γιά νά στήσει άλλοι τόν ναό
της λατρείας του. Τό σύννεφο
έξυγωνε νά περάση και ή 'Αγ-
δίστις ποτέ δέν θα έρόθανε
την άνήλικη πρόταση. Καί έ-
τρεχε, γελαστός και χαρούμε-
νος στην άγκαλιά που ποθού-
σε και έσκέπαζε μέ τρελλά φι-
λιά ό,τι δέν μπορούσε νά τού
χορτάση την έρσση.

Η θερμή τών φίλων του νε-
αρού έρραστού έγιναν τώσδε τόν
θυμό της έρωτευμένης έίρεισης.
Μέσα στα λόγια που έπίστευε
άλλοτε, έβλεπε τώρα την υπο-
κρισία και στα χάρδια του έρω-
τικού νεανίου την εύτυχία της
αντιζήλου της 'Ηραμισθήκης
σκηνές όργων στον κοίτηνα
της έρωτομανούς βασιλοπού-
λας, άκουσε μέ την άρρωστη
μένη της φαντασία τούς ψιθυ-
ρισμούς της άγάπης εκείνου
που είχε συνήθει νά θεωρεί
μοναχά γιά δικόν της, και
τρελλαμένη πιά, άφησε ούρλια-
σμα πόνου, και έξετέλεσε την
τρομερή καταδίκη της: 'Ο ώ-
ραϊος 'Αττίς, μέσα σέ μιάν έ-
λάχιστη στιγμή είχε στερηθή
την άνδρότητά του.

Στην φρίκη που τόν κατέλα-
βε, ό αιώνια καταδικασμένος,
δέν έξήγησε νά μάθη την αί-
τία της ξαφνικής τρέλλας της,
άλλα και εκείνη δέν άσχολη-
θηκε μ' αυτό. 'Αφώνοντας τις
πνιγμένες κραυγές που ανέβα-
ζε στον λάργυγα της ή τρέλ-
λα, ρίχτηκε τρέχοντας προς
τά άγρια ρουμάνια, θοηρώντας
γιά κείνο που έχασε, κι' εκεί-
νο που έκανε, γιά την δικαιο-
σύνη και την τιμωρία της,
γιά την έκδίκησι και την
τρέλλα της.

Ράκος ανθρώπου ό 'Αττίς έ-
δεσε τις πληγές του και έφυ-
γε, μέ την ψυχή πονεμένη έ-
ναντίον εκείνης που είχε την
δύναμι νά κάνει ένα τέτοιο κα-
κούρημα, και δέν θέλησε νά
γυρίση ποτέ στό μέρος τών ά-
τελείωτων έρώτων του. Μάταια
ή 'Αγδιστίς, μετανοημένη κι'
άπελπισμένη, έτρεχε πίσω
του, αναζητώντας τόν έρωτά
του και την συγγνώμη του κι'
ικετεύοντας την περίπτωξη της
ψυχής του, άφοι έσπερθή την
θερμοότητα τού κορμιού του.

Η 'Αλκιβιάς, όταν αντίκρυ-
σε τό φρικτό θέσμα, τρελλάθη
και κρεμάσθηκε. Η 'Αγδι-
στις εξακολούθησε νά τόν άκο-
λουθί κλαίγοντας και ικετεύ-
οντας την συγγνώμη του κι'
ό 'Αττίς, άλύγιστος στην πι-
κρία του παραπόνου του, έξα-
κολουθεί από τότε νά πλανά-
ται άπελπισμένος στις έρη-

πες τών φρικτών θέσμων, τρελλάθη
και κρεμάσθηκε. Η 'Αγδι-
στις εξακολούθησε νά τόν άκο-
λουθί κλαίγοντας και ικετεύ-
οντας την συγγνώμη του κι'
ό 'Αττίς, άλύγιστος στην πι-
κρία του παραπόνου του, έξα-
κολουθεί από τότε νά πλανά-
ται άπελπισμένος στις έρη-

πες τών φρικτών θέσμων, τρελλάθη
και κρεμάσθηκε. Η 'Αγδι-
στις εξακολούθησε νά τόν άκο-
λουθί κλαίγοντας και ικετεύ-
οντας την συγγνώμη του κι'
ό 'Αττίς, άλύγιστος στην πι-
κρία του παραπόνου του, έξα-
κολουθεί από τότε νά πλανά-
ται άπελπισμένος στις έρη-

ΠΟΣΤ-ΡΕΣΤΑΝΤ

— Έχετε τίποτε γιά μένα σήμε-
ρα; 'Αρχικά Α. Β.
'Ο υπάλληλος τής θυρίδας
«Ποστ - Ρεσταντ» άπλωσε άνόρε-
χτα τό χέρι του στό δεξιά μέ το
φακέλλους, τούς έκτύπηε όλους κι
άποκρίθηκε μ' άπαθή και άτάρα-
χη φωνή, χωρίς νά θέλη σέ ποι-
όν άπευθύνεται:
— Όχι!

— Τόσο τό χειρότερο! Θα ξανα-
περάσω αύριο!
'Ο ταχυδρομικός υπάλληλος έ-
πρόσεξε τότε τόν τόνο της γλυκής
αυτής νεανικής φωνής και ένοι-
ωσε μία παράξενη ταραχή. Η φω-
νή αυτή είχε μιλήσει στην ψυχή
του. Έσκυψε λίγο τό κεφάλι του
και είδε μέσα από τή θυρίδα μια
όμορφη νέα μέ μάτια γκριζά, στο-
λισμένα μέ μακρές θλαφιδες.
Τό πρόσωπό της είχε την άπόχρωσι
του κεχυμπαριού, ενώ τά χείλη
της ήσαν κατακόκκινα.

Η ύπόσχεσίς της ότι θα ξανα-
περάση αύριο! έβούδνε σέ χαρά
τόν ταχυδρομικό υπάλληλο. Ώστο
σο, τού κάκου την έπείριμε την
άλλη μέρα. Η όμορφη νέα δέν εί-
χε φωνή. Τό πράγμα δέν έπρεπε
νά τού προεβλήθη κατάπληξη. 'Ι-
σως νά της έτυχε κανένα έμπόδιο.
'Εξ άλλου, γιάτί ένδιαφερόταν τό
σο πολύ νά την ξαναδής;

'Ο ταχυδρομικός όμως υπάλλη-
λος δέν μπορούσε νά πείσει τόν
εαυτό-του ότι ή γυναίκα- εκείνη
τού ήσαν όλότελα ξένη. Μονάχα
μία στιγμή έπρόφρασε νά ίδη τό
παράξενο πρόσωπό της και όμως
τού φαινόταν ότι την έγνώριζε άπ'
έβδ και άμυλλοι χρόνια.
Και όσο περνούσαν οι μέρες και
ή όμορφη άγνωστη δέν φαινόταν

στό ταχυδρομείο, ό δύστυχος υπά-
λληλος είχε άρχισει νά γίνεται νευ-
ρικός, όξυθμός και μελαγχολι-
κός. Μόλις άκουε ήματα νά πλη-
σιάζουν στή θυρίδα του. Έξυγζε
άμέσως έξω τό κεφάλι του, μέ
την έλπίδα ότι θα ήταν εκείνη.

Μήπως την έρωτεύθηκε; 'Αλλοι-
μονο! Αυτό είχε συμβή πράγματι!
Την άγάπησε μέ κεραυνοβόλο έ-
ρωτα.

Όταν τέλος έμφανίσθηκε ύπε-
ρα από κάποιους μέρες στη θυ-
ρίδα, ό ταχυδρομικός υπάλληλος
συγκινήθηκε και ταραχθηκε τόσο,
ώστε έγλώκισε, υπερδευθκαν τα
λόγια του και τά μάτια του έθο-
λώσαν. 'Εκείνη άντελήφθη την άλ-
λαγή του και τόν ρώτησε μήπως
ήταν άδύαθετος.

Τό ένδιαφέρον της αυτό παρ' ό-
λίγο νά τόν κάνει νά κλάψη. Δέν
της ήσαν λοιπόν άδιάφορος, άφοι
τόν ρωτούσε γιά την ύγεια του!
'Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά...

Η νέα δέν είχε ούτε εκείνη την
ήμερα κανένα γράμμα. Και έφυγε
και πάλι άφοι έφίλοδωρήσε τόν
πρόθυμο υπάλληλο μ' ένα γλυκύ-
τατο χαμόγελο, χωρίς νά φανίται
πολύ λυπημένη, που δέν πήρε
γράμμα.

Και ό ταχυδρομικός υπάλληλος
ό νέος αυτός ό όποιος μαράθηκε
πρόωρα από μία ήρεμη ζωή, που
δέν έφώτιζε ποτέ ό δυνατός ήλιος
της άγάπης, μετεβλήθη, ξαφνικά
σέ φλογερό έρωτικό ήφιστίετο.

'Από βελούς και μελαγχολικός
που ήσαν ώς τότε, έγινε ευθυμικός
και διασκεδαστικός. 'Αρχισε νά περι-
ποιήται την περιβολή του και νά
διαβάζη έρωτικά μυθιστορήματα.

Όταν όμως έσκέφθηκε καλύτε-
ρα την κατάσταση του τόν κατέλα-
βε άπογοήτευσις. Τό μόνο που ή-
ξερε άπ' αυτή τη νέα ήταν τά
άρχικά τού όνόματός της. Δέν ήξε-
ρε ούτε την διεύθυνσι τού σπιτιού
της, ούτε και πού εσύχαζε. Και
δέν μπορούσε, φυσικά, νά της έ-
ξομολογήσει τόν έρωτά του διά μέ-
σου της θυρίδας τού ποστ - ρε-
σταντ, στην όποια έπείριμαν πάν-
τοτε ένα σωρό άγνωστοι...

Ξαφνικά όμως τού ήρθε μία έμ-
πνευσίς. Θα της έγγραφε. Θα της
έγραφε ένα φλογερό γράμμα —
τό πρώτο έρωτικό γράμμα που έ-

κανε στη ζωή του—και θα της τό
έδινε όταν εκείνη θα έρχόταν και
πάλι νά δει μήπως υπάρχει τίποτε
γι' αυτήν. Καί, συγχρόνως, θα
της έρίξε ένα ραντεβού στό δά-
σος της Βουλώνης.
'Ετσι κι' έγινε. Μόλις ξανάδε
την λατρευτή του, της έδωσε μέ
χέρια που έτρεμαν τό γράμμα του,
που εκείνη έπηρε και έφυγε χωρίς
νά φαντασθή από ποιόν προερχό-
ταν.

Την Κυριακή άπόγευμα, ό ταχυ-
δρομικός υπάλληλος έπείριμε στό
δάσος της Βουλώνης, αντίκρυ ά-
κριδώς στον 'Καταρράκτη, ό-
πως λέγεται μία τοποθεσία, 'Ηταν
πολύ νευρικός και ταραχμένος, γι
ατί αυτό ήταν τό πρώτο ραντεβού
της ζωής του.

Ξαφνικά είδε μία άσχημη γυναι-
κα, γεροντοκόρη άσφαλώς, νά
πλησιάζει και νά κάβεται δίπλα
του, στον ίδιο πάγκο.

'Ο ταχυδρομικός υπάλληλος δυ-
σαρεστήθηκε μέ την παρουσία της
γρηάς αυτής καρακάας, έκανε ό-
μως την σκέψη πως όταν θα έρ-
χόταν ή λατρευτή του, θα την έ-
παίρνε και θα έπήγαζαν νά κά-
τσουν άλλοι, σέ καμιάν άπόμνηση
γωνιά, όπου δέν θα τούς ένωχλού
σε κανείς...

Φαντασθήτε όμως την κατάπλη-
ξι του όταν είδε την νεάχρονα έ-
κείνη γρηά νά θιάξη από
τόν τσαντάκι της ένα γράμμα και νά
τό διαβάξη — νά τό ξαναδιαβάξη
μύλλον — μέ χαμόγελο εύχρηστώ
σεως στό χέλι. Τό γράμμα δέ
αυτό ήταν εκείνο που αυτός είχε
στείλει στην άλλη!

Μά πως έγινε αυτό; Πως παρέ-
πεσε τό γράμμα;

'Ο δύστυχος έρωτευμένος δέν
μπόρεσε ποτέ νά εξηγήση τό μυ-
στήριο αυτό, γιάτί, αντί νά ζητή-
ση εξηγήσεις από την γεροντοκό-
ρη, προτίμησε νά τό θάλλη στό
πόδι...

Τού ήσαν, έβλεπε, άδύνατον νά
φαντασθή ότι ή λατρευτή του δέν
έρχόταν στό ταχυδρομείο γιά δικό
της λογαριασμό, άλλα γιά την
θεία της, μία ρωμαντική γεροντο-
κόρη, που μόλις πήρε τό γράμμα
που της παρέδωσε ή άνεμιά της,
έτρεξε άμέσως στό ραντεβού!

ΑΝΡΥ ΜΟΥΣΝΙΚ

τρινα γιά μιάν έπίσκεψι σ' έναν
άρρωστο και ούτω καθ' εξής. Αυ-
τό όμως δέν εινε άρκετό γιά νά
λύση τό πρόβλημα.

'Επί τέλους, έγινε φώς στό
σκοτάδι: από την 'Αμερική μας
ήρθε μία νέα μόδα που προστά-
ζει: «Τά νύχια πρέπει νά έχουν
έμφανισι άλληγορική!» Μά άλλα
λόγια πρέπει νά εινε διακοσμη-
μένα ανάλογα μέ τις περιστά-
σεις.

Μιά κυρία-παιζει χαρτιά! Πρέ-
πει νά ζωγραφίση στό νύχια της
Ρηνάδες, φάνηδες και Ντάμες,
σπαδιά, καύδες και καρρά. Αυτό
εινε ένα παράδειγμα, έπί η' θα
σει τού όποιου μέ λίγη φαντασία
μπορεί νά έρη κανείς τη λύσι σ'
όλες τις περιστάσεις.

Σέ μία κηβία τά νύχια πρέπει
νά εινε ζωγραφισμένα μέ νεκρά,
κεφαλές και άγγέλους. Γιά έναν
χορό πρέπει νά έχουν ευθυμίες νό-
τες και γιά μία παράσταση της
'Όπερας, κλασσική μουσική.

Προκειμένου νά πη μία γυναι-
κα σέ έρωτικό ραντεβού, πρέπει
νά ζωγραφιστ στό νύχια της καρ-
διές μέ έλλην και σίχους.

Καταβάλλετε τι μπορεί νά συμ-
βηθί άν έπικρατήση αϊτή ή μό-
δα και έπεκταθή παντού! Τά νύ-
χια κάθε γυναίκας θα εινε ένα ά-
νοιχτό έίδειο, από όποιο θα δια-
θάζη κανείς τις άσχολίες και τις
σκέψεις της. Θα προδίη δηλαδή
όλα τά μυστικά της.

Θά συναντήμε μία κυρία που θα
έχη ζωγραφισμένο στό νύχια της
ένα κουτί σαβόλλες και θα έέ-
ρωμε θη στή ή κυρία μόλις κα-
τέθηκε από τό τραμ, όπου ό συ-
νοπτικός ήταν μεγάλος.

Θά βλέπωμε άλλην που θα έχη
ζωγραφισμένο στό νύχια της
ένα κουτί σαβόλλες και θα έέ-
ρωμε θη στή ή κυρία μόλις κα-
τέθηκε από τό τραμ, όπου ό συ-
νοπτικός ήταν μεγάλος.

Θά βλέπωμε άλλην που θα έχη
ζωγραφισμένο στό νύχια της
ένα κουτί σαβόλλες και θα έέ-
ρωμε θη στή ή κυρία μόλις κα-
τέθηκε από τό τραμ, όπου ό συ-
νοπτικός ήταν μεγάλος.

ΤΕΟ ΡΙΝΑΛΤΙ

ΣΤΗΝ ΟΧΗΝ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

Στό άπλό κι' άγνό περιβάλ-
λον τού χωριού, που ζού-
σε ή 'Αννούλα, φανταζό-
ταν τόν κόσμο χωρίς κακία και
δολιότητα. Πλήνι μιάς άθώας,
νεανικής ψυχής!

'Εκείνο τό καλοκαίρι παραθέ-
ριζε στό χωριό ένας «πρωτεύου
σιάνος» άρκετά νέος και καλό
καμωμένος. Μά κανένα δέν είχ'
σχέσεις. 'Αναζητούσε πάντα τη
μοναξιά και τη γαλήνη της έ-
σοχής. Η άγαπημένη του όσχο
λία ήταν νά κατεβαίνη στις ό-
χλες τού μεγάλου ποταμού και
νά ψαρεύη.

'Εκεί πρωταξίδε την 'Αννού-
λα. Τόν έμάγεψε ή δροσιά της
και ή φυσική της χάρι. Της
έμίλησε μέ πολύ έπιτήδειο τρό-
πο κι' άμέσως έκέρδησε την
έμπιστοσύνη της. Η χωριστο-
πούλα έγοητεύη από την πρω-
τευουσιάνικη ευγένειά του. Καί
την άλλη μέρα ξαναπέρασε ά-
πό τό ποτάμι. Καί τόν ξανόσω
νάντησε.

Τόν συναντούσε τακτικά. Καί
όταν δέν ήταν μαζί του, τόν
σκεφτόταν διαρκώς. Καί τις ύ-
χτες τόν όνειρευόταν. Πόσο ό-
μορφα είχαν γίνει όλ' αυτά
— Παναγία μου σ' εύχαρι-
στώ! έλεγε μέσα της ή 'Αννού-
λα, γονατίζη μπροστά στό πα-
λίο εικόνισμα, μέ τό μάγουλο
φλογισμένα από άγάπη.

Εύχριστούσε την Παναγία.
που της είχε στείλει τό «παρά
μυθινό πριγκιποπούλο»! 'Εκεί
στην άπόμνηση έχθη τό ποτα-
μού, την περιέριμε πάντα. 'Ιτιές
και καλάμια έτρεχαν γύρω των
έρωτική φωλιά. Κανείς δέν τούς
έβλεπε, παρά μόνο τά διαβη-
τάκια πουλιά. Κανείς άλλος
από τό γόργαρο νερό, που κυ-
λούσε δίπλα τους, δέν άκουσε
τούς στεναγμούς και τις έξο-
μολογήσεις των...

ΜΑΤΑΙΑ ΔΑΚΡΥΑ...

Στόν κορμό μιάς γέρινης
ιτιάς εκείνος είχε γράψει
μέ τόν σουγιά του τό όνό-
ματό τους: «'Αννούλα — Πέ-
τρος». Καί από κάτω: «Γιά πάν-
τα».

Η 'Αννούλα δέν έχόρταινε τά
όμορφα πλανέρα λόγια τού ά-
γαπημένου της Ποιός συγχω-
ριανός της θα μπορούσε νά
της πη τέτοια λόγια; 'Ηταν τό
ση ή εύτυχία της, ώστε δέν τολ-
μούσε νά την εκμυστηρευθή σέ
κανέναν. Σέ κανένα δέν είπει,
ότι είχε μπλέξει μέ τόν παραθε-
ριστή.

'Αραγε δέν έσκέφθηκε τί συ-
νέπεια μπορούσε νά είχε αυτή
της ή περιπέτεια; Δέν συλλογι-
σθηκε καθόλου τό μέλλον; Ναί,
κάποια στιγμή της πέρασε μία
τέτοια σκέψις:

πόσο σοβαρό: Μιά νέα ζωή είχε
κολλήσει μέσα στα σπλάχνα
της...

Αν είχε πατέρα ή αδελφούς,
νά την έσκότωναν 'Αλλ' είχε
μόνο τη μόνα της, μία άγια
γυναίκα. Όταν έμαθε τό παρα-
στρήμα της κορης της, έπε-
σε άρραστη στό κρεβάτι. Κι
όμως δέν είπει τίποτε στην
'Αννούλα. Ούτε τη μάλωσε κα-
θόλου. Προς τί; Τό σφάλμα εί-
χε γίνει...

Προσπάθησε μονάχα νά την
γλυτώση από την κακογλωσσία
του χωριού. Μά δέν τό πέτυχε.
Παρ' ότι τό παιδί γεννήθηκε,
ύστερα από λίγους μήνες νε-
κρό, τό μυστικό έμαθευτηκε
και διαδόθηκε μέ φοβερή ταχύ-
τητα.

Η καυμένη ή γρηά πέθανε
από τη θλίψη της.

Η 'Αννούλα την έθαψε, έ-
στράγγισε όσα δάκρυα της ά-
πόμειναν έπάνω στον ύψο της
άγιας μητέρας, και ύστερα έ-
μαζεψε τά πραγματάκια της.

Δέν μπορούσε νά ζήση πιά
στό χωριό...

Ήρθε στην 'Αθήνα.
'Εδώ έτυραννήθηκε όπως τά
περισσότερα κορίτσια, που έρ-
χονται άπρωστάτευτα από την
έπαρχία. Έμπηκε σην άρχη
καμωριέρα. 'Επειτα έδρθηκε
δουλεύει σ' ένα εργοστάσιο, ό-
που έδούλευε κοντά τρία χρό-
νια. 'Επειτα την έδιωξαν κι
από τότε έμενε άνεργη.

'Εγύριζε στους δρόμους ψά-
χνοντας γιά δουλειά. Η κακο-
πέρασις την είχε τσακίσει. Πά-
νε τά ρόδα της ύγείας στό μα-
ύλα. Τά κρίνα της δροσιάς
στό λαϊμό. Όχρη και άδύνα
την έμπηκε στό γραφείο μιάς
μεγάλης επιχειρήσεως όπου
της είχαν πη, ότι χρειάζονται
μιά καθορίστρια.

Ναί, χρειάζομαστε μία
καθορίστρια, της είπε ό κλη-
τήρας. 'Ελα νά σέ πάω στον
διευθυντή.

Την ώδήγησε στό γραφείο
της Διευθύνσεως και της είπει:
— Πέρασε μέσα.
Η 'Αννούλα έμπηκε.

— Σας παρακαλώ, άρχισε
νά λέγη...

'Αλλά κιντώντας προσεκτι
κότερα είδε τόν Πέτρο! Ναί,
τόν άνθρωπο που την κατέ-
στρεψε. 'Ηταν διευθυντής της
εταιρίας.

Χύμηξε σά λυσσασμένη έπά-
λη.

νω του. Τόν άρπαξε από τόν
λαϊμό φωνάζοντας. Γι' έλεγε;
Κανείς δέν μπορούσε νά κατα-
λάβη. Φράσεις κομμένες, λόγια
μισους, φοβερές κατηγορίες.
'Όλα τά γραφεία άναστατώη
καν. 'Ηρθαν οι κλητήρες και
την έβγαλαν έξω. Καί σέ λίγο
ειδοποιήθη ή άστυνομία.

Στούς άστυνομικούς, που
ήρθαν, ή 'Αννούλα προσπάθησε
νά διηγήθη την άτυχη ιστορία
της. 'Αλλ' ήταν τόσο ή ταραχή
της, ώστε κανείς δέν καταλά-
βαινε τί έλεγε.

— Φαίνεται ότι εινε τρελλή,
είπε ψυχραιμα και σοβαρά
στους άστυνομικούς ό διευθυ-
ντής. Πάρτε την σάς παρακαλώ
από δω.

— Μάλιστα, κύριε Διευθυ-
ντά! άπάντησαν οι άστυνομικοί.
Και την πήσαν στό τμήμα!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

ΟΙ ΓΕΡΟΙ

Οι γέροι εινε φίλοι που ψυ
χουν, γι' αυτό πρέπει νά τούς
ξεπροβάλλουμε εύγενικά.

Τό νά εινε ένας γέρος εύτο-
χιμένος από τά γεροντικά του
και υπερήφανος που δέν εινε πιά
νέος, αυτό άποτελεί μία από τις
λεπτότερες εύχρηστισεις που
μπορεί νά νιώσει μία καρδιά.

Τό νά μη σέβασται τά γερον-
τικά, εινε σαν νά καταστρέψης
τό πρώι τό σπίτι όπου θα κοι-
μηθής τό όρέδυ.

Πρέπει νά φερνώμαστε στους
γέρους μ' ένα μίγμα σεβασμού
που νά θυμίζει ότι ό γέρος εινε
λίγακι πατέρας, λίγακι παπούς,
λίγακι παιδί.

Η κοινή λογική καλεί γέ-
ρους χωρίς διάκρισι τούς άνδρες
και τις γυναίκες που γέρασαν.
'Ο γέρος θάνατι πιο εύτυχιομε-
νος και θάχη πιο πολλή ύπολη-
ψι, όταν παραδεχθή πως άνηκει
σ' ένα τρίτο φύλο.

'Αν οι νέοι πρέπει νά σκε-
πώνται ότι θα γέρασουν, τό πε-
ρίεργο εινε ότι οι γέροι δέν ξε-
χνούν ότι ύπηρεσαν νεοι και μάλι-
στα ότι δέν ποτέ ήταν εύκολο ν'
απαλλαγούν άπ' όλα αυτά που
σήμερα όνομαζουν άδυσίμιες και
έλλοττώματα.

Οι γέροι δέν πρέπει νά κα-
τακρίνουν και νά καταδικάζουν
τις άπολαύσεις της νεότητος, σαν
τόν κρασοπότη που σπεί τό πο-
τήρι του, άφοι ήπιε άρκετά, ή
σαν τόν έγωιστή ταξιδιώτη που
βολώνει τό νερό της πηγής όπου
έξυσε τη δίψα του.

Ας μην τώμε στους νέους,
άλλα ας μην άφήνωμε τούς γέ-
ρους νά τό ξεχνούν, ότι τά γερα-
τέια δέν άντιπροσωπεύουν άπαρά-
τητα τη σοφία.

ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡΡ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΙ ΤΟΝ ΩΔΗΓΗΣΕ

'Ο Πρόεδρος. — Τι εινε εκείνα
που σε ώδήγησε, κατηγορούμε-
νε, στό νά κλέψεις τη σουβλά
μέ τό ψητό άρνί.

'Ο κατηγορούμενος. — Η μυ-
ρωδιά, κύριε Πρόεδρε.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Μεταξύ άστυνομικών:

— 'Η γυναίκα μου έκαμε άγο-
ράκι.

— Καί ποιόν ύποπτεύεσαι;

ΤΙ ΉΞΕΡΕ

'Ο έξέως στό γκαρσόνι τού

ρεστοράν τού σταθμού:

— Μένει τό τραίνο έδω άρκετή

ώρα! Προφταίνει κανείς νά φά

μία μπριζόλα;

— 'Αδύνατον!

— Ξερετε τό δρομολόγιο;

— Όχι, άλλα ξέρω τις μπρι-
ζόλες!

Περὶ ληψις προη-
γού μιν (ν): Ἡ Μαρία
ντὲ Κρουαμπάρ, χωρὶς νὰ
τὸ θέλῃ, παραδίδει στὸ δῆμι-
ον τὸν Μονγκομερύ, τὸν
ἀνδρῶν τὸν ὅποιον λατρεῖ
καὶ τοῦ ὁποῦ γίνεται ἀργό-
τερα σύζυγος.

«Ὁ νέος ἀποκαλύπτει τὴν τρα-
γική ἀλήθεια τὴν τελευταία
στιγμὴ, ἀλλ' ἀναβάλλει τὴν ἐκ-
δίκη τοῦ ἐπειδὴ διατίθεται νὰ
τρέξῃ κοντὰ στὸν ἐτοιμοθάνα-
το πατέρα του.

Στὸ δίστασμα αὐτὸ οἱ δύο
φίλοι στοὺς ὁποίους εἶχε ἐπι-
στεύῃ τῇ Μαρίας, ἐπιχειροῦν
νὰ τὴν παραδώσουν στοὺς πρίγ-
κηδες Κάρολο καὶ Ἐρρίκο,
ποῦ τὴν ἀγνοοῦν καὶ οἱ δύο
μ' ἓνα παρὰ ποῦτος. Ἡ
νέα ὁμῶς ἀντιτάσσεται καὶ δὲν
διαφεύγει τὸν θάνατο παρα-
μονον γιὰ τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ
δῆμιος ἀπλώνει τὸ χεῖρ τοῦ
ἐπάνω τοῦ, φέρνει στὸν κόσμῳ
ἓνα παιδί.

«Ἀργότερα, ὁ Ἐρρίκος τῆς
ἀρπάζει τὸ παιδί καὶ τὴν κα-
λεῖ νὰ ἔλθῃ σ' ἓνα σπίτι ποῦ
τὴν περιμένει, γιὰ νὰ τὸ παρῇ
πίσω. Στὸ δρόμο, ὁμῶς, ὁ Κά-
ρολος ποῦ παρακολουθεῖ τὰ πάν-
τα, τῆς θυθίζει ἓνα μαχαίρι
στὸ στήθος καὶ τὴν ἐγκαταλεί-
πει, νομιζόντας τὴν γιὰ νεκρή.

«Ὁ Νουστράδος ἔχει περὶ
στὸ δίστασμα αὐτὸ στὰ χεῖρά
τοῦ τρομεροῦ τεροεξεταστοῦ
Ἰγνατίου Λογιόλα καί, ὅταν
κατορθῶν τέλος νὰ γλυτώσῃ
ἀπὸ τὰ χεῖρά του καὶ νὰ τρέ-
ξῃ κοντὰ στὸν πατέρα του, τὸν
ἐρίσκει νεκρόν. Φεύγει κατὸ
πιν γιὰ τὴν Αἴγυπτο, ὅπου
ἀφ' οὗ μὲνεται ἐπὶ εἰκοσι χρόνια
στὰ μυστήρια τῆς ἀνιέρτας αἰ-
νιτικῆς μυστικῆς, ἐπιστρέ-
φει τέλος στὴ Γαλλία.

«Ὁ Νουστράδος αὐτὸ, ὁ πρίγκης
Ἐρρίκος, καθ' ὑπόδειξιν τῆς συ-
ζύγου του, Αἰκατερίνης τὸν Με-
δίκων, φονεύει τὸν ἀδελφὸν
πρίγκηπα Κάρολον καὶ ἀνέβαι-
νει αὐτὸς στὸν θρόνον τῆς Γαλ-
λίας.

«Ὁ γιὸς τῆς Μαρίας καὶ τοῦ
Νουστράδου ἔχει μεγαλώσει
καὶ ὀρίσκει ἐπὶ κεφαλῇ μίας
μικρᾶς ὁμάδος στρατιωτῶν,
ποῦ ζοῦν κανονικὰ διαφόρους ἡ-
στείες. Τὸ ὄνομα τοῦ Ροσγιάλ
ντὲ Μπωρεδέρ ἔχει κατακτήσῃ
ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν ἡ-
συχῶν πολιτῶν.

«Στὸν ὁμίλον αὐτὸ, ὁ νεαρὸς
ντὲ Σαίντ - Ἀντρέ ἔχει ἀναθε-
σῇ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς Μαργαρι-
τας ντὲ Ρονσερόλ, κόρης τοῦ
διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας τῶν
Παρισίων. Ἡ ἀπαγωγὴ πρα-
γματοποιεῖται ἀλλ' ὁ Ροσγιάλ
ντὲ Μπωρεδέρ συγκινεῖται ἀπὸ
τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν ἀγνότη-
τη τῆς νέας καὶ ἐπιστρέφει
στὸν Σαίντ - Ἀντρέ τὰ χρή-
ματά του.

«Κιτόπιν, συνοδευόμενος ἀπὸ
τοὺς συντρόφους του, ἐπανάφε-
ρει τὴν νέα στὸ σπίτι τοῦ πατε-
ρα τῆς. Ἀλλ' ὁ κόμης ντὲ
Ρονσερόλ, ἐκκλητικὸς γιὰ τὴν
τόλμη τῶν ἀγνώστων, διατάσ-
σει τοὺς ἀνδρᾶς τοῦ νὰ τοὺς
συλλάβουν. Οἱ πέντε φίλοι ἐρί-
σκονται τώρα σὲ μιά ποῦ ἐ-
πικίνδυνον θέσιν καὶ κινδυνεύουν
νὰ καθοῦν ζωντανοί.

«Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Αἰκατερίνη
ἐπισκέπτεται τὸν Νουστράδον
καὶ ζητεῖ νὰ πληροφωρηθῇ τὴν
τὴν τοῦ τριτοκόμου υἱοῦ τῆς
Ἐρρίκου, ποῦ εἶνε καρπὸς τῶν
ἐρώτων τῆς μετὰ τὸν κόμητα Μον-
γκομερύ. Ὁ μάγος, ἀφ' οὗ τῆς

ὁπόσεται ὅτι θὰ βασιλεύσῃ,
ἐπικαλεῖται ἀκολουθῶν τὸν νε-
κρὸν τοῦ πρίγκηπος Καρόλου,
γιὰ νὰ ἐπισημοποιῇ τοὺς λό-
γους τοῦ. Ἡ Αἰκατερίνη, ὁλο-
ποιῶντας τὸ φάντασμα τοῦ, λιπο-
θυμεῖ).

15ον

«Ὅταν ἡ Αἰκατερίνη ἐπανεκτί-
σῃ τὴν ἀσφάλειαν, ἐπισκοπῶν με-
σὰ σ' ἓνα ὠραίο δωμάτιο, στολί-
σμένο μετ' ὑπερόχου ἐπιπλά.

Ἡ βασιλίσσα ἦταν καθισμένη
σὲ μιά μεγάλη πολυθρόνα καὶ ἐ-
στηρίζονταν ἐπάνω σὲ μαλακὰ μα-
ξιλάρια.

«Ὁ Νουστράδος ἐστεκόταν πλάι
τῆς. Τῆς συνιστοῦσε νὰ ἡρεμήσῃ
διαδεχόμενος τὴν ὅτι δὲν εἶχε
νὰ φοβῆθαι τίποτε καὶ νὰ θυμᾶται
πάντα πῶς γρηγόρα θὰ διηθύνε-
ται αὐτὴ μὴν τὴν τύχης τῆς Γαλλίας.

ΛΑΓΚΑΡΝΤ ΚΑΙ ΜΟΝΓΚΟΜΕΡΥ

«Ἐξώ, ἡ βασιλίσσα ἐξανορθῆ-
κε τὴν συνοδεία τῆς. Δώδεκα στρα-
τιῶται, δώδεκα κολοσσὸι, μετὰ
ὅσων ποῦ ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἦσαν
σκαλισμένα ἐπάνω σὲ γρανίτη, ἀ-
παύει καὶ ὁρατοὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ.

Ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἐγνώριζε πα-
ρὰ ἓνα μόνον ὅτι αὐτοὺς, τὸν ὄρ-
χον τοῦ, δαρόντων ντὲ Λαγκάρντ.

Οἱ δώδεκα αὐτοὶ ἀνδρες ἦσαν
τυχεῖς ἀφωτισμένοι σὲν βασιλίσ-
σα. Σ' ἓνα τῆς νύμφα θὰ ἔκαιαν
τὸ Λούβρο καὶ θὰ ἔσπαζαν τὴν
πόρτες τῆς Κολοσσῆς.

Ἡ Αἰκατερίνη ἀποκαλοῦσε τοὺς
δώδεκα αὐτοὺς ἀνδρες «ἀπόσπασ-
μα αὐτῶν τοῦ θανάτου». Σ' αὐτοὺς ἐ-
νεπιστεύετο τὴν μεγάλαν καὶ ἐπι-
κίνδυνον ἀποστολὴν, ἐκείνης ποῦ ἐ-
παύοντοσαν κεραυνόδολοι ἐνέργειαν
καὶ ἀπόλυτη σιωπῇ.

Ἡ Αἰκατερίνη εἶχε ἐπίσης σὴν
ὕπνεσιν τῆς εἰκοσι νέας, τίς ὁ-
ποῖες εἶχε ἐγκαταπολεῖ μετὰ
σὴν αὐτὴν ὅς κατασκοπεύει. Χάρης
σ' αὐτὴν, ἐπληροφόρητο τὰ πάν-
τα ἐγκαίρως γιὰ νὰ μετακινήσῃ
θε ἀντιδραστὴ ἐναντίον τῶν σχεδίων
τῆς.

«Ὁ Λαγκάρντ ἦταν ὁ ἀρχηγὸς
τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ θανάτου». Ἐ-
ἶχε ἐλευθέρως εἰσόδον ἀπὸ Λούβρο,
ἀλλ' ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἐκεῖ ἔπρε-
πε, καλοῦσε πάντοτε ὑποφίαν, ποῦ ἡ Αἰ-
κατερίνη εἶχε κάθε λόγον νὰ ἐπι-
θυμῇ νὰ ἀπομακρύνῃ.

Γι' αὐτὸ, ὁ ἐμπιστὸς τῆς ἐνεφασ-

νίζετο σπάνια στὰ ἀνάκτορα.

Μεταξὺ τοῦ ἐγκεφάλου ποῦ συλ-
λαμβάνει καὶ τῆς χειρὸς ποῦ
πλήττει, ἐχρειάζετο ἓνας ἐνδύμε-
σος. Καὶ αὐτοὺς ἦσαν ὁ κόμης
Μονγκομερύ, ἀρχηγὸς τῶν φρου-
ρῶν τοῦ Ἐρρίκου Β'.

Τὸ ἀξίωμα αὐτὸ ἦταν ἀπὸ τὰ
μεγαλύτερα τῆς Αὐλῆς καὶ θὰ
ἦταν φυσικὸ κείνος ποῦ τὸ κατε-
χε νὰ ἦταν ἀφωτισμένος στὸν βασι-
λέα. Καὶ ὁμῶς συνέβαινε τὸ ἀν-
τίθετο. Ὁ Μονγκομερύ ἦταν ἀ-
φωτισμένος σὲν βασιλίσσῃ. Ἰδού
γιὰτί:

«Ἐνα θράδυ, μεταξύ τῆς Αἰκα-
τερίνης καὶ τοῦ Ἐρρίκου εἶχε ἐ-
πιτελεθῇ μιά ἀπὸ τὴν τρομερὴν ἐ-
κείνης σκηνῆς, ποῦ ἦταν τόσο συ-
νήθης στὸ βασιλικὸ αὐτὸ ἀνδρόγυ-
ον.

Τὴν ἐποχὴ τῆς ἐκείνης, ἡ Αἰκατερί-
νη δὲν εἶχε τελειοποιηθῇ ἀκόμη
σὴν τέχνῃ τῆς σιωπῆς. Καὶ ἡ
βασιλίσσα ἐμίλησε. Τὸ μῖσος ἐναν-
τιον τῆς βασιλικῆς ἐρωμένης,
Διάνας τοῦ Πουατιέ, ἐξεκάλισε
σὲ χειμάρρους. Ὁ βασιλεὺς δὲν
ἐταράχθη ἐν τούτοις καθόλου ἀπὸ
τὸ παράδοξόν τῆς καὶ τὴν ἐγκατε-
λείπει, ἀνασπάζοντας μετὰ ἀδιαφο-
ρίαν τοὺς ὁμίλους.

«Ἀφ' οὗ εἶπε, εἶπε, μετὰ τὴν
ψυχρὴ καὶ ἀποκρουστικὴ φωνὴ
τοῦ, πηγαίνω νὰ ζητήσω κοντὰ σὴν
Διάναν τὴν ἀγάπην ποῦ δὲν ἐρίσκει
κοντὰ σὴν βασιλίσσῃ.

«Ὅταν ἀπέμεινε μόνῃ ἡ Αἰκατε-
ρίνη ἐξέπασσε σὲ λυγμούς - αὐτὴ
ἦταν τὰ τελευταία δάκρυα ποῦ ἐ-
χυσε ὁς σὺζυγος.

— Καὶ ἐμένα, ἐφώναξε, ἐμένα
ποῦ ἀπέμεινα μόνῃ καὶ περιφρονη-
μένη, ποῖος θὰ με παρηγορήσῃ;

«Ἐκτύπησε ἀμέσως γύρω τῆς,
τρομαγμένη ἀπὸ τὰ ἴδια τῆς τὰ
λόγια καὶ εἶδε τότε τὸν λοχαγὸ
τῶν βασιλικῶν φρουρῶν, ποῦ, ἀπα-
θῆς καὶ ἀφάνος εἶχε παρὰ σὴν
αὐτὴ τὴν σκηνήν.

«Ἦσαν νέος, ὠραίος, ρωμαλέος.
Ἡ Αἰκατερίνη ἐθαύμασε τὸ παρὰ
σημῖά του. Καὶ ἐσκέφθηκε: «Ὁ
δουλοῦς ὁ ἀνθρώπος, ποῦ θὰ ἦ-
ταν ἱκανὸς νὰ με ἐκδικήσῃ».

Μέσῃ σ' ἓνα δευτερόλεπτον, με-
τὰ τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴν ἱκανότητα
συλλήψεως ποῦ τὴν διέκρινε, ἀντε-
λήθη πόσον τρομακτικὴ δύναμις
θὰ ἦταν αὐτὸ χεῖρ τῆς ἐνός πα-
ρόμοιος ἀνθρώπου, ἀνὰ μὲν ποῦ
τὸν καμὶ ὑποχείριό τῆς.

«Ἐπρωχῶντες λοιπὸν πρὸς τὸν
Μονγκομερύ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀκούσατε;...
— Ὁχι, κυρία; ἀπήντησε ὁ λο-
χαγός.

Ἡ βασιλίσσα ἐθαύμασε τὴν
αὐτὴν. «Ἐν τούτοις, ἐπέμεινε:
— Ἀκούσατε ἀσφαλῶς μετὰ ποῖο
τρόπῳ με μεταχειρίζεται ὁ βασι-
λεὺς. Ἡ τελευταία ἀπὸ τὴν κυρίως
τῆς τιμῆς, ἡ τελευταία ἀπὸ τὴν ὁ-

πνέτριές μου, δὲν θὰ ἐδεχόταν
μιά παρομοίαν προσβολήν. Πέστε
μου, λοιπὸν, ἀκούσατε;

— Κυρία, ἀπήντησε ὁ λοχαγός,
ἐλέω καὶ ἀκούω ὅτι μόνον ἐγὼ
διατάγῃ νὰ ἴδω καὶ νὰ ἀκούσω.

— Τότε, σὰς δίδω αὐτὴ τὴν δια-
ταγήν, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη.

«Ὁ Μονγκομερύ εἶδε μπροστὰ
τοῦ μιά νεαρά γυναῖκα, ποῦ τὰ
δάκρυά τῆς τὴν ἔκαναν ὠραιότερη
ἀκόμη. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν καὶ
τὰ χεῖλ τῆς ἦσαν ὠραία.

«Ἀντελήθη τότε ὅτι ἡ βασιλίσ-
σα ἦταν γυναῖκα καὶ ὅτι, ἂν τὸ
ἦθελε, θὰ ἦταν δική του. Ἐὰν τὸ
δύναιτο αὐτὸ ἐπραγματοποιεῖτο, ἔαν
ἐγίνετο ἐρᾶσις τῆς βασιλίσσης,
τὸ μέλλον τοῦ θὰ ἦταν ἀσφαλῶς
λαμπρό.

«Παίζω τὸ κεφάλι μου, ἐσκέφθη-
κε. Κορῶνά ἢ γράμματα! Τὴν τύχην
ἢ τὸν θάνατον!

Καί, ἀμέσως, ἔπεσε στὰ γόνατα
τῆς βασιλίσσης, λέγοντας:

— Ἀφ' οὗ δίδετε τὴν διατα-
γήν, κυρία, εἶδα καὶ ἀκούσα. Εἶσε
ἡ βασιλίσσῃ μου καὶ ἡ καρδιά
μου ὑποφέρει, ἐλέποντας νὰ σὰς
παραμερίζουν ἀπὸ τὴν θέσιν ποῦ
σὰς ἀνήκει! Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι,
ἂν ἐχρησάζοταν νὰ πεθάνω, θὰ εἶ-
μαι θάνατος ἀμέσως, γιὰ νὰ ἔχω τὸ δι-
καίωμα νὰ πῶ μετὰ τὴν ἀκρὴν τὴν
χειλῶν μου τὰ σεπτὰ αὐτὰ δάκρυα
ποῦ πέφτουν ἀπὸ τὰ μάτια σὰς.

«Ἡ Αἰκατερίνη ἀπήντησε μετὰ
φράσι καὶ ἔκαμε μιά χειρονομία,
ποῦ ἦταν ὑπερόχος. Ἀνεσκήσας
τὸν ἀξίωματικόν, τὸν περιέβαλε μετὰ
τὰ δύο τῆς χεῖρα καὶ προσέφερον-
τας τὰ μάτια τῆς στὰ χεῖλ τῆς,
εἶπε:

— Μπορεῖτε νὰ πιῇτε αὐτὰ τὰ
δάκρυα, λοχαγε!

«Ὅταν, κατὰ τὸ πρῶτον, ὁ κόμης
ντὲ Μονγκομερύ ἐγκατέλειπε τὸν
κοιτῶνα τῆς βασιλίσσης, μιά συμ-
φωνία ποῦ δὲν εἶχε διατυπωθῇ με-
τὰ λόγια, εἶχε κλεισθῇ μεταξύ τῶν
δύο αὐτῶν ὁμίλων. Μόνον ὁ θάνα-
τος μποροῦσε νὰ τὴν διαλύσῃ.

«Ἄλλ' ἡ ἐρωτικὴ αὐτὴ νύχτα ἦ-
ταν χωρὶς ἐπαύριον.

Ἡ Αἰκατερίνη παρέμεινε γιὰ
τὸν νεαρὸν ἀξίωματικόν περισσότερο
βασιλίσσα παρὰ γυναῖκα καί, σὲ
πολὺ σπάνιες περιπτώσεις, ἀφῆσε
τὸ πάθος τῆς νὰ ὑπεριαχθῇ.

«Ὅταν ὁμῶς ὁ Μονγκομερύ πα-
ρηγόρησε ὅτι ἡ τύχη ποῦ εἶχε ἐλ-
πίσει γιὰ μιά στιγμὴν ὅτι θὰ κα-
τακτεῖτο τὸν διέφυγε, ὅταν ἀντε-
λήθη τὸν ρόλον γιὰ τὸν ὅποιον τὸν
προώριζε ἡ βασιλίσσα, ἀντέστη.

— Κυρία, τῆς εἶπε μιά μέρα,
θὰ ἦθελα νὰ κάμω πολλὰ πρά-
γματα γιὰ σὰς. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι
κατάλληλος γιὰ τὸν σκοπὸν ποῦ με
προσζήτετε.

Καὶ τῆς ὡδήγησε τὸν Λαγκάρντ.
— Ἰδού ὁ ἀνθρώπος ποῦ σὰς
χρειάζεται, τῆς εἶπε.

Ἡ Αἰκατερίνη ἀντελήθη καὶ
κατήρισε ἀμέσως τὸ ἀποσπάσμα
τοῦ θανάτου, τὸ ὅποιον ἔθεσε ὑπὸ
τὴν διαταγὴν τοῦ Λαγκάρντ.

«Ἄλλ' ὁ Μονγκομερύ δὲν διέφυ-
γε ἀπὸ τὴν ἐξουσία τῆς βασιλίσ-
σης. Δὲν εἶνε ὁ ἐκτελεστὴς τῶν
ἀποφάσεων τῆς, ὅπως ἐκείνην ὑπε-
λόγιζε, ἀλλὰ καὶ ποῦ ἦταν ἀκό-
μη χειρότερος: ὁ ἐμπιστὸς τῆς.

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων,
ἐγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Νο-
στράδου, ἐξανορθῆκε σὴν ἀκρὴν
τῆς δὸς φρουριαντῆλ. τὸν Μον-
γκομερύ, τὸν δαρόντων ντὲ Λαγκάρντ
καὶ τοὺς δώδεκα ἀνδρῶν τοῦ ἀ-
ποσπάσματος τοῦ θανάτου.

«Ἐστηρίχθη ἀμέσως στὸ χεῖρ
τοῦ Μονγκομερύ καὶ ὁ Λαγκάρντ
ἐπῆρε θέσιν δεξιᾶς τῶν. Οἱ δώδεκα
ἀνδρες ἐσκορπίσθησαν ὁλόγυρα.

Μαζὶ μετὰ τὴν συνοδείαν, ἡ βα-
σιλίσσα ἐβάδιζε σιωπηλὴ ὡς τὴν
μικρὴν πόρταν τοῦ Λούβρου, ἀπὸ τὴν
ὅποιαν θὰ ἐμπαῖνε στὰ ἀνάκτορα.

«Ἐκεῖ ἐσταμάτησε καὶ εἶπε:

— Διὰ τί τοὺς ἀνδρᾶς σὰς.

— Ὁ Μονγκομερύ ἐστράφη πρὸς
τὸν Λαγκάρντ.

— Ἀκούσατε, κύριε; ἐρώτησε.
— Φύγετε! διέταξε μετὰ ἀπότομην
φωνῇ ὁ Λαγκάρντ. Καὶ νὰ με πε-
ριμένετε σὴν δὸς Λαζαρέντ, στὸ

πανδοχεῖο τοῦ «Χρυσοῦ Βατρά-
χου!».

— Καὶ νὰ διασκεδάσετε! ἐφώνα

ξε δυνατὰ ἡ Αἰκατερίνη.
Οἱ ἀνδρῶν τοῦ ἀποσπάσματος ἐ-
κατάλαβαν. Κάθε φορὰ ποῦ τοὺς
παρήγγελλαν νὰ διασκεδάσουν, αὐ-
τὸ ἔσημαινε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ σκα-
τώσουν κάποιον. Σὲ παρόμοιες
στιγμῆς, δὲν ὑπῆρχε κανένας χαλὶ
νὸς γι' αὐτοὺς. Ἦσαν ἱκανοὶ ν' ἀ-
νατρεφόντων τὰ πάντα.

Καθὼς ἐβῆσαν σὴν δὸς Τρου-
σέ, οἱ δώδεκα ἀνδρῶν εἶδαν μπρο-
στὰ τοὺς δύο γυναῖκες καὶ ἓνα
ἀνδρα.

«Ὁ τελευταῖος ἐκρατοῦσε ἓνα
φανάρι.

Ἡ μιά ἀπὸ τὴν δύο γυναῖκες
ἐφαίνονταν νὰ ἀνήκει τὴν πλουσία
τάξιν. Ἡ ἄλλη θὰ ἦταν ἀσφαλῶς
ὕπνετρις.

«Ἦσαν μιά εὐκαιρία, ἀπὸ ἐκεί-
νης ποῦ ὁ δώδεκα ἀνδρῶν δὲν ἐ-
συνήθιζαν νὰ καταφρονούν. Ἡ συ-
νεργασία μεταξύ τῶν ὑπῆρχε ποῦ
σύντομη. «Ἐπειτα, ὅλοι μαζί, ἐρ-
ρίχθησαν ἐναντίον τοῦ ὁμίλου:

— Τὰ λεφτὰ ἢ τὴν ζωὴν σὰς!

Τῇ στιγμῇ αὐτῇ, ἓνα γειτονικὸ
ρολόγι ἐσήμανε δώδεκα καὶ μι-
ση.

Ἡ Αἰκατερίνη, σταματημένη
κοντὰ στὸ Λούβρο, μεταξύ τοῦ
Μονγκομερύ καὶ τοῦ Λαγκάρντ, ἐρ-
ριξε γύρω τῆς, μέσῃ στὸ σκοτά-
δι, ἓνα ἐρευνητικὸ καὶ δύσπιστον
ὄλεμμα. «Ἐπειτα, μετὰ χαμηλὴ φω-
νὴ, εἶπε:

— Γαβριήλ, ἡ ὥρα πλησιάζει.

«Ὅλα ὅσα σοῦ ὑποσχέθηκα, θὰ τὰ
τηρήσω καὶ ἀκόμη πὺς πολλά...
«Ὁ Μονγκομερύ ἐρίσκει πρὸς τὸ
μέρος τοῦ Λαγκάρντ ἓνα τρομαγμέ-
νο ὄλεμμα. Ἀντελήθη ὅτι ἡ βα-
σιλίσσα ἦθελε νὰ τὸν κάμῃ συνε-
νοχο... Εἰς τί ὁμῶς;

«Ἀπὸ καιροῦ τώρα, ἡ Αἰκατερίνη
δὲν τοῦ εἶχε μῆλυσιν μετὰ τὸ μικρὸ
τοῦ ὄνομα.

— Κυρία, ἐπιθύρισε, δείχνοντας
τὸν Λαγκάρντ, μὰς ἀκούει...

— Γαβριήλ, ἐξηκολούθησε ἡ
βασιλίσσα, ὁφώνοντας λίγο τὴν φῶ-
νὴν, ποῦ ἔδωκα ἡδὲν ἓνα ὠραίο ἐγ-
χειρίδιο... Ἀδριαν, θὰ ὄρθῃ σὲ
διαμέρισμά σου μιά λόγχην, μιά
γερεὴ καὶ μακρὰ λόγχην, ποῦ εἶνε
ἀξία γιὰ σένα. Γιατί πρέπει νὰ
εἶσαι ὁπλισμένος...

— Μιά λόγχην; ἐπιθύρισε ὁ Μον-
γκομερύ.

— Ἡ ὥρα πλησιάζει, σοῦ εἶπα!
Δὲν συμφωνήσαμε μαζί τὴν μεγα-
λὴ πράξιν, ποῦ θὰ δώσῃ σὲ μένα
τὴν ἐξουσία καὶ θὰ ἀνοίξῃ γιὰ σὲ
νὰ τὸν δρόμον πρὸς τὴν τύχην;

«Ὁ Μονγκομερύ ἐκλονίσθηκε, κα-
ταληφθεὶς ἀπὸ τὸ γέλιο.

Εἶχε καταλάβει!

«Ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴν ἐκείνην νύκτα,
ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρχε ἡ
γέννησις τοῦ παιδιοῦ ποῦ ἐπρόκει-
το νὰ παρῇ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐρρί-
κου ΙΙΙ, ὁ Μονγκομερύ εἶχε μαν-
τεύσει τί ἦθελε ἡ Αἰκατερίνη καὶ
τί ἐπρόκειτο νὰ τοῦ ζητήσῃ μιά
μέρα!

Γιατὶ ἄρα γο τοῦ εἶχε δώσει ἓνα
ἐχειρίδιο ἀπὸ καθαρὸ ἀσάβιν;

«Ἐπειτὰ, μετὰ τὸν καιρὸ, ὁ ἐφι-
αλτὴς εἶχε ἐξαφανισθῇ. Τὰ χρόνια
εἶχαν κυλήσει τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τὸ
ἄλλο. Ὁ Μονγκομερύ εἶχε ἐλπίσει
ὅτι ποτὲ πιά δὲν θὰ ἐγίνετο λό-
γος γι' αὐτόν. Καὶ νὰ ποῦ τὸν
ἐκτελοῦσαν χωρὶς οἶκτον. Ἀλλὰ...

«Ἐδῶκασι τὰ χεῖλ τῆς. Ἡ Αἰ-
κατερίνη ἐχαμογελοῦσε. Ὁ Λαγκάρ-
ντ ἀκούει ἀδιάφορος. Δὲν εἶχε
καταλάβει ἀκριδῶς περὶ τίνος ἐ-
πρόκειτο. Ἡ βασιλίσσα ἐστράφη
πρὸς τὸ μέρος τοῦ. Ἐξακολούθη-
σε νὰ μιλᾷ στὸν Μονγκομερύ, ἀλ-
λὰ μετὰ τὸν ποῦ νὰ ἀκούγεται ἀπὸ
τὸν θάνατον.

«Ἐπιθύρισε:

— Κυρία, ἂν ἡ ζωὴ σὰς ἡμελεῖ
τὸ ἐπὶ παρουσίᾳ μου ἀπὸ ἐκείνου,
ὀρκίζομαι στὸ Θεὸ ὅτι θὰ τὸν
ἐκτελοῦσαν χωρὶς οἶκτον. Ἀλλὰ...

«

Το χρώμα τών μαλλιών σας

ΣΧΕΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΣΑΣ

Το χρώμα τών μαλλιών κάθε ανθρώπου και πρό παντός τών γυναικων, δεν σχετίζεται μόνο με την υγεία, αλλά και με τον χαρακτήρα, με την νοοτροπία και την ευαισθησία κάθε ατόμου.

Από τα χρονικά τών διαφορών ερωτικών δραμάτων αποδεικνύεται ότι οι ξανθές εκδίκονται σκληρά και με λεπτότητα, ενώ οι μελαχροινές ενεργούν διαισθητικά, αλλά πιο φανερά.

Η μελαχροινή συνήθειζε να υπερνικά τις καταπιέσεις της ζωής με ενεργητικότητα και να δημιουργεί ξανά τη ζωή της, ξεχνώντας το παρελθόν. Είτε ευερέθιστη μεγαλόψυχη και ελκρινέστερα ευαίσθητη, ενώ στην ξαθήνη τα αισθήματα αυτά είναι λιγότερο φανερά. Και η αιτία;

Αυτό συμβαίνει επειδή στις μελαχροινές είναι ζωηρότερη η κυκλοφορία του αίματος, είχε κάποτε ένας μεγάλος φυσιολόγος, ο Μπλάνκφοντ.

Ο επιστήμονας αυτός επειραματίστηκε με πληθός γυναικών όλων τών αποχρώσεων, έμελετσε τις αντιδράσεις του κυκλοφορικού των συστήματός και του δέρματός των, τη σωματική τους κατάσταση, την υγεία κλπ. Και από τα πειράματά του αυτά μπόρεσε να καταρτίσει τον παρακάτω πίνακα που μας φανερώνει την σχέση μεταξύ του χρώματος τών μαλλιών και του χαρακτήρος κάθε γυναίκας.

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ

Μαλλιά μαύρα, λεία και πολύ άραια; Πνεύμα ανεξαρτησίας. Ίκανή στο να διατάξει, αν παραστή ανάγκη. Άνωτέρα αντίληψη, οικονομός, αποφασιστική εύκολα και πολύ. Άγαπάει τα μαθηματικά και τα τυχερά παιχνίδια. Κάτω από μίαν αυστηρή και σθερνή εξωτερική εμφάνιση, δεν έχει παρά μία μόνον επιθυμία: να την αγαπούν.

Μαλλιά σχεδόν μαύρα και λεία: Σθερνή, αγαπάει την αληθινή κομψότητα, είναι γυναίκα του κόσμου και καλή οικοδέσποινα. Σταθερό πνεύμα, δεν αγαπάει τους κλονισμούς τών παθών. Λογική, πιστή, συχωρεί σχεδόν πάντα και δεν κακολογεί πολύ τις φιλονεικίες της.

Μαλλιά βαθύκαστανα: Εύγενεια, στον έρωτα. Δεν φιλοδοξεί παρά την οικογενειακή ευτυχία, είναι σύζυγος άφωσμένη, καλή προς τους ταπεινούς, εμπνέει συμπάθειαν, είναι χαριτωμένη, φαιδρή, γελαστή. Δεν υποφέρει τη μοναξιά.

Μαλλιά καστανά με χρυσές ανταύγειες: Άγαπάει τις διασκεδάσεις, τις περιπέτειες και τα διανοητικά παιχνίδια. Ξέρει την έπιρροή της συνειδήσεως και της τρυφερότητας στους άνδρες και την εκμεταλλεύεται κα ταλλήλως. Περιέργη, λιγυρή, κάπως επιπολαιά και φλύαρη.

ΞΑΝΘΗ

Μαλλιά μαλακά, χρυσά και κασταρά: Δύσκολη στον έρωτα, συνδυάζει τη χάρη με την αντίληψη. Είναι σθερνή, γελαίει σπάνια και γι' αυτό είναι συχνά παραγνωρισμένη.

Μαλλιά ανοιχτόχρωμα και άραια: Λίγο φαντασιόπληκτη, ανακατεύει το όνειρο με την πραγματικότητα. Παρασύρεται εύκολα προς το καλό ή προς το κακό. Είναι κοιμητή και θα γινόταν επικίνδυνη αν δεν την εμπόδιζε η τεμπελιά. Άρκετα γοητευτική, αγαπάει τα μακρινά ταξίδια και τις εκδρομές. Δεν συνδέεται με ανθρώπους που έχουν επάγγελμα πολύ συνηθισμένο. Προσηλώνεται όμως απόλυτα στο σπίτι και στην οίκογένειά της, όταν ένας ισχυρότερος χαρακτήρας κατανικήσει τις δικές της κλίσεις.

Μαλλιά κοντά και ανυπότακτα: Της άρεσουν τα πλούτη. Άγαπάει λίγες μηχανορραφίες και μέτρια την εργασία. Άπατά εύκολα τον άνδρα. Ειρωνεύεται όλον τον κόσμο. Προσποιείται πως έχει πνεύμα δύναμης, ενώ κατά βάθος είναι δειλή και φοβισμένη. Ξέρει να υποτάσσεται τον άνδρα που κρίνει αξιόν της και τον όποιον αναγνωρίζει αληθινά ανώτερον.

Μαλλιά σταχτιά και λεία: Νευρικό σύστημα πολύ ευαίσθητο. Άγχιζει τη φύση. Είναι υποταγμένη στον έρωτα. Οι κλίσεις της την σπρώχνουν προς τη νομαδική ζωή. Είναι εξαιρετικό μέντιουμ, ενδιαφέρεται με πάθος για τις αποκρυφές επιστήμες. Οι οικογενειακοί δεσμοί είναι ένα άρος γι' αυτήν. Περνάει τη ζωή της επιθυμώντας άλλα πράγματα από κείνα που έχει.

ΚΟΚΚΙΝΟΜΑΛΛΟΥΣΑ

Μαλλιά κόκκινα σκούρα, κασταρά και σκληρά: Εύξεστη, όποια, γιμένη ωστόσο στο καθήκον της, θαρραλέα, με ανοιχτή καρδιά, λίγο άποταμη, αλλά στοργική προς τους αδυνάτους. Ήρωϊκή συχνά, δεν φοβάται τον άνδρα.

Μαλλιά ανοιχτόκόκκινα, άραια και άτακτα: Άγαπάει την ανεξαρτησία, τις διασκεδάσεις, τα στοιχήματα, τα τυχερά παιχνίδια, τα διάσπασμα τών μικρών ελπίσεων τών έφημερίδων. Έκδικητική, υπερασπίζεται επίφοβα τον έρωτά της. Άγαπάει την καλοφαγία και τα βίαια πάθη.

ΤΖΕΝΕ ΤΕΝΤΕΣΚΟ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΓΚΕ.Ι.ΜΠΑ

Η Καρόλ Λομπάρντ, σύζυγος του Κλάρκ Γκέμπλ από καιρού, έγινε από την ημέρα που παντρεύθηκε, μία αξιοθαύμαστη οικοδέσποινα. Τελευταίως δέ έδηλωσε τα εξής:

— Δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου η κοσμική ζωή. Περνώ την ημέρα μου στο σπίτι, φροντίζοντας ακόμη και για τα λουλούδια του κήπου μου και το θρόνι. Πριν κοιμηθώ, διαβάζω άραια διέλιξη ή παίζω διάφορα κομμάτια στο πιάνο. Ο Κλάρκ λατρεύει την μουσική.

Πράγματι, η Καρόλ Λομπάρντ και ο Κλάρκ Γκέμπλ αποτελούν σήμερα το πιο άριστο ζευγάρι του Χόλλυγουντ, και, προς το παρόν τουλάχιστον, κάθε άλλο σκοπό έχουν παρά να χαρίζουν.

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Έχω την γνώμη, μάγκες μου, πως είμαι μάρκα εν τάξει κι' ιδέες έχω πάντοτε μη βρέξη και μη στάση.

Μιά, το λοιπόν, που φάνηκα μέχρι στιγμής άστοίδα, προτείνω να εκδώσουμε κι' εμείς εφημερίδα.

Λοιπόν, εμπρός καθέννας μας εις τα καθήκοντά του και μάλιστα καθέννας μας στην ειδικότητά του.

Έτσι περίπου σαν και μιάς ξεκίνησε κι' ο Διάκος κι' έγινε μέγας και πολύς και... τσάμικος ταμπάκος!

ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Θρασυδουλεύ, την γνώμην σου έγκρινω κι' έπαυξάνω και πρόθυμος τυγχάνω

να γίνω μέγας συντακτής, χρησιμωτάτης ύλης εν άλλους λόγους δηλαδή της... γυναικείας στήλης. Πριν όμως προχωρήσωμεν εις άλλην εργασία, σας κάνω μίαν πρότασιν τα μάλα θαυμασίαν. Φωτογραφίαν έμαυτην να θέσωμεν στο φύλλον δια να σαηνεύσωμεν το γυναικείον φύλον.

ΠΑΓΩΝΑ

Τη γνώμη του Θρασύδουλα παιδί μου την έγκρινω και δέχομαι μετά χαράς, συντάχτισσα να γίνω.

Για την εφημερίδα μας ό,τι μπορώ θα κάνω, μα πρέπει να δολέψωμε στο φύλλο και τον Γιάννο, γιατί δεν πρέπει στο χωριό να κάθεται ιονάχος...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Αυτός θα γράφει τ' άρθρα μας, έρ' όσον είναι... Βλάχος!

ΖΑΜΦΩ

Τις γειτονιές και τα στενά κάθε πρωί θα παίρνω και στην εφημερίδα σας τα νέα θα σας φέρνω. Πολλά κουσούρια θέβωκα της γειτονιάς μας ξέρω, μα θα φροντίσω, μερικά καινούργια να σας φέρω.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Αν έχω έσένα, οέ Ζαμφώ, ποσώς δεν άμφιβάλλω πως δεκά... παρατήρηματα κάθε πρωί θα δώλω.

ΣΟΥΣΟΥ

Την Κοσμική την Κίνησι θα γράφω κάθε μέρα κι' αυτές που διακρίνονται σε κάθε μία «πρεμιέρα».

Θα γράφω για τις κοσμικές, τις «έξαντρίκ» κυρίες και για τις τσοκαρίες

— κοινώς για τα τσουλιά— και στην Μονταίν (Συναδινού) θα δάλω τα γυαλιά.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Σουσουκά μου, ξεγηθήκες στην τρίχα και μαγκιόρρ, κι' έτσι θα δγάλουμε πολλά άπ' τ' άπλυτα στη φόρα.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Έγώ σ' εφημερίντα μας θα γράφω ιστέ με ζήλο και μιά και Σουρπούτσια μου μού ντίνει ταχτικά

μπουνιές, γραθιές και ζύλο, θάμαι συντάχτης ειδικός να γράφω... αθλητικά!

ΣΜΑΡΗΣ

Έγώ που γράφω ταχτικά, τούτέστιν κάθε μέρα για πράγματα του μέλλοντος και δη για τον άέρα.

για φούσκες, αερόμοξες, ταξί, αερομπίουσια, για χιλίες... αερότριχες και για τ' αερομούσια, θάμαι καθ' όλα ειδικός, ή μάλλον άπ' τους μόνους που κριτικάρουν... ποίηση και ποιητές συγχρόνους!

ΧΟΝΤΡΗ

Η σημερινή σας έμπνευση, αφάνταστα μ' άρεσει και θέλω να με δάλετε σε μιά σπουδαία θέσι.

Προτείνω ν' αναθέσετε σε μέναν ειδικός της μουσικής της... έλαφράς να γίνω κριτικός.

Θα κριτικάρω δηλαδή, τα έλαφρά τα έργα, γιατί κι' εγώ είμ' έλαφρά κι' άδύνατον σά βέργα.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Βρέ σύ, παράτα τα λιμά και τα...παχειά τα λόγια για κριτική της μουσικής θα στείλωμε τον...μπόγια.

Έσένα θα σε πάρουμε, μιά κι' έχουμε πειστήριον, μέσ' στα τυπογραφεία μας αντί για... πειστήριον!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Η ζωή στο Χόλλυγουντ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΓΕΙΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΑΣΦΑΛΩΣ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ:

... Η Τζόαν Κράουφορντ είναι ο άσπρη τόν όποιον μιμούνται περισσότερο.

... Η Μέττυ Κάιημπλ (σύζυγος του Τζαίку Κούγκαν), έχει το ωραιότερο πρόσωπο.

... Η Γκρέτα Γκάρμπο παίρνει τον μεγαλύτερο μισθό του Χόλλυγουντ.

... Ο Ρόμπερτ Ταίηλορ λαμβάνει το άφθονότερο ταχυδρομείο.

... Η Σιρλέν Τέμπλ έχει τις μεγαλύτερες εισπράξεις.

... Ο Άδολφος Μανζού είναι ο κομψότερος ήθοποιός.

... Η Μαίρη Μάκ Καίη έχει τα μικρότερα πόδια.

... Η Καίη Φράνσις είναι η κομψότερη ήθοποιός.

... Η Ουέντα Μπάρρυ έχει την μικρότερη μέση.

... Η ύψηλότερη ήθοποιός είναι η Γκαίηλ Πάτρικ.

... Ο Γκάρρυ Κούπερ είναι ο πλουσιότερος άνδρας.

... Η ωραιότερη ήθοποιός είναι η Άννιτα Λουίτζ.

... Η Φρόνσις Ντίντ είναι η πιο συνεσταλμένη.

... Η Ίλντα Μάσσευ είναι η περισσότερο προικισμένη να γίνη άσπρη.

... Η Μαίρη Πίκφορντ υπήρξε η πλουσιότερη καλλιτέχνης του κόσμου.

... Ο Τσάρλυ Τσάπλιν είναι ο πλουσιότερος άσπρη.

... Η Τζίντσερ Ρότζερς η καλύτερη φίλαθλος.

... Η Κάθριν Χέμπριουρν η πιο πρωτότυπη και ιδιότροπη δευτέτα.

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΤΟΥΣ ΟΝΟΜΑΤΑ

Βαρθάρα Στάνγουικ = Ρόμπερτ Στήβενς.

Άννα Στέν = Άνζοδκα Στένσκυ.

Σύλβια Σίβνευ = Σύλβια Κράκοβ.

Άνν Σέρινταν = Κλάρα Λού Σέρινταν.

Τζίντσερ Ρότζερς = Βιρτζίνια Μάκ Μάθ.

Ρίτζ Μπρόνερς = Άδελφοί Ζοσσέν.

Μαίρη Πίκφορντ = Γκαίηλντς Σμιθ.

Ραμόν Νουάρρο = Ραμόν Σαμιανέγκος.

Πάολ Νέγκρι = Άπολλώνια Σαλντέκ.

Πάολ Μισόνι = Μισόνι Βεϊσενφφοντ.

ΚΑΡΙΕΡΕΣ ΠΟΥ ΑΠΕΤΥΧΑΝ

Ο Άδολφος Μανζού ήθελε να γίνη μηχανικός, άλλ' άπορρίφθηκε στις εξετάσεις του πρώτου έτους. Άργότερα έγινε κερμαριέρης και κατέληξε να προσληφθή ως φιγκυράν, για να εξελιχθή γρήγορα σε... γότα της όδους.

Η Καρόλ Λομπάρντ ήταν σχεδιάστρια, αλλά δεν κατόρθωσε και πολλά πράγματα.

Η Νόρμα Σίρρερ έκανε την δημοσιογράφο και της άρεσε ν' γράφει μυθιστορήματα άπονομικά ή περιπετειώδη. Η άραιότερη περιπέτεια της όμως ήταν η πρόσληψις της στον κινηματογράφο από τον περιφημο σκηνοθέτη Τρέιγκ Τάλμπεργκ, που έγινε άργότερα σύζυγός της.

Η Κωνστανς Μπέννετ είχε αποφασίσει να γίνη μόδιστ. Η μοίρα όμως της προώρισε να φορή τις άραιότερες τσαυλέττες του κόσμου αντί να τις κατασκευάζη μόνη της.

Βλέπετε ότι άλλωώς άρχισαν και άλλοι κατέληξαν οι διάφοροι ήθοποιποι που θαυμάζουμε σήμερα στην όθον. Πιστεύουμε όμως ότι κανείς άπ' όλους αυτούς δεν νοσταλγεί την παλιά του δουλειά.

ΠΟΤΕ ΕΓΓΕΝΝΗΘΗΚΑΝ

Νίκ Πάουελ: 16 Νοεμβρίου 1904.

Μέλσων Έντν: 29 Ιουνίου 1901.

Μπέττυ Νταίβις: 5 Άπριλίου 1908.

Άνζωλ Χουσσάρντ: 24 Άπριλίου 1893.

Ντάννα Ντάρμυτ: 4 Δεκεμβρίου 1922.

Λιλή Πόνς: 17 Άπριλίου 1904.

Σπέν Λωρέλ: 16 Ιουνίου 1895.

Όλιβερ Χάρντν: 18 Ιανουαρίου 1892.

Χέρμπερτ Μαρσάλ: 23 Μαΐου 1890.

Τζωρτζ Μπρέντ: 15 Μαρτίου 1904.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΣΤΑΡ

... Η Σιμόνη Σιμόν επειδή έρωτεύθηκε έναν σκηνοθέτη, ή μάλλον, επειδή ο σκηνοθέτης έρωτεύθηκε την Σιμόνη Σιμόν.

... Η Τζόαν Κράουφορντ επειδή είχε γάμπες τόσο άραιες, που η κούσαν σε κάθε διαγωνισμό αισθητικής ή χορού.

... Η Τζίν Χάρλσον, τυχαίως, έπαίξε σε μιά φιλανθρωπική θεατρική παράστασι έντελώς άρσεντεχνικώς. Προηγουμένως, ποτέ δεν είχε σκεφθή τον κινηματογράφο.

... Η Μαριλένα Ντήτριχ επειδή την συνήντησε στην Γερμανία ο Γιόζεφ φον Στέρνμπεργκ, ο όποιος την ανέκαλυψε και την έλκασάρι άργότερα στην Άμερική.

... Η Γκράις Μορ επειδή το είχε θέσει σκοπόν της ζωής της να απέφασσε να μην υποκύψη προτού έπιτύχη, πρώτα στο τραγούδι και ύστερα στην όδον.

... Η Νόρμα Σίρρερ επειδή παντρεύθηκε τον σκηνοθέτη Τρέιγκ Τάλμπεργκ, ο όποιος και την ανέδειξε.

... Η Κλωντία Κολμπερ έηγε από την Γαλλία στην Άμερική και έπέτυχε στον κινηματογράφο επειδή το... ήθελε!

Περιστόν όμως να πούμε ότι καμιά από αυτές δεν θα κατόρθωνε να φθάση στο σημείο αυτό αν της έλειπε το ταλέντο.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

Κουκουλάρικα

Τώρα, Μανιά, τρόπον τινά Που ζέστη άρχισε ξανά! Τα κουκούλα— και τα λινά Να μου τα σιδερώσης... Θέλω, κι' αυτό με συγκινεί. Να βλώ κομψός στην Κοινωνία— Νάγω έμφαντα θερμή Και να με καμαρώσης!...

Δέ σου μιλώ δερσεέ, Με κοντομάνικο ζερσε— Θα έχω το λαισσε - πασσε Μέσα στη συνομπασία Κι' όταν λευκός άμολυθώ Και στου Ζοννάρ θα ξηγηθώ. Σε τρεις καρέκλες θα άπλωθώ Έτσι για φασαρία!

Θα πάψω νάμαι κουτσαβά— Παπούτσι δίχρωμο θα δά— Και θα με δής κουτσά - στραβά Να κάψω και καρδούλες Και σαν καμάρι σου κρυφό Όταν θα είμαι κομψιλά Βερμούτ θα πίνω με σιφά— Και παρατώ τις δουλες!...

Γρώγεται ο κόσμος με λιμά Κι' αν είσαι και γερό κουμά— Σε βλέπουν τι καπνό φουμά— Μονάχα έκ του ρούχου... Κι' αν είχες παρελθόν ληστού. Τό κουκουλάρικο κοστού— Έκατονμυριούχου!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Λούσσα

Κι' εγώ, ρέ Βάγγο, προσπαθώ Κάπως να τροποποιηθώ Και στου Ζοννάρ ν' άμολυθώ Κομψότατη κι' άραιά, Και λογαριάζω από σκοπού Νάχω φελόσολο παπού— Να μας ζηλεύουν που και που Σαν δγαίνομε παρέα!...

Είς το παπούτσι ο φελλός— Δεν σου τα λέω άφελώς— Άδάντα δίνει κι' άσφαλώς Σε κάνει πιο «κυρία»... Και θα το ξέρης πρό πολλού Πως έχει τσόκαρα εκς φελλού Κι' ή πλύστρα μες ή Μιχαλού Και ή κουτση - Μαρία!...

Άκου λοιπόν, Βάγγο, λεμέ, Θα δάλω κι' ένα έμπριμέ— Και το μαλλί μου το θαμμέ— Θα το τυλί— σε δίχτυ Έφάσον είναι του συρμού Κι' αν θέλεις, Βάγγο, ένθυμού Πως θα ξηγιέσαι μετ' έμού Ζοννάρ μέχρι ξενυχτί!

Πρέπει νομίζω, βρέ παιδί, Να πάψω νάμαι κουμουδι Και όποιο μάτι κι' αν με δξ Να πέφτη λιγωμένο Να δη ο κόσμος και να νοιώ— Ότι ο Βάγγος κι' ή Μανιά Βάλαν στη μάπα τους νιονιό Και ζούνε μ' άλλο τράινο!...

Η ΜΑΝΙΑ

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

23ον (τελευταίον)

Έχασε το χέρι της η Κρινώ στη δυνατή φούχτα του άνδρός της, σαν να ήθελε να τον προστατεύσει, σαν να ζητούσε προστασία. Και η πόρτα άνοιξε. Και ενώ με τα μάτια με γαλαζωμένα εκύτταζαν και οι δύο στην πόρτα του σαλονιού, η φωνή του τριού που ήταν έτοιμη να ακουστεί από τα χείλη της Κρινώ έβγαλε έναν πνιγμένο λυγρό χαράς. Γιατί αντί ν' αντικριθεί τις άγριες μορφές των αστυνομικών που φοδόναν, είδε στο κατάφωτο, όμορφο, γελαστό, τον 'Αλέξανδρο, τον αδελφό της. Και πίσω του, άριστοκρατική, λεπτή, με την ανασταλτική όμορφιά της, στεκόταν η Ραλλού.

Η συγκίνησή έπνιξε όλες τις φωνές κάμ-ποσης ώρας. Πρώτος έμεινε ο 'Αλέξανδρος. Δεν μύσ περιμένετε, έ; Κρινώ, φίλησε τη νύφη σου! Κωνσταντή, εύχιστο μας να ζήσουμε. Παντρευθήκαμε προχθές.

— Και θα μείνετε εδώ; — Ναι, λογαριάζω να έγκατασταθούμε εδώ. Αποκρίθηκε ο 'Αλέξανδρος. Έχω επιθυμία, Κωνσταντή, να έργασθω και έγω για τη μεγάλη ιδέα. Θέλω να είμαι κοντά σου...

— Έμαδες πως έπιασαν τον Ρήγα; — Ναι... Αν υπάρχει κίνδυνος, θέλω πιδ πολύ να είμαι κοντά σου.

Τάκουσε αυτά τα λόγια η Κρινώ, μα τώρα δεν της έκαναν τόση φρίκη.

Κρατώντας σφιχτά τη Ραλλού στην άγκαλιά της, έφώναζε με λυγμούς ετυχίας: — Να ζήσετε, νεφούλα μου. 'Ω, θα μείνεις μαζί μου... Θάχω συντροφιά... θάχω γυναικα κοντά μου...

Δάκρυα ανέβηκαν από στα μάτια της νεόνυμφης, δίχως να ξέρη καλά γιατί.

Ψιθύρισε: — Κι' έγω το νοιώθω εύτυχια να είμαι κοντά σου, Κρινώ... Τρέμω τη μοναξιά. Και φαντάζομαι πόσο μόνη θα ήσουν... 'Αν είχες θεία ένα παιδάκι...

Στη λέξη αυτή, ο Κωνσταντής και η Κρινώ κυττάχθηκαν. Ένα εύτυχισμένο χαμόγελο ήρθε να φωτίσθ το πρόσωπο της Κρινώ. Πήρε τη νύφη της από το χέρι, και ενώ οι δύο άνδρες ακολουθούσαν, τους ώδηγησε στο πλαγινό δωμάτιο.

Έκει, σε μία γωνιά, μία άσπρη δαντέλλα σαν σφρό... Μία παιδικτική κούνια... Σιγά! Ψιθύρισε η εύτυχισμένη μονούλα. Κοιμάται...

— Κρινώ! Είσαι μητέρα; — Η φωνή του 'Αλέξανδρου ήταν θραχνή από τη συγκίνηση.

— Είπε ακριβώς ενός μηνός η κορούλα μας, αποκρίθηκε ο Κωνσταντής με χαμόγελο. — Ένός μηνός κιόλας! Τότε όπου και να είνε, θα την θαφτίσουμε, είπε χαρούμενη η Ραλλού. Έγω θα είμαι νουνά της, αν θέλεις...

— Έοθ θα την πάρης από την κολυμβήθρα αν θέλεις, είπε η Κρινώ εαφνικά σοξά. — Μα πάναμά της το ξέρωμε κιόλας.

— 'Α, διαλέξατε; Και πώς θα την όνομάσετε; — Έρατά! Αποκρίθηκε η Κρινώ άχνά. Στο όνομα αυτό, τα μάγουλα του 'Αλέξανδρου έκοκκίνισαν.

— Ο Κωνσταντής όμως είπε με ένθουσιασμό και με συγκίνηση.

16

Ειδησούλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΕΡΟ ΘΗΛΑΣΤΙΚΟ

Στην 'Ισπανία γίνονται δοκιμές έκτρο-φής του κάτοικου της Χιλής, ενός ζώου, που ζή στη φυσική του κατάσταση μόνο στη Χιλή και του οποίου το τρίχωμα δίδει άριστης ποιότητας καστόρι. Το ζώο αυτό, του οποίου το μήκος φθάνει μέχρις έ-νός μέτρου από του πύγους μέχρι του σ-πρου της ουρής, είναι από τα πιο παράδο-ξα θηλαστικά. Είναι το μόνο, που οι μαστοί του έρρισκονται επάνω στη ράχη εκατέρωθεν της σπονδυλικής στήλης. Χάρης στη θέσι αυ-τή των μαστών, η μητέρα μπορεί να φέρη μαζί της τα θηλάζοντα τέκνα της και όταν ακόμη έρίσκειτα μέσα στο νερό.

Ο ΓΙΓΑΣ ΤΩΝ ΑΝΕΛΚΥΣΤΗΡΩΝ

Ο ισχυρότερος άνελκυστήρ του κόσμου έρίσκειτα σ' ένα ούρανοδότη του Σικά-γου, μέτριου σχετικής ύψους. Ο ούρανοζυ-στης αυτός είναι τεράστιο γκαράζ αυτοκι-νητών με 18 όρόφους. Ο άνελκυστήρ του είναι τοποθετημένος στο κέντρο της οικοδο-μής και μπορεί ν' αναδιβάσθ 24 αυτοκι-νητα συγχρόνως τοποθετημένα σε κάθετες σειρές το ένα επάνω στο άλλο και επάνω σε ιδιαίτερο δάθρο το καθένα. Ο άνελ-κυστήρ ανυψούται με μικρή ταχύτητα με-χρις ότου τοποθετηθούν μέσα σ' αυτόν και τα 24 αυτοκίνητα. Μέσα στον ούρανο-ζύστη υπάρχει θέσις για 1.200 αυτοκίνητα.

ΜΙΑ ΔΙΑΣΗΜΗ ΠΤΗΝΙΑΤΡΟΣ

Η μίς "Έθελ Λάουρα, πτηνίατρος στη Μέμφιδα της πολιτείας Τένεσσ, όταν ήνω μέναν Πολιτεία θεωρείται σήμερα η μεγαλύτερη έπιστήμων στο είδος της. Αφού έ-ποιδάσε όρνιθολογία στη Γερμανία, έπι στρέφοντας στην πατρίδα της, επένεψε δικές της μεθόδους για την θεραπεία δια-φόρων νόσων των πουλιών, που ως τώρα έθεωρούντο άνιτες. Στην κλινική πτηνών, που ίδρυσε στο Τένεσσ, νοσηλεύονται κά-θε χρόνο πέντε χιλιάδες πουλιά, που μετα-φέρονται εκεί άπ' όλες τις πολιτείες. Η μίς "Έθελ θεραπεύει, όπως γράφουν τ' α-μερικανικά φύλλα, την πτώσι των πτερών των πουλιών, αφού ανέκαλυψε ότι η πτώ-

— Έρατώ, θέβαια... Γιατί αν έχω σήμε-ρα τη γυναίκα μου, αν είμαι εύτυχισμέ-νος, το όφειλω στην θούια αυτής της κοπέ-λας.

— Ναι, έφέρθηκε αλάνη σαν ήρωίδα, το ξέρω, ψιθύρισε η Ραλλού.

— Το όνομα αυτό πρέπει να μείνη στην οι-κογένειά μας, σαν έμμελημα μιάς μεγάλης ψυ-χής, είπε ο Κωνσταντής.

Η Κρινώ έκοκκίνισε και κατέβασε τα μάτια. — Όλοι θεωρούσαν την Έρατώ μάρτυ-ρα. Η μόνη που ήξερε το μυστικό, το φταίει-μό της και μετά την εξέλιξή της, ήταν αυ-τή. Μα αυτή τη συχωρούσε.

Η άσχη έπεσε ακόμα άλύπητη στους θουρκωμένους δρόμους. Μα τώρα πιά η Κρι-νώ δεν ένόμιζε πως έσταζαν οι στάλες μέσα να δεν ένόμιζε τις παγωμένες. Θωρώντας το στην καρδιά της, έπαιζε με τις μικρο-μυρ κωμωμίες σφιγμένες, τριγυρισμένη α-σκοπικές γροθιάς της, με την χαρά της γυ-πο τούς δικούς της, με την χαρά της γυ-πο τούς δικούς της, ένοωθε πως θα μπο-ναικείας συντροφιάς, ένοωθε πως θα μπο-λαστό πρόσωπο που του άρεσε και να παρουν-σιάζεται ανάμεσα στους φίλους του, σαν καπετάνισσα, σαν άφοδη ήρωίδα.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
Κορυδαία Αθνασπου 241

ΕΡΩΣ, ΕΡΩΣ

★ Ο Έρωτας είναι δροσιά του ούρανοδ που ανασταίνει την καρδιά.

★ Δεν υπάρχει καλύτερος έπαινος για τη γυναίκα από του να μη συζητούν γι' αυτήν.

★ Όταν σβόσουν τα θέληγτρα μιάς φί-λεσχής γυναίκας, τότε και αυτή είναι πιά ένας νεκρός.

★ Όσο εοδεύεται η άρετή της γυναίκας, τόσο η φήμη της μεγαλώνει.

★ Ο άληθινός παράδεισος δεν είναι στον ούρανο, αλλά επάνω στα χείλη ενός αγαπη-μένου προσώπου.

οις όφειλεται σε κάποιους άδένους του που-λιού. Το αντίδοτο είναι μικρές δόσεις ψω-μιού και θουτύρου κάθε τρεις ώρες. 'Επί-σης θεραπεύει την πνευμονία των καναριών με άτμούς, που διέρχονται από στρώματα άμμου.

Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΓΑ'Ι'Ν Σ

Στις 'Ινδίες υπάρχει μία θρησκευτική αίρεσις της οποίας οι όπαδοί έχουν καθήκον να μη προξενούν κακό στα ζώα. Έκεί-νοι που άφειρουν τη ζωή ενός ζώου, έρω και αν αυτό είναι επιβλαβές, διαπράττουν άσυγχώρητο άμάρτη. Η αίρεσις αυτή, που λέγεται αίρεσις των Γα'ίν, άριθμεί χι-λιάδες όπαδών, στις νότιες ιδίως έπαρχίες προς μεγάλο όφελος των πόλεων. των ο-ποιών αναλαμβάνουν δωρεάν την καθαρότη-τα. Κάθε Γα'ίν, δγαίνοντας από το σπίτι του, κρατεί μαζί... ακούπα, με την όπολη καθαρίζει το έδαφος, για να μη πατήσθ το έντομο, που τυχόν θα συναντήσθ στον δρόμο του.

ΤΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Το ακριβότερο, αλλά και περιεργότερο ξενοδοχείο του κόσμου θρίσκειτα στην 'Α-φρική. Αποτελείτα από όκτω εύλινα δω-μάτια γύρω από τον κορμό ενός όψηλού δένδρου. Τα δωμάτια θρίσκονται σε ύψος 52 μέτρων από του έδάφους και πρό του-ών υπάρχει μία βεράντα, από την όποιαν οι έντός του ξενοδοχείου θλέπουν τα θη-ρία να περνούν. Οι πλάτες του μοναδικού στο είδος του ξενοδοχείου αυτού πληρώνουν 6000 δρασμές για να κοιμηθούν σ' ένα δωμάτιο μία νύχτα. Στο ξενοδοχείο θβα-νουν τις άπογευματινές ώρες με θωρακι-σμένα αυτοκίνητα και άναχωρούν στις 9 το πρωί.

ΤΟ ΤΑΧΥΤΕΡΟ ΤΕΤΡΑΠΟΔΟ

Κατά την γνώμη των έξερευνητών της ζουγκλάς, το ταχύτερο τετράποδο είναι ο Γκεπάρ. Ένα είδος λεοπαρδάλειος, που τι-θασάσεται εύκολα έαί χρησιμοποιείται στα κυνήγια αντί σκύλου. Ο Γκεπάρ μπορεί να διασχίση έβδομημια χιλιόμετρα με ταχύτητα έκατό μέτρων κάθε πέντε δευτερό-λεπτα. Έχει έκτός από την εύκινησία και την δύναμη των αλουργιδών και την άφο-σίσει του σκύλου προς τον κύριόν του. 'Ανακαλύπτει με την όσφρηση, όπως ο κύ-λος, το θήραμα και δρμύνεται ως θέλος το συλλαμβάνει για να το παραδώσθ στους κυριούς του. 'Ως φιλάλας των ποιμνίων υπερέχει του σκύλου, γιατί ο Γκεπάρ είναι πολύ ισχυρότερος και ταχύτερος.

Το λακρινί του ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Παραξηγήθηκα σφοδρώς, με μάγκες μου προχθές, και παρά λίγο νάδινα και φάπες σούρουχτες. Παραξηγήθηκα με μία πρό χρόνων δεσποινίδα καθ' ότι μούπε κάτι τις που μούστριψε η θεία.

Μούπε πως ήταν άρρωστη τρεις μέρες στο κρεβάτι και δεν μπορούσε διάδωξή να κλεισθ ούτε μία.

Τρεις μέρες δεν ξεπόρτισε καθόλου από το σπίτι ούτε και θύγικε στην αλλη, γιατί είχες λέει...κουκίτη.

Καταλαβαίνετε; λοιπός, πως έγινε μπουρτί και μονομιάς της άπαντά; Τι λές, με καφεκούτι;

Μωρή για ποιδν τον πέ-τον Θράσο τον μαγκιτή και κάθεσαι και τσσ... (μπαίνεις) πως έβγαλεις κουκίτη;

Τώρα, μωρή, που γέρα- (σε) κουκίτη γνάψεξ τωρα; 'Αλλ' εύτυχώς έπρόλαβε και μούκοψε τη φόρα.

Αμέσως μού έξηγησε, με άλλους λόγους ήτοι πως τρώει...κουκί (σημειώ-σε) και πάσχει από... (κίτη)

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ Σ

17

Η λεπτή ΑΠΟΣΤΟΛΗ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μετά από μία τρομερή νύχτα άπνιγας, η 'Υδων Φεντία, μόλις έξημερωσε, έκάθισε στο κρεβάτι της και άρχισε να κλαίη με λυγμούς. Κάτι της έλεγε μέσα της, πως το τέλος της έπλησίαζε.

Έχαν περάσει σχεδόν έξη έβδομάδες από τότε που άναγκάσθηκε να έγκαταλείψη την σκηνή για να άναπαυθθ, στο μεσουραήμα της όδξης της, προτού μάλιστα τελειώσθ η θεατρική σαιζόν. Παρ' όλες τις διαθεσάει-σεις του καλού της γιατρού Μερντάλ, δεν έβλεπε να θεραπεύεται. 'Αντίθετα, κάθε ήμε-ρα φαινόταν να γίνεται και χειρότερα, να γερνάη και ν' άδυνάτιζθ.

Αν και ήταν θεσάια για την έπιστημονική αξία που γηραιού φίλου της, μέσα της παρα-πονιόταν για την άνικανότητά του να την κα-λύ γρήγορα καλά. Και όμως ήταν τόσο κα-λός αυτός ο Μερντάλ! Την έπισκεπτόταν τα κτικνόντα κατά το διάστημα της σκληρής αυ-τής δοκιμασίας!... Χωρίς τις συμβουλές του, χωρίς την ένθάρρυνση που της έδινε, άσφαλώς θα είχες άυτόκτονείσαι.

Ο Μερντάλ από την εξέτασί της δεν άργησε να καταλάβη ότι η δυστυχισμένη ήταν χαμέ-νη: χωρίς να το ξέρη ένας καρκινος την κατέ-τρωνε σιγά - σιγά, ενώ εκείνη είχε μείνει έσοθή μπροστά στα τρομερά μαρτύρια που ύπεφερε.

Είχε έξαντληθθ πολύ και μη ξέροντας, α-πέβιδε στην κόπωση την κατάρτασή της. Χρειά-σθηκε μία δόκιλη έβδομάδα στον Μερντάλ για να την πείσθ να πάρη μιάν άδεια και ν' άναπαυθθ. 'Αυτόσο έφρόντισε να της κρύψθ την αλήθεια.

Ο Μερντάλ έσκέφθηκε ότι λόγω της άδυ-ναμίας που είχε γι' αυτήν, δεν μπορούσε να την παρακολουθθ όπως έπρεπε. 'Ετσι προφα-σιζόμενος ότι είχε πολύ έξαντληθθ λόγω της ήλικίας του, της ύποσχέθηκε να την συστήσθ σ' έναν παλιό του μαθητή.

Η 'Υδων, όπως όλοι οι άρρωστοι, φανταζό-ταν πως ένας άλλος γιατρός θα έκανε καλό, τερη διάγνωση και θα την έθεράπευε.

Η καλλιτέχνις παρυσίασθηκε πρωί πρωί στον γιατρό, όταν ακόμη εκείνος θρίσκόταν στο κρεβάτι. Η ύπνρετρία την ώδηγησε στο γραφείο και πήγε να είδοποίηση τον κύριο της. Ένώ περιμενε, κυττώντας τριγύρω της, άναπολούσε την εικόνα του Μερντάλ, καθι-σμένου μπροστά στο γραφείο του, όπου τόσες φορές είχε γράφει κάποια συνταγή γι' αυτήν.

Έτσι, το θέλημα της έπεσε σ' ένα κομμάτι χαρτί, που ήταν επάνω στο στυλόχαρτο.

— 'Α, έσκέφθηκε, άνυγέλλει την έπισκε-ψη μου στον μαθητή του!

Η περιέργεια, που δεν μπόρεσε να την κατανικήσθ, την έκαμε να σκύβη στο γράμ-μα και ν' άρχισθ να το διαβάσθ.

Εαφνικά, έγινε κάτωρη και παρ' όλιγο να λιποθυμήσθ. Το λακωνικό αυτό μπιλιέτο ήταν μία αληθινή καρδιάκη σε θάνατο.

— 'Α, έσκέφθηκε, άναπνιξέ μου φίλε. Έλεγε ο Μερντάλ, την δεσποινίδα 'Υδων Φεντία. 'Α, που την πρώτη εξέτασι θα πείσθες, δυστυ-χώς, πως δεν υπάρχει καμιά έλπις.

Το καίμενο το κορίτσι, που άγαπώ τόσο πολύ, δεν έχει παρά τρεις ήμερες ακόμη ζωής. Γλύ-κανέ της τις τελευταίες της ήμερες, ώστε να φύγθ από τη ζωή χωρίς να ύποφέρη πολύ.

Δεν άντέχω έγω να άρακολουθώ αυτή τη φοδερή άγωνία και σου άναθέτω αυτή τη λε-πτή άποστολή.

Σε τρεις ήμερες θα έτέλειωναν όλα.

Α, πόσο έτιμωρήθηκε για την άδίκριτη περιέργειά της!... 'Αυτόσο, εκείνο που την συγκινούσε περισσότερο άπ' όλα, ήταν ότι αν είχε άμφιβάλλει για την έπιστημονική αξία του φίλου της, δεν μπόρεσε ν' άμφιβάλλη για την άφοσίωσί του, την άπέραντη άφοσίω-σί του...

Σαν άκουσε το θάρυ όημα του Μερντάλ έπανακτώντας τη θέλησί της, έπηρε ένα γελα-στό όρος, γιατί ήθελε να κρύψθ όπωδότε από τον γιατρό ότι έβιάσασε το γράμμα του.

Ο Μερντάλ άνοιξε την πόρτα και άμέσως προσπάθασε να μαντεύσθ αν η δυστυχισμένη η 'Υδων είχε διαβάσει το μπιλιέτο.

Όλα ήσαν στη θέσι τους. Το πρόσωπο της ήθουποιού είχε τη συνηθισμένη του έκφρασι.

Ο γιατρός άναστέναξε από άνακούφισι. Η άνησυχία του διαλύθηκε. 'Αυτόσο, άνεπνευσε μόνον όταν μπόρεσε να θάλλθ το μπιλιέτο στην τσέπη του.

Μα από την ήμερα εκείνη η ύγεια της 'Υδων έχειρότερη και δεν μπόρεσε πιά ν' άφθου-τό κρεβάτι. Ήταν ένα συνεχές φοδερό μαρ-

τύριο. 'Ηξερε τώρα πόσο θα ζούσε.

Ο φίλος του Μερντάλ έπαι άπλάσασε το κατευαυστικό φάρμακα και τις ένεσεις της μορφίνης, για να της μετριάσθ κατά το δυνατόν το μαρτύριο των πόνων.

Αυτόσο, η 'Υδων έφρόντιζε πάντοτε να κρύβθ την ψυχική άγωνία που την κατείχε. 'Υ-πεδέχτο πάντοτε τον γιατρό με το χαμόγελο στα χείλη. Κάθε μέρα μάλιστα φαινόταν και πιδ εύθυμη. Για τον νέο γιατρό ήταν μία ήθικη ίκανοποίησις να βλέπθ την 'Υδων, να μην ύποφέρη τούλάχιστον ψυχικά. Μπορούσε να είναι ήσυχος ότι η λεπτή άποστολή την ο-ποιαν είχε άναλάβει, έπραγματοποιείτο. Η Φεντία θα έτέλειωνε τις ήμερες της ήσυχης άγώνιας την σκληρή πραγματικότητα.

Όπου, κάποιο έράδυ μέσα στο παραλήρη-μα του πυρετού της, η πλάνη του διαλύθηκε κατά όικτρά τρόπο.

— Όλα τελειώνουν σε λίγες μέρες, έλεγε η καλλιτέχνις, άνάμεσα στην άγωνία της... Και όμως ήθελα τόσο να ζήσω... να ζήσω για την τέχνη μου... κι' ακόμα να ζήσω για τον Μωρίς... Ναι, τώρα, θάθελα να ζή-σι και γι' αυτόν... 'Αχ, αυτό το γράμ-μα...

Ο γιατρός έμεινε σαν άπολιθωμένος. 'Α-στε λοιπόν ήξερε; Είχε διαβάσει το γράμμα; Μά τι έσήμαινε αυτό το 'θέλω να ζήσω για τον Μωρίς; Μωρίς έλεγαν αυτόν τον ίδιο. Τώρα έξηγούσε τι ήταν εκείνο που την έκανε όταν δεν έβλεπε να καταρθώνθ να κατανικά-κάθε σωματικό της πόνο και να φαίνεται τό-σο εύχαριστημένη. Η μεγάλη της τέχνη είχε άποτυπώθ έτσι και σ' αυτές τις ύστατες στι-γμές της ζωής της.

Η Φεντία έσδυσε μία μέρα, με το χαμόγελο στα χείλη. 'Ας την τελευταία της στιγμή, δεν θέλησε ν' άποκαλύψθ ότι έγνώριζε το τρο-μερό μυστικό, που ο Μερντάλ και ο μαθη-τής του, τόσο προσπάθασαν να της κρύψουν.

— Καίμενο παιδί, ψιθύρισε ο Μερντάλ αν-τικρύζοντας την στο νεκρικό της κρεβάτι. 'Εκείνα ότι μπορούσα για σένα. Το μόνο που έπέτχας, ήταν να σε άπαλλάξθ από το φοδερό μαρτύριο της άναμνήσης του θανάτου.

Και ο Μωρίς που τον άκουσε, δεν θέλησε να τον θάλλθ από την πλάνη του. Γιατί να λυπήσθ περισσότερο τον γερο κανηγητή του, με το να το άποκαλύψθ ότι αυτός στάθηκε άφορη για μάζη η 'Υδων όλη την αλήθεια, με το μπιλιέτο εκείνο μπιλιέτο;

Όπως θέλησε να λυκαήνθ τις τελευταίες μέρες της μεγάλης ήθουποιού, κάνοντας την να πιστέψθ ότι και αυτός την είχε άγαπήσει και να πεθάνη εύτυχισμένη, έτσι και για τον γιατρό η ίδια ύψηλή άποστολή που είχε άνα-λάβει, του επέβαλε να σωπάσθ και να ψιθυ-ρίσθ μοναχά:

— Δεν ένοιωσε ποτέ, κατηγητά μου, την πραγματικότητα...

ΛΕΟΝ ΝΤΕ ΤΕΝ ΣΟΥ

★ Ένας 'Αμερικανός διλόγος έκαμε τελευταίως μία έβιασμένη έγχαίρησι σ' ένα νεογνητό μωγάρι.

— Έκαμε δηλαδή τον ιστό που άναπτύσ-σεται κανονικά σε κέρατα και τον μετε-μόσχευσε στη μέση του μετώπου του ζώου.

— 'Ετσι, το μωγάρι απέκτησε σιγά - σιγά ένα και μόνο κέρατο, φυτρωμένο στο κέντρο του μετώπου του.

★ Υπάρχει ένα ζώον, που, όπως ο άν-θρωπος, όταν θέλλ να κατακτήθ την ώ-ραία του, της προσφέρει να πη κάτι.

— Είναι ένα είδος γρύλλου των δένδρων, εκ των όποιων το άρσενικό έντομο θγάει από μία κοιλότητα της πλάτης του ένα ο-γρό υπόγλυκο και προσκαλεί μετά το θη-λυκό να το ρουφήξθ.

★ Στη Σομαλία της 'Αφρικής, ύπαρ-χουν κάτι φάρια με περίεργες ήλεκτρικές ιδιότητες, που χρησιμεύουν στη θεραπεία πολλών περιπτώσεων πυρετού.

— Οι «στορ» του τόπου το ξέρουν αυτό και τα χρησιμοποιούν καταλλήλως.

— Βάθουν δηλαδή τον άρρωστο να έα-πλώθ σ' ένα τραπέζι τελείως άκίνητον και έπειτα περνούν επάνω άπ' όλο το σώμα του μερικά ήλεκτρικά ψάρια, που διατη-ρούν έπιτήδες μέσα σε μικρές σπέρνες.

— Ο άσθενής νιώσεται από τις άελεπάλ-ληλες ήλεκτρικές έκκενώσεις, τρέμει, κο-κκίζει... αλλά όπομειν στωικά το μαρ-τύριο.

— 'Επ' τέλος ύβρώνει, και χάνει τις α-σθήσεις. Όταν συνέρχεται, είναι πιά τε-λείως καλά.

300 ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Παγώνα μ', έπιστισμέ τσ' καρδιάκης μου (χώρας)

Έρωτικός κή αίσθηματικός είμι μακράν σ', κή όμως αλ συγκινωνία μας, σ' όνειρού ώρας, πάντοτ' είν' έν τάξ' προς προφανή χαράν σ'.

Ειδήσεις σου δεν έχω εκ Κολοκυθίου, κί' άνησυχώ μήπως με τους καινούργιους (φίλους).

προβαίνεις εις παραχωρήσεις τρυφερού (κίου) ήτοι των παρειών σ', που τα μυαλά τ' ά κά- (νουν) μύλους.

Ηνώ, ειδήσεις ιδίκας μου από τας «ούρας», τώρα θα σ' μεταδώσω τρυφεράς...

Όσakis την ούραν πωλ εις γαλαζάδες, θ' μάμαι το άρμεγμα εις το χωριού σου τις (γελάδες...

«Αχ! Παραλλήλως με τσ' γελάδες θ' μάμαι... (σένα,

γελάδα μ' εύτραφής, σαμάλας γέννα, κή περιστρέφον νευρώδως την κατσορόλα, θυβίζομ' εις ρεμδάσματα όνειροπόλα.

Ό Ερως, είναι τρόφιμον κή τούτοσ, κί' άνευ αυτού δεν συντηρούμαι γ'ω.

Εισθ ο κήπος μου, το ζαρζαράτι, κή το φρού- (το σ')

το θέλω καθημερινώς! Το νουσταλγώ!

«Άλλοτες, όταν ήμαστε μαζί κή δεν μ' ήπα- (τας,

έν τάξει μ' έδιδες τά σχετικά δελτία, σήμεραν λόγω χάριν τας πατάτας, αύριον τά ζυμαρικά, κί' ήμουν η μόνη σ' πε- (λατεια).

Τώρα... Σχημάτισες ούραν εις έρ-στές, κί' έκμεταλλεύοις ίσως κή άγ-ροστας, έπέρχεται! Ίσως κή συνωστισμός εις το πρα- (τήριόν σ')

κί' έχεις τον Γιάννον... είδος ψώνιο όσχει (ριόν σ'.

«Α! Όχι! Δέν θα τ' άνεχθώ ούτε στιγμήν! Η θά τα κανονίσθ στην διαμονήν.

ή θά προδθ σ' αντί'να όπου δει, κή θά δεχθής άμεσα πλήγματα ραγδαίως κί' (έν σπουδή).

«Ηδη σ' έξεδίχθην χθές προκαταβολικά: 'Εταχθον εις ούραν διά κολοκυθοκορπάδας, ήμην εις την ούραν άρρέων άνατολικώς, κή δυτικάς είχαν ούραν με θηλυκάς γελάδας.

«Ησαν αλ πλείοται Σμυρνιαπούλες εκ συμ- (πλώσεως,

παχείαι κί' εύτραφείς εις έποχήν «καταναλώ- (σεως),

μιλούσαν κή με την χαρακτηριστική των (προφοράν,

κή έσκανδαλίζαν γλυκέως τιν άνδρικήν (σεισιν).

«Ηκούαμεν: 'Αχου Χρυσάθη! 'Αχ Ροδάθη! 'Ηθεί, πούν' η Μαριάνη κί' η Βασιλειάνθη! Κή μέσα σε ούραν από Ροδάνας... άνθας (κή ξανάνθας).

ήτανε σά να έσάδίζαμε επάνω εις άκάναθας!

«Ενώ λοιπόν έγω ψώνιζα τας κολοκυθοκορπά- (δας,

θεώμαι μιας ούρας θλάχας δούλας το λαμά! 'Εφόρει μπλουζαν θερινήν, χρώματος έυσινά- (δης),

κή ο λευκός της στήθεκος μ' έίλκυσε θερμά,

Συνέπεια... 'Ετάραξα μοιραίως την άράδα, κί' άφησας την κολοκυθοκορπάδα, γλυκοκουθέντα με την δούλαν έπισια, δε- (βαίως,

κή έψωνίσθημεν άνευ δελτίου άμοιβαίως.

«Άλλοιμονον! Η γνωριμία τέτοιας άπεδείχθ, μόλις η έπαφή των περιπολιών άγάπης έέσε- (Αίχθη).

εύρον ότι η φαινομενικός γελός ήτο... κή (ταίς),

κί' ήγώ το δόξιδι, τύφλα νάχω, που την ήρκα, Διά το πιστόν: ΓΙΑΝΝΟΣ

23ον

Η γρηά κάρφωσε τα έρευνητικά θλέμμάτ'α της μέσα στα μεγάλα παρνεικά μάτια της Φρανσίς και της είπε:

— Άκουσε, κόρη μου. Είσαι κοπέλλα. Κε πέλλα άμωσλη καί άσυλλόγιστη...

— Κυρά μου...

— Άφ'σέ με να τελειώσω και ύστερα μιλάς. Βρίσκομαι στην ήλικια εκείνη, που η νειότης περπατεί ζευγαρωμένη με τον έρωτα.

— Λοιπόν;

— Ένας γέρος πατέρας πάντα είνε έχ-θρός τών έρωτευμένων. Δηλαδή οι έρωταί μ'ένοι νομίζουν έχθρο καθενα που δέν τούς άφηνει να κάνουν τρέλλες.

— Τι θέλεις να πής, κυρά μου;

— Αυτό: Μήπως ο πατέρας σου κοιμάται πολύ ελαφρά την νύχτα; Μήπως σέ παραφυλάει και για να γλυτώσης από την έπαγρύπνηση; σκέφθηκες να τον άποκοιμήσης;

— Κυρά μου! Καί για ποιά σκοπό να κάνω ένα τέτοιο κακό πράγμα;

— Για ποιά σκοπό;... Έλα, δά, δέν καταλαβαίνεις; Για να μείνεις ελεύθερη τη νύχτα και να πές θά έρθς τον καλό σου ή να τον μπάσης μέσα στο σπίτι σου την ώρα που κοιμάται ο πατέρας σου...

Η Φρανσίς, που δέν περίμενε ν' άκούση δσα άκουσε, έστρεψε σέ γέλια:

— Κυρά Βαρβαρίτσα, είπτε, άκούσέ με τώρα και μ'ένα: Κανένα δέν άγάπησα ως τώρα και, μ'α τον Θεό, νομίζω πως δέν είμαι φκιασμένη ν' άγαπήσω. Σου όρκίζομαι, λοιπόν, σ' όνομα του καλού Θεού μας, ότι το ναρ κατωκό σου δέν θά το μετρεχηρισθώ για τον πατέρα μου. Έθλω να κάνω ένα μεγάλο κα-λό...

— Μεγάλο καλό!

— Ά, κυρά, φώναζε η Φρανσίς. Μή με ειάξεις για να σου πώ περισσότερα, γιατί με ρικά μυστικά φέρνουν την καστροφοή. Σου λέγω μονάχα, ότι με την βοήθεια του ναρκατικού σου εγώ θά προσπαθώ να σώσω τη ζωή του ανθρώπου που κινδυνεύει.

— Δυσ άνθρωπων που κινδυνεύουν, Φρανσίς, μου λες την αλήθεια;

Η Φρανσίς εσώκωσε το χέρι της, έδειξε προς τον ούρανό και είπτε:

— Άν σου λέω ψέματα, να ο Θεός και άς με κρίνη.

Η γρηά έμεινε κάμποσο διστακτική και ά-ναποφασίστη. Νά της έλεγε τάχα αλήθεια ή κόρη του άπομάχου;

Εσώκωσε τα μάτια της και εκύτταζε το πρόσωπο της νέας. Στο πρόσωπο έκείνο λαμ-ποκόποσε η άδωσής της ή ειλικρίνεια. Και άπεφασισε τέλος να κάμη ό,τι της ζητούσε ή νέα.

— Καλά, λοιπόν, είπτε. Θά σου δώσω ό,τι μου εζήτησες. Μά ο Θεός άς σε τιμωρήσθ, κοπέλλα μου, αν έγελασες μιά άπονηρευτη γυ-ναίκα για να την μετρεχηρισθής ως όργανο της εκτελέσεως κάποιων κακών σχεδίων...

— Ηούχασε, κυρά μου, άπνηγες η Φραν-σίς. Άν έπίτυχ το σχέδιό μου, θάρθω τότε να σου πώ γιατί ήθελα το ναρκατικό σου. Και τότε περισσότερα άπ' όλους εού θα μείνεις ευχαριστημένη, που μου το έδωσες.

Η γρηά μίλησε τότε στο έσωτερικό της κα-λύδας της, έλειψε περί τα δέκα λεπτά της ώρας και έπέστρεψε.

Στό χέρι της κρατούσε ένα φιαλίδιο, όρκε-τά μεγάλο. Το έδωσε στη νέα και της είπτε ότι έπρεπε σέ κάθε όκ'α κρασιού να ύπολο

Δέν εδιδάσαστε άκόμη ζυαίότερο και συγκινητικώτερο μυθιστόρημα από το άριστούργημα του Γερμανού συγ-γραφέως ΓΚΕΟΡΚ ΕΡΕΡΣ.

ΤΑΧΩ, Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

ΣΤΟΥΣ ΚΡΕΜΑΣΤΟΥΣ ΚΗ-ΠΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ

Άρχίζει στόν «Θησσυρό» από το έρχόμενο τεύχος

γίγξ, έπτά η όκτώ σταγόνες.

Η Φρανσίς τον πήρε, την έπλήρωσε, την εδ-χαρίστησε και έφυγε.

ΣΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΩΝ ΤΑΞΙΔΙΩΤΩΝ

Έπάνω στο δρόμο, που από τα περίε-των Παρισίαν χωριά, έφερε στη γαλλική πρωτεύ-ουσα, μισή ώρα μακριά από τον περίφημο πύργο του Σαβινιάκ, όπληξε ένα μικρό έξο-χικό κέντρο, στο όποιο ο ιδιοκτήτης είχε δώσει το όνομα «Πανδοχείον των Ταξιδιωτών».

Το πανδοχείο αυτό, φημιζόταν για τό-ε-ξαιρετικό κρασί του, με τό όποιο οι χωρικοί, που για ύποθέσεις τους έρχόνταν στο Παρίσι, έδρόσιζαν τα δίψασμένα λαρύγγια τους, άνα-κόποντας για λίγα λεπτά τον δρόμο τους.

Ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου, που λεγό-ταν Ρενώ, έλεγε ένθουςιασμένος για την πο-λυπληθή πελατεία του.

Εμένα ή πελατεία μου είνε κινήτη. Το-καπηλειό μου μοιάζει σάν το ποτάμι, που δ-σο περισσότερο έρχεη, τόσο περισσότερα νε-ρά κυλάει μέσα του. Έτσι και στο καπηλειό μου. Όσοις περισσότερους στείλουν τά πε-ρίχωρα στο Παρίσι, τόσο περισσότερες δου-λειές έχει.

Και ήταν ευχαριστημένος ο Ρενώ, γιατί τα κέρδη της ημέρας, αν δέν ήσαν πολλά, δέν ήσαν εύκαταφρόνητα. Τα κέρδη του όμως αυτά ηύξησαν τελευταίως από την έκτακτη αέση της πελατείας του. Και αυτό, γιατί στην κινήτη, ήλθε να προστεθή πρό-τινος και μιά σταθερή πελατεία, που άρχισε να κά-μνη μεγάλη κατανάλωσι του περίφημου κρα-σιού.

Όπως είπαμε πιο πάνω, ο πύργος του Σα-βινιάκ άπείχε από το πανδοχείο μόλις μισή ώρα. Ο πύργος όμως έκείνος ήταν άκατοί-κητος και ο κύρ Ρενώ δέν ώφελείτο τίποτε από τη γεινιάσι και του πανδοχείου του προς έ-να μεγαλόπρεπο και τόσο άρχοντικό μέγαρο.

Ένα πρωί όμως έκαιμε την εμφάνισή του στο πανδοχείο του κάποιος άνθρωπος έντελώς άγνωστος στα μέρη έκείνα, που έδοκίμασε το κρασί, το έθρηκε εξαιρετικό, συμφώνως να παίρνη είκοσι όκάδες την ημέρα και έστειλε και γέμισε ένα βαρελάκι, που άπηγόρευσε να στέλλεται με ανθρώπους του πανδοχείου.

Ο άγνωστος έφυγε για να έπιστρέψη την επομένη το άπόγευμα. Έπληρώσε το αντίτι-μο είκοσι όκάδων κρασιού, φορτώθηκε μόνος του το βαρέλι, στο όποιο περικόχταν το κρασί και έφυγε.

Αυτό διήρκεσε επί πέντε άπογεύματα.

Το άπόγευμα όμως της έκτης μέρας ο κύρ Ρενώ, ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου, είχε κατα-ληφθή από την περιέργεια να μάθη ποιανών πελατών ήταν ο προμηθευτής, και άνέβασε σ' ένα ύψαλλό του να παρακολουθήση τον άν-θρωπο, που θά έρχόταν να παραλάβη το βα-ρελάκι με το κρασί.

Ο ύψαλλος έξετέλεσε την έντολή του ά-φεντικού του και ύστερα από μιά ώρα έπέ-στρεψε για ν' άναγγείλη ότι το κρασί το έ-παρναν για τον πύργο του Σαβινιάκ.

Η περιέργεια του Ρενώ Ικανοποιήθηκε κά-πως. Όπως όποτε ήξερε τώρα ποιοι ήσαν οι καλοί πελάτες και ποιοι το έδωδαν κάθε μέρα είκοσι όλόκληρες όκάδες κρασί.

Είκοσι όκάδες! Πίνουν είκοσι ό-κάδες! Διάβολο! Η έχει πολλούς φυλάκες ο πύργος ή έχει λίγους, που πίνουν πολύ κρασί.

Πρός το έρθευ της ημέρας έκείνης ή Φραν-σίς, ή κόρη του άπομάχου, έπιστρέφοντας από το Παρίσι, στο πατρικό σπίτι, στάθηκε κατά την συνήθειά της για λίγες στιγμές έξω από το πανδοχείο.

Ο κύρ Ρενώ ήταν παλμός φίλος του πατέ-ρα της και ή Φρανσίς, κάθε φορά που περ-νούσε, θεωρούσε ύποχρέωσή της να χαιρε-τήση τον παλιό πατρικό φίλο και να πη ένα ποτήρι νερό, που έκείνος της προσέφερε εδ-χαρίτως.

Στάθηκε λοιπόν ή Φρανσίς έξω από το πανδοχείο, έφώναξε να της φέρουν το δροσιτι-κό της, όπως άποκαλούσε το ποτήρι του νερού, το ήπιε και έπειτα άρχισε την φλω-ρία με τον Ρενώ, που στόν ένθουςιασμό του, της άφηγέθη πως άπέκτησε δύο νέους αδ-ελφούς, πως τους παραδίδει τό για τη την καθημερινή του άνάγκη προωρισμένο κρα-σί και πως κατώρθωσε να άνακαλύψη ότι οι πελάτες αούτο ήσαν φυλάκες του πύργου του Σαβινιάκ.

Τέλος έδειξε στην Φρανσίς ένα βαρελάκι έτοιμο να παραδοθή στόν άνθρωπο που θά έρχόταν από τον πύργο και είπτε:

— Κάθε άπόγευμα τό γεμίζω και τό τοπο-θετώ σ' έκείνο έκεί τό μέρος. Έρχεται μετά ο άνθρωπος από τον πύργο, μου πληρώνει τό αντίτιμό του, το παίρνει και φεύγει.

Το πράγμα τότε δέν έκαιε έντύπωσι στην κόρη του άπομάχου. Όταν όμως έρέθηκε στην άνάγκη να σκεφθή πως και με ποιά μέσο θά κατώρθωνε να ελίσσθη στόν μυστηριώδη πύργο, που, κατά την πεποίθησή της, έκρυβε τόσα μυστικά, ή Φρανσίς θυμήθηκε δσα της είξε πη ο Ρενώ.

Έκαμε τότε την σκέψη ότι το προμήθευ-μένο κρασί από το πανδοχείο, πινόταν την νύχτα και ότι αν στο κρασί έκείνο έρριχνε άνεις λίγες σταγόνες ναρκατικού, οι φύλα-κες θά κατελαβόνονταν από νάρκη, και επί-μια όλόκληρη νύχτα ο πύργος του Σαβινιάκ θά έμενε άφωρόρητος.

Η σκέψις αούτη, στην άρχή δέν φάνηκε πραγματοποίηση στη Φρανσίς: Όταν όμως ή κόρη του άπομάχου θυμήθηκε ότι ή γρηά Βαρβαρίτσα της είχε κάμει κάποτε λόγο για τις ναρκατικές ιδιότητες κάποιου ύγρσθ δικής της κατασκευής, που προσορίζονταν για την κα-ταστροφή των πάρασιων τών λαχανικών, ή Φρανσίς συνέλαβε ήταν τρομερό σχέδιο: Ν' ά-πείρασθη δηλαδή να ναρκαώσει τους φυλάκες του πύργου, ευθιζόντας τους σ' ένα πολύωρο τεχνητό ύπνο και έπωφελουμένη αούτο να εία-χάρησθ στόν πύργο.

— Έμπρός! ψιθύρισε τότε. Άς δοκιμάσω. Και αν άποτύχω, δέν θά χάσω στο τέλος και τίποτε.

Κατήρισε τότε λεπτομεδέστερα τό σχέδιό της, το πρώτο μέρος του όποιου, της προμη-θείας δηλαδή του ναρκατικού, τό έξετέλεσε με τον γνωστό ήδη τρόπο.

Υπολειπόνταν τώρα ή εκτέλεσις του δευτέ-ρου μέρους, που ήταν ή άνάμειξις του ναρκατι-κού με το κρασί που προωρίζονταν για τους φυλάκες του πύργου.

Και για τον σκοπό αούτο, εύθως ως έφυγε από τό σπιατάκι της γρηάς Βαρβαρίτσας, έ-τράβηξε προς τό καπηλειό του κύρ Ρενώ.

Τό βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

Επήγε τότε σιμά στο βαρελάκι, έκάθησε κατά γής, και με μιά γρήγορη και έπιδέξια κινήσι, έγέλασε τό φέλινο δούλωμα του έπάνω στο βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

Επήγε τότε σιμά στο βαρελάκι, έκάθησε κατά γής, και με μιά γρήγορη και έπιδέξια κινήσι, έγέλασε τό φέλινο δούλωμα του έπάνω στο βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

Επήγε τότε σιμά στο βαρελάκι, έκάθησε κατά γής, και με μιά γρήγορη και έπιδέξια κινήσι, έγέλασε τό φέλινο δούλωμα του έπάνω στο βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

Επήγε τότε σιμά στο βαρελάκι, έκάθησε κατά γής, και με μιά γρήγορη και έπιδέξια κινήσι, έγέλασε τό φέλινο δούλωμα του έπάνω στο βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

Επήγε τότε σιμά στο βαρελάκι, έκάθησε κατά γής, και με μιά γρήγορη και έπιδέξια κινήσι, έγέλασε τό φέλινο δούλωμα του έπάνω στο βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

Επήγε τότε σιμά στο βαρελάκι, έκάθησε κατά γής, και με μιά γρήγορη και έπιδέξια κινήσι, έγέλασε τό φέλινο δούλωμα του έπάνω στο βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

Επήγε τότε σιμά στο βαρελάκι, έκάθησε κατά γής, και με μιά γρήγορη και έπιδέξια κινήσι, έγέλασε τό φέλινο δούλωμα του έπάνω στο βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

Επήγε τότε σιμά στο βαρελάκι, έκάθησε κατά γής, και με μιά γρήγορη και έπιδέξια κινήσι, έγέλασε τό φέλινο δούλωμα του έπάνω στο βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

Επήγε τότε σιμά στο βαρελάκι, έκάθησε κατά γής, και με μιά γρήγορη και έπιδέξια κινήσι, έγέλασε τό φέλινο δούλωμα του έπάνω στο βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

Επήγε τότε σιμά στο βαρελάκι, έκάθησε κατά γής, και με μιά γρήγορη και έπιδέξια κινήσι, έγέλασε τό φέλινο δούλωμα του έπάνω στο βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

Επήγε τότε σιμά στο βαρελάκι, έκάθησε κατά γής, και με μιά γρήγορη και έπιδέξια κινήσι, έγέλασε τό φέλινο δούλωμα του έπάνω στο βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

Επήγε τότε σιμά στο βαρελάκι, έκάθησε κατά γής, και με μιά γρήγορη και έπιδέξια κινήσι, έγέλασε τό φέλινο δούλωμα του έπάνω στο βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

Επήγε τότε σιμά στο βαρελάκι, έκάθησε κατά γής, και με μιά γρήγορη και έπιδέξια κινήσι, έγέλασε τό φέλινο δούλωμα του έπάνω στο βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

Επήγε τότε σιμά στο βαρελάκι, έκάθησε κατά γής, και με μιά γρήγορη και έπιδέξια κινήσι, έγέλασε τό φέλινο δούλωμα του έπάνω στο βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

Επήγε τότε σιμά στο βαρελάκι, έκάθησε κατά γής, και με μιά γρήγορη και έπιδέξια κινήσι, έγέλασε τό φέλινο δούλωμα του έπάνω στο βαρελάκι, για τό όποιο της είχε μιλήσει ο ίδιος ο καπηλέας ήταν έκεί και περίμενε την μεταφορά του. Η Φρανσίς δέν δυσκολεύθηκε να άπομακρύνη, με κάποια πρόσαι τον κύρ Ρενώ, και μόλις τό έπέτυχε άρχισε άμέσως τη δουλειά της: Έγέλασε δηλαδή από την τσε-πη της τό μπουκαλάκι με το ναρκατικό, όπε-λόγιος τό περιεχόμενό του σέ σταγόνες και ψιθύρισε:

— Περισσότερο από έκαστο σταγόνες δέν έ-νε. Δηλαδή όσο χρειάζεται για είκοσι όκά-δες κρασί.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣ

★ ΑΓΙΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ: — Πρώ ή-μερών στην πόλι μας έγινε διαγωνισμός προς άνακήρυξις της Ιεσόδους συζέγου.

Στόν διαγωνισμό έλασαν μέρες 258 νέες σέ ήλικία γάμου, 18 — 32 ετών. Το πρώ-το έρθεσίο και ο τίτλος της Ιεσόδους συ-ζέγου έδόθη στην μίς 'Ελβίν Γκάλικ, ήλι-κίας 21 ετών, ύγειοσάτην και άρκετά ώ-ραία.

Η δεσποινίς 'Ελβίν διεκρίθη σ' όλα τά... θέματα του διαγωνισμού. Έπαιξε με θαυμασία τελειότητα μιά σονάτα του Μότς.

Αφηγέθη όλες τις λεπτομέρειες του θανάτου του 'Ιωάννου του 'Ακτιμόνος. Α-πήγγειλε στίχους του 'Αγγλου ποιητού Μόρς.

Έχόρσισε επί δυό ώρες με διαφο-ρούς καθελίουρους όλους τους νεατέρους χορούς, έπαινε... δάδεκα μαθηδία και τέλος έτοιμασε θαυμασίους καφέδες.

★ ΜΕΣΙΚΟ: — Ένας τοκετός που έγι-νε προσφάτως στην πρωτεύουσα μας, θέ-τει την έπίσημη της γυναικολογίας και βιο-λογίας μπρός σ' ένα δυσχερέστατο πρό-βλημα. Πρόκειται περί μιάς Εύρωπαϊας, ή-λικίας 28 ετών, που έγέννησε τριδυμία από τα όποια τό ένα είνε λευκό, τό άλλο μαύ-ρο και τό τρίτο ερυθρόδερμο! Η μητέρα των τριδυμιών είνε σύζυγος πλουσιωτάτου Μεξικανού Ισπανικής καταγωγής. Οι διά-φοροι ιατροί που έκληθήσαν να δώσουν την γνώμην των έπάνω στόν πρωτοσυνή αυ-τόν τοκετόν, δέν μπόρεσαν άκόμη να δώ-σουν μιά άποαδίδωπη εζήγησι.

★ ΒΟΣΤΩΝΗ: — Η κυρία Μάλβιν Γκρεν, δακτυλογράφος ή έκκοισμένη χρο-νιά ένας μεγάλου δικηγορικού γραφείου της πόλεως μας, έδωσε πρό έτους 'Ετρα-φείον συμβουλών ίς όσας τάς περιπτώσεις της ζήσης. Η έπιχειρήσις της ευσόκειμ'ε τς-σο, ώστε μέσα σ' ένα χρόνο έκέρδιζε, όπως λέγει, δσα έπληρε σέ μισθούς ως δακτυ-λογράφος επί είκοσι πέντε χρόνια. Δίδει κυρίως συμβουλές, σέ δεσποινίδες, που πρόκειται να παντρευθόν, σ' ανθρώπους, που θέλουν να συντάξουν την διαθήκη τους, σ' επιχειρηματίες, που πρόκειται να δια-κινδυνεύσουν μεγάλα ποσά. Δέχεται έγγρα-φους αιτήσεις, στίς όδοις άπαντά μετά δυό ή τρεις μέρες προφορικά. Τους πελά-τες της δέχεται επί τρεις μόνο ώρες της ημέρας και τους δίδει την άπάντησι.

★ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: — Στην έμπορικώτε-ρη συνοικία της πόλεως μας, όπου κάθε μέρα εργάζονται χιλιάδες ύπαλλήλων και δακτυλογράφων, ένας έζυγνος επιχειρημα-τίας έδωσε τόν 'Οίκο της 'Αναπαύσεως' των ύπαλλήλων. Είνε πολυτέλεις διαμέρι-σμα που άποτελείται από δάδεκα αίθουσες, έχει άναγνωστήρια, τηλεφώνια, λουτρά, ι-ματιοθήκη και μιά πολυτέλη αίθουσα όπου οι ύπαλλήλοι μπόρουν να δέχωνται έπισκε-ψεις φίλων των. Οι ύπαλλήλοι, αντί μι-κράς μνημιαίας χρηματικής καταβολής, έρι-σκουν στόν 'Οίκο της 'Αναπαύσεως' την ήσυχία και την άνει, που λείπουν από τα σπίτια τους. Έτσι, μετά τις άπογευματινές ώρες της εργασίας τους πηγαίνουν έκεί ν' άναπαυθόν και να δισκοδέσσουν.

★ Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

★ ΝΑ παντρευθή κανείς για ν' άποκτήσθ μιάν 'έστεισι! Νά την κάνη τί; Υπάρχουν τόσες σόμπες όπου καίει μιά θαυμασία φω-τιά!

★ Ο έρως είνε μιά αδιάκοπη σειρά θυ-σιών και παρρηγύσεων: ή γυναίκα είνε θύμα του άνδρος, ή άνδρας της καρδιάς του, ή καρδιά των αεθίσεων και οι αίσθησεις τέ-λος, των νόμων της φύσεως.

★ Η καρδιά της γυναίκας αγωνιά πρό πάντων για την δάρκεια του έρωτος. Οι γυ-ναίκες είνε έκείνες που ίκετεύουν: «Θά μ' ά-γαπάς πάντα, δέν είνε έτσι»;

★ Ο έρωτας είνε τα φτερά που έδωσε ο Θεός στην ψυχή μας, για να όψωθή και να φτάσθ κοντά του.

★ Αν ή ευσέβεια άνεμάχη την ψυχή μας στόν ούρανό, ο έρωτας καταβάλλει τον ούρανό στά πόδια μας.

★ Από τούς 'Ολυμπίους Θεούς, μόνο ο 'Έρως άπομακρύνει άκόμη.

★ Αν δέν έπληρε κανένας έρωτευμένος στόν κόσμο, ο ήλιος θά έσθινε.

Ο ΑΓΩΝ

των 5 ώρων

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ένώ έφευγε από τό ποδηλατοδρόμιο τοί Μπουφαλό, ο Άντρ Ρενάρ, ο διάσημος δρο-μεύς, έρώτησε τον Ουίλλιαμ Τζέμ, ο όποιος έσυνήθιζε να τον προπονή στούς άγώνες μοτο-συκλίστας:

καζάκι του και το μπλε κασκέτο του φανόταν από μακριά σαν μια μεγάλη σφαίρα που έγυριζε συνεχώς μέσα σε μια πελώρια λεκάνη... Και ενώ τον έβλεπε να στριφογυρίζει, ωρολογούσε στον έαυτό της ότι τον άσπασε πολύ, τον μικρά της 'Ανρϋ.

Έξαφνα, ακούστηκαν φωνές.
"Η Ζωρζέτ, που απορροφημένη στις σκέψεις της, τον είχε χάσει για μια στιγμή από τα μάτια της σηκώθηκε μηχανικά και έκυτταξε. Της ξέφυγε μια κρουή και, κατακίτρινη, έπεσε στην καρέκλα της.

Είκοσι θέματα μπροστά της, κοντά στη σταματημένη μοτοσυκλέτα και σε μιά άλλη σπαρμένη ήταν ξαπλωμένοι ακίνητοι επί του έδραφους ο Ουίλλιαμ Τζέμ και ο 'Ανρϋ Ρενάρ.
"Ακουε τη μητέρα της να φωνάζει:

— "Ω, τούς δυστυχισμένους!...
Πίσω της, η μητέρα του 'Ανρϋ έκλαιγε με λυγμούς, φωνάζοντας:

— Παιδί μου... Παιδί μου!

— Έπειτα άλλες φωνές:

— Δεν μπορούν να σηκωθούν ούτε ο ένας ούτε ο άλλος... Έπιληγώθηκαν θάραϊα...
"Α, όποτε... το αίμα τρέχει... Ο Τζέμ έχει μια πληγή στο μέτωπο. Ο Ρενάρ δεν μπορεί να ανοίξει τα μάτια του... Μοιάζει σαν πεθαμένος.

✱

Στον θάλαμο του νοσοκομείου όπου τα κρεβάτια του Ρενάρ και του Τζέμ ήταν πλάι-πλάι, άκουε κανείς διάφορες συζητήσεις από τους διαφόρους που είχαν σπεύσει μετά το δυστύχημα.

— "Ο Ρενάρ θα την γλυτώσει... Μα ο Τζέμ είναι καταδικασμένος.

— Είναι ακατανόητος... Γιατί ο Τζέμ να σταματήσει απότομα τη μοτοσυκλέτα του;

— Κάποιο λάστιχο θά έσκασε.

— "Όχι, δεν έσκασε κανένα. Το διεπίστωσαν μετά το δυστύχημα.

— "Ο Τζέμ σταμάτησε ξαφνικά τη μηχανή του... Και το έκαμε με αδεξιότητα... πράγμα που τον έκαμε ν' αναποδογυρίσει... και κατά την πτώση του να παρσύρη μοιραίως και τον Ρενάρ.

Έπειτα, αφού άπεσούρη ο χειρουργός και το άλλο προσωπικό, εφάνηκε ξαφνικά πατώντας στα νύχια η Ζωρζέτ, άκολουθούμενη από την μητέρα της και την μητέρα του 'Ανρϋ.

Κρατώντας την άνωτηρή τους, ώχρες και γεμάτες άγωνία, έσταμάτησαν στα κρεβάτια των πληγωμένων, σαν να σταματούσαν μπροστά σε τάφους.

Η Ζωρζέτ εκάρφωσε το βλέμμα της στον 'Ανρϋ. Είχε τα μάτια κλειστά. Δεν την έβλεπε, δεν την αισθανόταν.

Τότε μπροστά σ' αυτά τα κλειστά μάτια, το ακίνητο πρόσωπο, τρομαγμένη, όπως την ημέρα που είδε τον πατέρα της να ξεψυχάει, άποστοχώρισε.

Ήταν έτοιμη να πέσει, όταν η νοσοκόμος, που δεν την έγνώριζε, ούτε ήξερε για ποιόν από τους δυο πληγωμένους ένδιαφερόταν, την έπληρασε και της είπε δείχνοντας τον 'Ανρϋ:

— Αυτός έδω... θά ζήσει!

Η νοσοκόμος έγυρσε κατόπι και δείχνοντάς τον Ουίλλιαμ, έπρόσθεσε:

— "Όσο γι' αυτόν, δεν θά ζήσει παρά κανένα τέταρτο της ώρας άκόμη.

Η Ζωρζέτ έκυτταξε τον 'Αγγλο, ο οποίος άνοιξε τη στιγμή εκείνη τα μάτια του...

Σάν είδε την Ζωρζέτ, τα γυάλινα ήβρι μάτια του Ουίλλιαμ έπλησαν κάποιαν καινούργια φλόγα. Μηχανικά, η Ζωρζέτ τον έπληρασε. Τα χείλη του 'Αγγλου έκινήθηκαν. Εκείνη τον έπληρασε περισσότερο.

— Σας άγάπησα τρελλά!... "Ηθελα να σας παντρευτώ... Δεν έτόλμησα να πω ποτέ τίποτε... Σε όλο το διάστημα του άγώνος έκαμα το παν για να κερδίσω ο 'Ανρϋ... Έπειτα στο τέλος η ζήλεια με κατενίκησε... Και έσταμάτησα έπίτηδες τη μηχανή μου... για να σκοτώθω ο 'Ανρϋ... κι' εγώ το ίδιο.

Ένας ρόδινος άφρός ανέβηκε στα χείλη του. Έξεψήχισε.

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε ο 'Ανρϋ τα μάτια του. Είθε τις δυο μητέρες και τη Ζωρζέτ.

— 'Αγαπημένη μου! 'Αγαπημένη μου! είπε άπλυνοντας τα χέρια του προς την Ζωρζέτ.

Η Ζωρζέτ έτρεξε κοντά του. Μα επενέβη η νοσοκόμος:

— Μην τον συγκινήτε, δεσποινίς... Να είστε θεόαη ότι θα γίνη καλά.

— Σας καλώ τότε στους γάμους μας, είπε η Ζωρζέτ ξεσπώντας σε λυγμούς.

ΩΓΚΥΣΤ ΖΕΡΜΑΙΝ

Η «ΒΙΓΚΕΛΑ» του θανάτου»

ΤΗΣ ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΜΠΛΟΥΜ

Ο Ντέρεκ ήταν ένας τυχοδιώκτης. Η άλήθεια είναι ότι δεν ήταν κακός άνθρωπος, ή τυχή όμως του στήθηκε πάντα έλαντια. Τώρα μόνο, τώρα που ίσως ήταν πολύ άργα, του ήρθε ή έμπνευσις να γίνη τίμιος άνθρωπος.

Ήταν μια ξαφνική έμπνευσις που του ήρθε, κυττάζοντας το γλυκό προσώπκι της Μαρίας με τα δλοκάθαρα γαλανά μάτια της, που καθρέφτιζαν την άθωότητα και άπεικόνιζαν την άγνότητα της ψυχής της. Με δυο τέτοια μάτια για συντροφιά δεν μπορούσε κανείς παρά να έπιθυμή να γίνη τίμιος.

Για την Μαίρη και με την Μαίρη, μπορούσε να ξαναγυρίσει πάλι στον ίσιο δρόμο. Ήταν ίσως ή μόνη εύκαιρία που του παρουσιαζόταν στη ζωή του.

Και να, που τώρα, μέσα στο πάρκο του Μόντε Κάρλο, μέσα στην χλιδή και πολυτέλεια, στον τόπο που το χρήμα σκορπιέται και χάνεται άφειδώς, εκείνος άνωρευόταν και νοσταλγούσε ένα μικρό έξοχικό σπίτι, ζωσμένο από τριανταφυλλίες και μια άπλη και τίμια καθερή ζωή, με την Μαίρη για σύντροφο και οδηγό του.

Και τα όνειρα αυτά τα έπληθε έδω στο Μονακό — τι γελούσε που ήταν!

Είχε έλθει έδω με τα λίγα χρήματα που του είχαν άπομείνει, με την ιδέα να παίξει και να κερδίσει πολλά και να μωρσή να πραγματοποιήσει το όνειρό του. Το σπιτάκι του σε μια γωνιά της 'Αγγλίας και την Μαίρη.

Η τυχή όμως δεν τον βοηθούσε. Ή μπάνκα του Μόντε — Κάρλο, δεν χάνει εύκολα και ο διάβολος βοηθεί τους άπαθείς του. Έπαψε με πείσμα επί τρία ήμερονύχτια και έχανε διαρκώς. Δεν του είχαν άπομείνει παρά μερικά έκατοστήρια και σ' αυτά έστήριζε τις τελευταίες του έλπίδες.

Σ' αυτές τις σκέψεις ήταν βυθισμένος, όταν είδε με μεγάλη του στενωχώρα τον φλύαρο κόμητα Χέιλντ να πλησιάζει.

— Παρατηρείτε τον θάμνο, κύριε Ντέρεκ;

— Ποιόν θάμνο;

Ο κόμης εκάθισε άναπαυτικά σ' ένα κάθισμα πλάι σ' ου, διώρωσε την γράδα του, έπαιξε στην όπλοια έλαμπε ένα γλώριον μαργαριτάρι, και εφάνηκε ότι είχε άρει για συζήτησι. Μετά, δείχνοντας ένα μικρό έξοχικό δενδρόλλιο, συνέχισε:

— Πώς; Δεν έχετε τη φήμη αυτής της Βιγκέλας; Είναι το μνημείο του Καζίνου.

— Το μνημείο;

— Ναι, οι γυναικέρηδες το έπονιμάζουν ή «Βιγκέλα του θανάτου», γιατί όσοι χάνουν και το τελευταίο τους λεπτό μένος, έρχονται έδω σ' αυτόν τον θάμνο και φουτεύουν μια σφαίρα στο κεφάλι τους. Είναι ο τάφος εκείνων που λατρεύουν πολύ τη ρουλέττα.

Ένα συναίσθημα φόβου κατέλαβε τον Ντέρεκ. Δεν μπορούσε να άποσπαστεί το βλέμμα του από τον άνοιμένο θάμνο και μέσα στο σκοτισμένο μυαλό του μια ιδέα κυριαρχούσε: «Εκεί θα τελειώσω και εγώ άπόψε». Έρτα άκόμα σφράγκα χάνονται σ' ένα λεπτό, και αύ ή ήταν όλη ή περιουσία του. Άλλα πάλι — ποιάς ζέρει, ίσως ή τυχή γυρίσει.

— Στο Μόντε — Κάρλο, έγκηλοούθησε ο κόμης, δεν συμπαθούν αυτό το δενδράκι. Λένε ότι χαλάει το όνομα του Καζίνου, και έτη ραζέει τους νευρικούς. Οι έφημερίδες έγραψαν πολλά για όσους και όδες έθρήκταν έδω κάτω με άδειες τάπεες και μια σφαίρα στην καρδιά.

— Είναι τρομερό αυτό.

— Γι' αυτό ή διεθύνσις του Καζίνου άλλαξε τακτική. Μόλις άκουσθ ή πυροβολισμός τρέχουν ειδικά υπάλληλοι και θάζουν στις τοές πες εκείνου που άυτοκόνησε δυο — τρεις δε σμιδες χαρτονομίσματα — τών χιλίων φράγκων και μετά έδωπούν την άστυνομία. Έτσι τα αίτια της άυτοκτονίας μένουν διηθεν άγνωστα. «Ωραίο είναι αυτό! έσάφηκε ο Ντέρεκ. Έτσι κανείς δεν θά μάθει τίποτε για τους λόγους της άυτοκτονίας μου και πρό πάντων ή Μαίρη».

Οι μαδρες σκέψεις τον άκολουθούσαν σαν φαντάσματα. Ένοιωσε το πορτοφόλι του με τα έφακόσσια φράγκα και το μικρό περιτροφό του να του πιέζουν το στήθος σαν μια θοερειά πλάκα. Θά έπαίξε όλο του το ποσόν και ύστερα, κάτω από τη Βιγκέλα θά έθαβε όλο του τα όνειρα. Καλύτερα ήταν αυτό παρά να έπιστρέψει φτωχός στην 'Αγγλία και να ζήσει χωρίς τη Μαίρη!

Η νύχτα έπληραζε, ο Ντέρεκ σηκώθηκε, πήγε να κάμει έναν περίπατο στη θάλασσα

και έπέστρεψε στο δωμάτιό του. Μόλις άνοιξε την πόρτα, του ήλθε μια δυσάρεστη μυρωδιά. Τι ήταν; "Α, ναι. Η νοικοκυρά του είχε θάψει εκείνη την ημέρα την κάμαρά του και ή βαφή έμύριζε έτσι.

Αυτό τον έξενεύρισε υπερβολικά. Την τελευταία νύχτα θέλει κανείς την ήσυχία του. Έπαινω στο τραπέζι ήταν ένα δοχείο με κόκκινη βαφή. Το χρώμα του θύμιζε τις παπαρούνες που άνθούσαν στους κάμπους της πατρίδας του. Σαφνικά όμως του ήρθε στο νου το πτώμα ενός στρατιώτη, που σκοτώθηκε πλάι του στον πόλεμο. Το πτώμα αυτό ήταν καταματωμένο.

Πλύθηκε, ντύθηκε μηχανικά και έτοιμάστηκε να περσή τη θραυτα φορά την τυχή του. Άσυναίσθητα τότε, πήρε το δοχείο με την κόκκινη βαφή, το έκλεισε και το έβαλε στην τσέπη του. Σε τί θα του χρησίμευε, δεν το ήξερε.

Την τακτική ώρα ήταν στο Καζίνο. Έκαμε μερικούς γύρους και παρετήρησε τους διαφόρους παίκτας. Άλλοι έχαναν ψυχράιμα, άλλοι εκέρδιζαν ποσά, τα έβαζαν με την ήσυχία τους στην τσέπη τους και έφευγαν. Και το άχρόταγο αυτό θηρίο, ή ρουλέττα, κατεβρόχιζε διαρκώς χαρτονομίσματα, χρυσά, άργυρά, νομίσματα, όλόκληρες περιουσίες. Και ο τροχός της τυχής γυρνούσε διαρκώς φέρνοντας σ' άλλους την έπιτυχία και σ' άλλους την καταστροφή.

Με χέρια που έτρεμαν, έτεινε το πρώτο έκατοστήριο. Σε μισή ώρα δεν του είχε μείνει ούτε λεπτό στην τσέπη. Η ρουλέττα τά είχε καταπιεί όλα...

Συγκεντρώνοντας όλη την ψυχραιμία του, σηκώθηκε και διευδούθηκε στον κήπο.

Το παιχνιδι έξακολουθούσε. Τι σημασία είχε ένας περισσώτερος ή ένας λιγώτερος; Μόνο, όταν άκούσθηκε ένας πυροβολισμός, κάποιος ρώτησε:

— Τι είναι; Τι συμβαίνει;

Και ένας άλλος άπήντησε:

— Κανέναν τρελλό φανείται! Οι άνθρωποι είναι τόσο άνόητοι.

Και το παιχνιδι έξακολουθούσε.

Δυο υπάλληλοι του Καζίνου, όμως, έτρεξαν έξω. Ήξεραν πού να δεινυθούν. Κάτω από το δενδρόλλιο θρίσταν ένα πτώμα. Στο χέρι θαστούσε ένα περιτροφό που έκάπνιζε άκόμη και το κατάλευκο ποικαίο ήταν γεμάτο από κόκκινο αίμα.

Χωρίς να χάσουν καιρό, οι υπάλληλοι έγιναν δυο — τρεις δεσμιδες χαρτονομίσματα στις τάπεες του πτώματος και έπειτα έτρεξαν να είδοποιήσουν την άστυνομία. Τι έπρεπε να κάμνη, έστως και αν πληρωνόταν ή ζωή του με τον θάνατο των άλλων.

Πέντε λεπτά άργότερα, ένας άνθρωπος έφθγγε θιαστικός από τον κήπο του Καζίνου. Έτρεχε προς την ευτυχία, προς την άγάπη, μιάς κόρης που θα τον βοηθούσε να ξαναρχισι μια νέα ζωή...

Σε λίγο έφθασαν οι υπάλληλοι με την άστυνομία και ένα φορείο. Έπρεπε να τελειώσουν γρήγορα αυτά τα δυσάρεστα γεγονότα. "Ενα έλασπό άεράκι έκινούσε τα άνθισμένα κλαδιά της Βιγκέλας που σκορπούσε τη μυρωδιά της στον αέρα.

Ένας άστυνομικός έπληρασε με το φαναράκι του, αλλά στήθηκε άπολιθωμένος έμπρός στην φρεσκοστημένη χλόη.

— "Ω, διάβολε! έφώναξε.

Το πτώμα είχε έξαφανισθ. Έπαινω στα χόρτα έγυαλίζε ένα αντικείμενο. "Εσπυσε και το μάζεψε. Ήταν ένα μισογεμάτο δοχείο κόκκινης βαφής...

Μεσα στο θαγόνι ενός τράινου που έφευγε για την 'Αγγλία ένας νέος καθισμένος σε μια γωνιά, χαμογελούσε μόνος του. "Εβλιπε έμπρός του με τη φαντασία του ένα μικρό έξοχικό σπιτάκι, ζωσμένο με τριανταφυλλίες και δυο γαλανά μάτια που χαμογελούσαν μ' ευτυχία.

Η άυτοκτονία του άγνώστου στο Μόντε Κάρλο παρέμεινε πάντα μυστηριώδης.

ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΜΠΛΟΥΜ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΓΙΑΤΙ ΑΡΑΓΕ;

Ο εισπράκτωρ. — Το μεγάλο άγόρι, κυρία μου, θά πληρώσει όλόκληρο εισιτήριο, γιατί φορεί μακριά πανταλόνια. Το μικρότερο θά πληρώσει μισό, γιατί φορεί κοντά...

Η μεγάλη κόρη. — "Ε, τότε εγώ δεν θά πληρώσω καθόλου εισιτήριο!...

ΤΙ ΘΑ ΕΙΧΕ

Ο δόσκαλος. — Όταν πάρω μια ντομάτα και την κόψω σε δυο κομμάτια κι' ύστερα έκείνα σε άλλα δυο και το καθένα άπ' αυτά σε άκόμα δυο τί θα έχω. Κωστήκη;

Ο Κωστήκης. — Ντοματοσαλάτα!

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕ Σ

Άπαντι σήμερα σε κάποιαν άναγνώστριά μου, που καθώς μου γράφει είναι προληπτική και είναι δυστυχής, διότι τον περισσώτερο καιρό της ζωής της τον περνά όκε πομπή πώς θά της έλθω το ταδε ή δεινα κακό, ή μια ή ή άλλη δυστυχία. Κρίνει και έξηγει το παραμικρό συμβάν και έχει καταντήσει ή ζωή της μαρτύριο.

Τι να σας πώ, καλή μου φίλη, αφού καταλαβαίνετε μόνη σας πώς κάνετε τον εαυτόν σας δυστυχισμένο και δεν μπορείτε να διορθώσετε το έλάττωμα αυτό που σας κάνει να υποφέρετε τόσο.

Υπάρχει πιο μεγάλη άνοησία από το να φαντάζεται κανείς ότι είναι καθρέφτης που έσπασε ή λίγο λάδι που έχυθηκε μπορούν να φέρουν την δυστυχία;

Όταν έλθω ή δυστυχία, θά έλθω, ό,τι και αν κάμωμε: προς τι λοιπόν να έχωμε προλήψεις και να είμαστε δυστυχείς πριν μάς έρθη το κακό;

Για να διορθωθεί όμως από το έλάττωμα αυτό που έχετε, πρέπει να το θελήσετε έσεις ή ίδια. Σε τίποτε δεν θά ώφελήσουν οι συμμορές μου. Γι' αυτό το μόνο που μπορώ να σας πώ είναι να έπιβλήθω στον εαυτόν σας και να πολεμάτε με κάθε τρόπο την τάσι αυτή που έχετε να έπηρεάσεθε άπο μικρομυδάντα ή γεγονότα που δεν πείζουν κανέναν άπολύτως ρολο στη ζωή μας.

Το μεγαλύτερο έπίσης δυστύχημα είναι να έχη κανείς την ιδέα πώς δεν τον ευνοεί ή τυχή. Η σκέψη αυτή νεκρώνει την ένεργητικότητα και κάι μάς άφαιρεί καθε δύναμη για ν' άντεπεξέλθωμε στον άγωνα της ζωής. Πιστεύετε με καλή μου φίλη, δεν άπαρχουν ευνοούμενοι και μη στη ζωή και την τυχή μας την δημοσιογούμε μόνοι μας με τις πράξεις μας.

Μη δηλητηριάζετε τη ζωή σας με άμφιβολίες και άβασίμως φόβους και πιστεύετε μόνον πώς πραγματική δυστυχία είναι να περιμένωμε διαρκώς την δυστυχία που πολλές φορές δεν έρχεται.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Θά άκούσατε ίσως ότι πολλές γυναίκες έχασαν την άγάπη του άνδρου που μόνον και μόνον διοτι δεν είχαν την προνοητικότητα να περιποιδνται τα δόντια τους και να φροντίζουν για την καλή τους διατηρησι. Και δεν άμφιβάλλω ότι θά το έθρηκατε υπερβολικό.

Άλλος είναι δυνατόν έσκεψηθήκατε, να πάγη ένας άνδρας ν' άγαπήσει την γυναίκα που έδιόλεξε για σύντροφο το δού του που έπειθε δεν έχει καλά δόντια; "Εχετε δικιο; τοιο πράγμα δεν μπορεί να συμβεί, συμβαίνει όμως κάτι άλλο. Η άμείλεια, όσον άφορά την περιποίηση των δοντιών, φέρνει την καταστροφή τους. Οι τρωφές που εισχωρούν άνάμεσα στα δόντια, όταν μένουν εκεί χαλόνν το σμάλτο τους και όταν το σμάλτο χαλόνει τα έκτεθειμένα πιά δόντια εύκολα άρχίζουν να κουφίνονται. Τότε, αν δεν πάμε άμέσως στον όδοντοίατρο και δεν φροντίσωμε να κάμωμε θεραπεία και να θωλώσωμε ό,τι είναι χαλασμένο, το χάλασμα γενικεύεται και σιγά — σιγά άρχίζει να μυριζάσχημα το στόμα μας. Η μυρωδιά αυτή δεν φεύγει με τίποτε και φάνη ότι δεν φεύγει ο σύζυγος δεν μπορεί να την υποφέρει.

Τι συμβαίνει τότε; Σιγά — σιγά άπομακρύνεται από την γυναίκα του, άρχίζει να άδιεφορή γι' αυτήν και ψάχνει να έβρη κάτι που να τον άπασχολήση. Νομίζετε ότι φταίει αυτός γι' αυτό που έγινε; Κάθε άλλο. Φταίει ή σύζυγος που δεν εκτάλαβε πώς μια γυναίκα που θέλει να κρατήσει τον άνδρα της πρέπει να περιποιδται τον έαυ

τό της και πρέπει να έπιδώκη πάντοτε να άρέσει και να ζινε θεακτική. Είναι τόσο εύκολο άλλως τε αύτο και δεν άπαιτεί παρά μόνον λίγη προσπάθεια. Μη λησμονώμε δε πώς ο κάθε άνθρωπος, κατά περισσώτερον δε λόγον ή γυναίκα πρέπει να περιποιδται τον εαυτό της γι' αυτήν την ίδια, γιατί έλει να παρουσιάξη πάντα ένα ώραίο σύνολον, άπαξ την καλή, σθησια και το κάνει πρώτα — πρώτα για τον εαυτό της και ύστερα για τους άλλους.

ΧΡΗΣΙΜΕ Σ ΣΥΜΒΟΥΛΕ Σ

Μερικοί παρεξηγούν τις λέξεις και τις σημασίες τους. Λ. χ. Με την πρόφασι πώς θέλουν να φανούν δραστήριοι και ένεργητικοί, φθάνουν στο σημείο να φερθούν θάναστα ή να δείξουν θυμό, νευρικότητα.

Όλα αυτά όμως δεν έχουν καμια άπολύτως όχέσι με την δραστηριότητα, διότι αν παρατηρήσω με λίγο τριγύρω μας, θά συναντήσω ανθρώπους που δεν έχουν καμμία όχέσι με την δραστηριότητα και είναι άποτομοι και άσθαιρείται, ενώ άλλοι είναι έντελώς ήσυχoi και ήμεροι και έχουν μεγάλη δραστηριότητα.

Η δραστηριότης είναι ένα κρζμα θελήσεως, ήμερίας, όποιοις και έπιμνησι. Μόνον ο δραστήριος και ένεργητικός είναι προσωρισμένος να έπιτυχίση στη ζωή και όχι πιά ο μετριώτης. Η μετριώφροσύνη έχει καταντήσει νω θεαρητική ελάττωμα στη σημερινή εποχή, διότι όσοι είναι μετριώφρονες άποσκέλίζονται άπο τους άλλους που έπιδεικνύουν τα χαρίσματα τους.

Δεν τούς έπαυώμε δέβαια αύ, τους,άλλα και δεν θά συνιστούσαμε σε κανέναν, άπ' αυτούς που θέλουν να έπιτύχουν στη ζωή να κρούουν τα προσόντα τους που θά τους χρησιμεύσουν για να διακριθούν. Έπειτα, ή μετριώφροσύνη σπανίως είναι ειλικρινής. Συνήθως κάνει τον μετριώφρονα έκεινος που δεν έχει τίποτε να έπίδειξη ή προσποιείται ότι περιφρόνει έκεινο που δεν μπορεί να έπιτύχη.

Στη ζωή πρέπει ο κάθε άνθρωπος να έχη έναν προορισμό, μια θέλησι, έναν σκοπό και να τον έτιδιώκη με όλες του τις δυνάμεις και με όλες τις ικανότητες με τις όποιες τον έπροιكية ή φύσις, αύτο θά η δραστηριότης.

Μη φοβάσθε να αναλάβετε κάτι όσο δύσκολο και αν φαίνεται, άπαξ δε το αναλάβετε έχετε ως σκοπόν το δίον σας να το φέρετε εις πέρας άναπτύσσοντας όλη την δραστηριότητά σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ
Η καλή νοικοκυρά δεν φαίνεται όταν υπάρχουν όλα τα πράγματα, αλλά όταν άρχίζουν οι έλλειψεις. Τότε θά χρειασθ ή έφευρη, να έπινοήση. Διότι είναι πολύ άπλο να ήνι κανείς άδεν έχω γάλα ή αύγόφο το δίον του που έπειθε δεν έχει καλά δόντια; "Εχετε δικιο; τοιο πράγμα δεν μπορεί να συμβεί, συμβαίνει όμως κάτι άλλο. Η άμείλεια, όσον άφορά την περιποίηση των δοντιών, φέρνει την καταστροφή τους. Οι τρωφές που εισχωρούν άνάμεσα στα δόντια, όταν μένουν εκεί χαλόνν το σμάλτο τους και όταν το σμάλτο χαλόνει τα έκτεθειμένα πιά δόντια εύκολα άρχίζουν να κουφίνονται. Τότε, αν δεν πάμε άμέσως στον όδοντοίατρο και δεν φροντίσωμε να κάμωμε θεραπεία και να θωλώσωμε ό,τι είναι χαλασμένο, το χάλασμα γενικεύεται και σιγά — σιγά άρχίζει να μυριζάσχημα το στόμα μας. Η μυρωδιά αυτή δεν φεύγει με τίποτε και φάνη ότι δεν φεύγει ο σύζυγος δεν μπορεί να την υποφέρει.

Βέβαια, όταν τα έχετε όλα αύτά, το ποστίτιο σας θά γίνη πολύ πιο νόστιμο. Περύ αυτού δεν άπαρχει άμφέβολία, γίνεται όμως και αυτό να το οσάιωδες! Άντι κρέατος, χρησιμοποιοίμε 5 — 6 φέτες μορτσέλλα, που την περιού με άπό τη μηχανή του κρέατος, και όσο για την μπισσαμλ γίνεται πολύ νόστιμη και χωρίς άγό, έν άνάγκη δε και χωρίς γάλα. Την έλλειψι του τυριού την άντικαθιστούμε άλάτιζοντες παραπάνω τα μακαρόνια μας και την σάλτσα, για να γίνη νόστιμο το ποστίτιο.

Όλο το πίν έγκειται στο να μην άποφευγώμε να κάμωμε ένα φαγητό, διότι δεν έχωμε όλα τα κατάλληλα υλικά. Σ' αυτό έγκειται όλη ή τέχνη.

Γιατί να τρώμε μορσέλλα σαλά.

Οι άδλοι του Γερο-Παρατατικού ΕΠΟΙΗΣΟΝ ΟΥΡΑΝ

Έπληγον χθές με όλον μου το ύπερμεγαλειόν εις τι καφεπωλείον.

Ίνα ποιήσω γάρ ούραν ή άλλως πως... ούρεύσω κι' όλίγιόντιν τινα καφέν έρατεινόν φανεύσα.

Έξω του καταστήματος έμενον μετά σθένους οι μέλλοντες άγοραστοί κι' ύπήρχον δυο ούραϊ, στην μίαν ήσαν άπαντες οι του άρρενου γένους και στην έτέραν αι γυναί, και γκιόσου και άδραϊ.

Πρός τούς πελάτας ουν κι' έγώ βραδέως έκινήθην και στην ούραν των γυναικών μεραιώς έκολληθην.

Άλλ' ένας πολισμώνιος μετά χειρός άδίκου και τρόπου, φεύ! ζορικού

μ' έπιασεν έκ της ζακετός και μ' είπεν (άυστηρως:

— Βρέ, στίς γυναικές κόλλησες; Φύγε (άπό κεί. Έμπρός!

Έφορυσάμην γάρ σφοδρως πληγείς τό (σον καιρίως

— Κι' άπήντησον άγρίως:

— Να μάθης ουν να φέρσαι δια τρόπου (πιο γλυκέας

ω, πλάσμα ταπεινόν!

Η θέσις δέ, ω βάρβαρε, του Παρατατικού (κείως

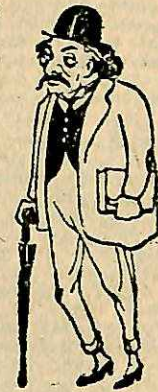
ένθαδε είναι, δηλαδή έν μέσω των γυνών.»

Πλήν, φεύ! Ο πολισμώνιος με ήρπασεν (πεισιμώνως

και λίαν θαναυσάνως μ' όρμητικώς δέησα

με πήγεν εις τό...τήμα!

ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

τα και να μην κάμωμε μια μα

ρουλόπηττα, όπως κάνομε την σπα να κόπηττα; Γιατί να φάμε ραδίκια θραστά και να μη τα κάμωμε όγκραταιν στο φούρνο, που θα μάς βοηθήσουν να χορτάσωμε πιο πολύ; Αυτά όλα τα σκέπτεται ή καλή νοικοκυρά και προσπαθεί να εφευρίσκη διαρκώς για να περάσει με όσο το δυνατόν χωρίς θλάση της όγειας μας την δύσκολη έπονη των μικρών έλλείψεων.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Α τ υ χ η ν ο π α ρ ε ι ν . — "Η Κουβεντούλα μου" σας άφορώ και είμαι δέβαια πώς αν θέλετε θά ώφελήσθ πολύ.

Μ α ο ρ ο ρ ό θ ο . — Άποτα, θητε στον Άιστόν, διότι ή πληροφορία που μου ζητείτε εκφεύγει ήδη της άρμοδιότητός μου.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΟΛΓΑ ΤΣΕΧΟΒΑ

(Συνέχεια άπ' τη σελίδα 18)

Η Όλγα Τσεχόβα είναι ή γυναικα που κατέχει το μυστικό της αι ανίας νεότητος. Ίδου δε τι λέγει ή ίδια για το μυστικό της αυτό:

«Δεν άρνούμαι ότι έπέρασα τα σαράντα. Η Αλι Νταγκόνερ, όμως, που είναι αρκετά μεγαλύτερη μου, έσκαλοιδει να μένη ή ώριωτερη γυναικα της Γερμανίας. Έγώ ουδέποτε όπηρεά έξαιρείται, κα ώραία, αλλά το κοινόν ένδια φερεται για μένα, γιατί διατηρώ την νεότητά μου. Πολλά κινηματογραφικά περιοδικά έχουν δημοσιεύσει φωτογραφία μου μαζί με την κόρη

Ογκυρπός